

Revolutionens opgaver 2000–2020

Oktober Forlag

Revolutionens opgaver

2000-2020

Kongresdokumenter i udvalg
Arbejderpartiet Kommunisterne

Arbejderpartiet Kommunisterne
www.apk2000.dk

Netavisen Kommunistisk Politik
www.kpnet.dk

© Foreningen Oktober Forlag 2020

Revolutionens opgaver 2000-2020
Kongresdokumenter i udvalg - Arbejderpartiet Kommunisterne

Fremstilling: Books on Demand – Norderstedt, Tyskland
ISBN: 978-87-90609-269

Indhold

Vi har stiftet Arbejder partiet Kommunisterne	
Stiftelseserklæring, 1. kongres, april 2000	8
Fælles kamp mod kapitalens offensiv og krigspolitik	
Handlingsprogram vedtaget på APK's 6. kongres, maj 2015	11
En anden verden er nødvendig – Socialismen er fremtiden	
Uddrag af beretningen, APK's 2. kongres, april 2003	33
Stop den nyliberalistiske offensiv og dansk krigsdeltagelse	
Resolution, APK's 3. kongres, december 2006.....	41
Partiet for det 21. århundredes unge	
– Vi vil IKKE betale kapitalens krise	
Uddrag af beretningen, APK's 4. kongres, april 2009	49
For et folkeligt og revolutionært alternativ	
Beretning, APK's 5. kongres, maj 2012	59
Det er ikke vores kriser – det er kapitalismens	
Udtalelse fra APK's 5. kongres, maj 2012.....	70
På vej mod skærpede klassekampe	
Uddrag af beretningen, APK's 6. kongres, maj 2015	87
Arbejderklassen og fælles kamp mod kapitalen	
Uddrag af beretningen, del 1, 7. kongres, maj 2018	118
Mod imperialismen, krig, fascisme og reaktion	
Uddrag af beretningen, del 2, 7. kongres, 2018.....	135
Fortsat revolutionering af partiet	
og styrkelse af dets rod fæste i arbejderklassen	
Resolution vedtaget på APK's 7. kongres, 2018.....	153
Skab ét stærkt kommunistisk parti	
Stiftelseserklæring for Oktober, 1. konference, august 1997	156

Forord

Revolutionens opgaver 2000-2020

Revolutionens opgaver i de to årtier, 2000-2020, har ikke været så få for arbejderen og kommunisten her i Danmark. Den første opgave var at genstifte arbejderklassens parti, det kommunistiske parti, det marxistisk-leninistiske parti. Det var igen blevet stillet som en påtrængende konkret opgave. Det parti, som kan lede arbejderklassen succesrigt til og gennem revolutionen og ind i dens eget og tidssvarende samfund: socialismen. Den opgave blev løst i det første år. Efter partiforberejdede arbejde i organisationen Oktober blev Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) stiftet i april 2000.

Som det afspejles i det følgende, var der mange opgaver for vores nye parti. Opbygningen af partiet og støtten til ungdomsforbundet, med tilhørende centrale organer og andre medietyper og medier. Politisk ledelse af, anvisning til, dokumentation af, samt praktisk organisering og deltagelse i klassekampen og arbejderne organiseringer. APK var fra sin start den revolutionære handlings parti.

En del af det var også udvikling af konkrete analyser for forståelse og håndtering af vores egen klasses og borgerskabets ageren over for hinanden. Den uforsonlige kamp mellem klasserne om, hvad vej samfundsudviklingen skal gå. Uadskilleligt fra de opgaver har været, og er stadig, afsløring af revisionismens og reformismens falske teori og praksis. Vi har stræbt efter at være arbejderklassens værn mod disses løgne.

APK trådte ved sin stiftelse ind i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML.

Når vi med denne udgivelse stiller os frem for arbejderklassens vurdering af vores arbejde, er det også en markering af 20 års kamp og et signal til klassen om at gå med partiet og styrke arbejdet.

Kapitalismen med et villigt borgerskab i spidsen startede det nye årtusind med terrorkrige og løgne, der intensiveredes efter 11. september 2001 med imperialismens nye verdensorden og neoliberalismens hærgen. Lige så stærk vores solidaritet med de krigsramte folk over hele kloden har været – som har udtrykt sig i massive og kendte indsatser fra vores parti – lige så stærk har vores internationalisme udtrykt sig i vores kammeratlige relation til andre nationaliteters arbejderklasser og deres partier, og i vores fælles globale bestræbelse på at gøre verden socialistisk, sådan at senere generationer kan træde ind i kommunismens klasseløse samfund som frie mennesker og fri menneskehed.

For de følgende tekster har vi opfordringen:
Læs dem, brug dem, del dem!

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK
23. april 2020

Vi har stiftet Arbejderpartiet Kommunisterne

Stiftelseserklæring, 1. kongres, april 2000

Vi er fast besluttede på at opbygge partiet til at blive det kommunistiske parti for det 21. århundrede. Arbejderklassens kommunistiske parti. Det socialistiske Danmarks kommunistiske parti.

Vi har den danske arbejderklassens traditioner for at skabe stærke revolutionære partier med os – fra Frederik Dreiers signal til at stifte et klasseparti for 150 år siden over det revolutionære socialdemokrati, det revolutionære DKP og den marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse fra 60'erne og frem. Vi har erfaringerne fra den danske arbejderklassens kampe, fra den spirende arbejderbevægelses første tid i slutningen af det 19. århundrede, til det 20. århundredes kampe mod kapitalistisk udbytning og arbejderfjendske tiltag, besættelsestidens modstand mod den nazi-tyske besættelse og kollaborationspolitikken, til dagens kamp mod NATO og Den Europæiske Union, der er på vej mod 'Europas Forenede Stater'.

Vi er fast besluttet på at skrive et nyt kapitel i denne kamp, på at medvirke til, at de to forrige århundreder bliver de sidste, hvor kapitalmagten får lov til at bestå, hvor en klasse, der udgør en brøkdel af befolkningen, kontrollerer statsmagten og bruger den til gavn for sine egne interesser, imod det store flertal. Vi er fast besluttet på, at det 21. århundrede skal blive socialismens århundrede. Århundredet, hvor det socialistiske Danmark, som generationer af kommunister og klassebevidste arbejdere har drømt om

og kæmpet for, bliver virkeliggjort. Hvor arbejdernes klasseherredømme afløser kapitalens klasseherredømme. Hvor der for første gang bliver demokrati, det store flertals demokrati. Hvor ingen får lov til at udbytte og ingen bliver udbyttet. Hvor ingen fremmede magter eller udenlandske kapitalgrupper får lov til at diktere.

Vi afholder denne kongres samtidig med, at vi kan fejre 130-årsdagen for Lenins fødsel. Vi bygger på marxismen-leninismens revolutionære teori – og vi vil anvende den skabende på at løse revolutionens og socialismens problemer i vort land.

Vort parti er en del af den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse, som kæmper overalt i verden og søger at gå i spidsen for arbejdernes og folkenes kamp mod imperialismen og reaktionen – og vi er fast besluttet på at gøre vores pligt over for kommunisterne og arbejderne verden over. Vi er fast besluttet på ikke at lade det gå til i opportunisme og revisionisme, men altid holde den revolutionære ånd levende.

Vort århundrede kommer til at se mange store klasseslag. Vort parti vil altid være at finde på klassekampens barrikader.

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, stiftende kongres
København, d. 23. april 2000

Fælles kamp mod kapitalens offensiv og krigspolitik

Handlingsprogram vedtaget på APK's 6. kongres, maj 2015

Nyliberalistisk konkurrencestat

Det danske klassesamfund har udviklet sig til en nyliberalistisk konkurrencestat og en krigsførende nation i de første årtier af det 21. århundrede. Kapitalens offensiv mod arbejderklassen er massiv og omfattende, med arbejdsløshed, nedskæringer og nyliberal krise- og reformpolitik.

Uligheden i samfundet vokser, og over en femtedel af befolkningen er helt udstødt fra det almindelige arbejdsmarked. Denne udvikling er blevet mødt med modstand fra de unge, arbejderklassen, de udstødte og brede dele af befolkningen.

Banker og koncerner har mangedoblet deres overskud og udbytte. Finanskapitalen suger milliarder ud af statskassen til sin spekulations- og kasinoøkonomi. Staten medvirker til et gigantisk milliardtyveri af samfundsværdier med udsalg af vitale samfundsopgaver, bl.a. inden for energi, sundhed, data og transport, til private aktionærer og multinationale kapitalfonde.

Kapitalens offensiv kan besvares ved at bygge en stærk og slagkraftig arbejderklassefront – arbejdere, arbejdsløse og udstødte. Ved at skabe kampforganer, som består af arbejdere fra alle politiske retninger, kan vi sammen forsvare os mod kapitalisterne, de rige og deres regeringer.

Kun ved at skabe og organisere modstanden i arbejderklassens brede lag i en enhedsfront vil det være muligt at slå den kapitalistiske offensiv tilbage og forhindre, at de rettigheder, som de arbejdende har tilkæmpet sig, bliver taget fra os. Kun sådan kan vi give ny kraft til kampen for at gøre en ende på et samfund, hvor mennesker udbytter andre mennesker.

Forsvar arbejderklassens rettigheder og vilkår

Hundretusindvis af arbejdspladser og jobs er blevet nedlagt, ikke mindst for ufaglærte i den private og offentlige sektor. Den voksende arbejdsløshed skjules bag et offentligt organiseret tvangsarbejdsmarked og et udsigtsløst aktiveringssystem. Over en million danskere er sorteret fra arbejdsstyrken. Kapitalismen kan ikke sikre arbejde og en fremtid. Der er mere end 200 millioner arbejdsløse i EU og resten af verden.

Der føres klassekrig gennem øget kontrol, tvang, udstødelse, kriminalisering og retsløshed mod den store del af ungdommen, de arbejdsløse, de udstødte.

Løntrykkeri og social dumping er kernen i den nyliberalistiske krise- og konkurrencepolitik. Lavtlønnen skal trykkes ned på kontanthjælpsniveau. Mange må have flere jobs for at klare sig. Den danske produktivitetstigning i industrien er en af de højeste i Europa, samtidig med at lønnens andel af værdiskabelsen er på samme lave niveau som midt i forrige århundrede.

Det sker samtidig med en øget udnyttelse af arbejdskraften, øget fleksibilitet i arbejdstid og ansættelsesformer, større uddannelse og større effektivitet. Pensionsalderen stiger år for år, mens efterlønnen udfases og afskaffes. Arbejdskraften skal udnyttes maksimalt.

Arbejdsgiverne kan frit hente arbejdskraft fra hele EU. I et edderkoppesvind af legale forordninger kan hidtidige danske over-

enskomstmæssige vilkår omgås og udkonkurreres. Handel med illegal arbejdskraft og udlicitering af jobs til udenlandske arbejdsgivere hører også til kapitalismens orden. Arbejdsgiverne nægter samtidig at være med til at uddanne en ny generation af faglært og specialiseret arbejdskraft. Et stigende antal arbejdsulykker, nedslidning og et sygt fysisk og psykisk arbejdsmiljø hører til dagens kapitalistiske orden.

Velfærd er blevet til 'workfare', hvor kontanthjælpsmodtagere og andre systematisk bruges som social løndumping. Vejen fra at være i arbejde til at være på kontanthjælp eller helt uden forsørgelse er gjort kynisk kort og effektiv med sriben af reformer. Arbejdende fattige er nu en realitet i Danmark.

Socialdemokratiets store løftebrud var at forsætte Venstres og Dansk Folkepartis kyniske dagpengereform med lappeløsninger for de 51.000, der indtil nu er røget ud af dagpengesystemet.

Dagpengeperioden bør fordobles til fire år, og genoptjeningsperioden halveres. Forbedringer af dagpengesystemet skal ikke betales af de arbejdsløse!

EU's indre marked er gået direkte efter afskaffelse af arbejderrettigheder, overenskomster, løn og ansættelsesforhold, arbejdsmiljø, pensions- og arbejdsløshedsrettigheder. For at opnå dette er der sat hårdt ind for at nedbryde den faglige organisering og svække og kriminalisere arbejderklassens kampkraft og legale muligheder. Danske EU-politikeres snak om 'den danske model' som værn er et bedrag. Det er ikke indvandrere, østarbejdere og kontraktarbejdere, der stjæler arbejde fra os. Det er arbejdsgiverne, der spekulerer i at skaffe billigere arbejdskraft med staten og EU i ryggen. Staten har tilmed sat det i system med tvangsarbejde og nyttejobs for offentlige ydelser.

Der er brug for solidaritet, og for at alle arbejdere står sammen,

uanset om man har dansk eller udenlandsk arbejdsgiver, er offentligt eller privat ansat. Folk fra andre lande og himmelstrøg – uanset hvilke – kan tilmed give et internationalt udsyn og bringer nye erfaringer og inspiration med sig.

Stadig flere arbejder som en del af en international arbejdsstyrke i en multinational koncern. Udviklingen af den internationale solidaritet er afgørende for at forsvare arbejdernes rettigheder. Den fælles solidaritet og enhed i kampen for arbejderklassens rettigheder og vilkår må sikres både på arbejdspladserne og i den faglige organisering. Enheden skal bygges nedefra mellem arbejdende, arbejdsløse og udstødte – på tværs af nationalitet og etnisk baggrund. Kampen mod løndumping og for at sikre arbejdstid og overenskomst må føres i fællesskab. Fagbevægelsens topfolk vil ikke løfte opbygningen af en solidarisk fælles kamp mod det nyliberale felttog. De kører selv efter en nyliberalistisk markedsmodel. Kollektive rettigheder erstattes af salg af individuelle serviceydelser og finansspekulationer med de gigantiske pensions- og ATP-fonde.

Det er en grundlæggende opgave for kommunister og kampvillige arbejdere at arbejde i klubber og fagforeninger for at forsvare rettigheder og levevilkår på en klassekampslinje. Der må skabes rammer, der kan udvikle enheden mellem arbejderne i og uden for fagforeningerne.

***Indkomster til at leve af! Stop løntrykkeri og social dumping!
Stop det nationale udsalg! Nej til privatisering af samfundsværdierne! Skab regulære jobs til alle på arbejdsmarkedet på overenskomstmæssige vilkår!
Fælles kamp mod krise- og nedskæringspolitikken, for forsvar af arbejder- og sociale rettigheder!
Solidaritet i stedet for opsplitning og hetz!
Nej til offentligt tvangsarbejde og arbejdsordninger for kon-tanthjælp!***

*Praktikpladser til unge og voksenlærlinge!
6 timers arbejdsdag, 30 timers arbejdsuge med fuld lønkom-
pensation – nej til livstidsarbejdstid!
Forsvar retten til faglig kamp og organisering!
For en ny dagpengereform, der fordobler dagpengeperioden
og halverer genoptjeningskravet for alle – de arbejdsløse skal
ikke betale dagpengereformen!*

Stop den nyliberale offensiv – rul de asociale reformer tilbage!

Den offentlige sektor bliver betragtet som en milliardforretning, der yderligere kan privatiseres og udliciteres. Samtidig omdannes store dele på markedsvilkår efter den såkaldte New Public Management-model, med øget centralisering, kontrol af brugere og ansatte, bureaukrati, kassetænkning og uproduktive økonomiske resultater i centrum.

Bølgen af nyliberale asociale reformer, som Venstre satte i gang og Socialdemokratiet gennemførte, er rene tilpasnings- og diktatreformer fra EU. Det er socialpolitikken sat på rene markedsprincipper. Offentlig samfundsmæssig social sikring erstattes af privatiserede sociale ydelser for dem, der har råd. Resten af befolkningen er igen opdelt i værdigt trængende, der kan arbejde for offentlige ydelser, og uværdige, der er overladt til at klare sig selv uden selvstændig indkomst. Den sociale retssikkerhed er erstattet af individuelle skøn og er afhængig af, hvilken kommune du bor i.

Striben af asociale reformer smed i titusindvis af mennesker over på kontanthjælp. Dagpengeperioden blev halveret, sygepengeperioden blev halveret, førtidspensionen afskaffet for dem under 40 år, efterlønnen afskaffet. Som et sidste hug i en kynisk tilrettelagt serie af reformer gennemførtes kontanthjælpsreformen. Den skar ydelser ned til det halve, med ret til helt fratage folk alle ydelser.

Gensidig forsørgerligt for kærester satte det offentlige dyneløfteri og stikkeri i system.

Reformen afskaffede kontanthjælp for alle under 30 år uden uddannelse, hvilket var knap tre fjerdedele på det tidspunkt, og satte de unge på en ydelse svarende til SU, men uden at sikre uddannelse eller job.

Reformerne skaffer ikke flere i arbejde, der ikke findes. De skaber øget fattigdom, udstødelse og mistænkeliggørelse.

Reformerne skal rulles helt tilbage og skrottes, og i stedet må der udvikles en værdig social sikring som et offentlig retskrav for alle, der af den ene eller anden grund ikke kan forsørge sig selv i dagens kapitalistiske og menneskefjendske system.

Den voksende sociale bevægelse mod de nyliberale reformer og deres konsekvenser skal yderligere styrkes. Kampen mod de asociale reformer kan ikke vindes af de sociale bevægelser alene. Den må forenes og blive en del af hele arbejderklassens fælles kampfront.

Rul de nyliberalistiske reformer tilbage! Væk med sygedagpengereformen, førtids- og fleksjobreformen og kontanthjælpsreformen! Væk med den gensidige forsørgerligt for alle! Social genopretning nu!

Nej til konkurrencestaten! Stop privatisering og udlicitering! Uddannelse for alle – ikke kun for eliten

Kravene til uddannelse på arbejdsmarkedet er hurtigt stigende, samtidig med at en stadig større gruppe slet ikke får nogen uddannelse. Fra børnehaven til universitet har uddannelserne været gennem EU's nyliberale tilpasningsreformer. Børn og unges 'konkurrenceevne' er et bærende princip, med et stadig mere omfattende karakter- og eksamensræs. Uddannelse formes ikke efter samfun-

dets og menneskets behov, men strømlines efter erhvervslivets og profittens.

Enhedsskolen med den offentlige folkeskole for flertallet af børn er sprængt i stumper og stykker af offentlige nedskæringer, privatiseringsdirektiver og skattefinansierede privatskoler som sociale ghettoer for de bedrestillede og veluddannedes børn. Det er fortsat børn og unge af de rigeste og bedst stillede forældre, der kan købe sig til de bedste og højeste uddannelser gennem hele uddannelsessystemet.

Den ny folkeskolereform er på mange måder en videreførelse af den sorte skoles syn på børns indlæring og uddannelse. Reformen blev på den mest brutale måde med statens lærerlockout fuldstændigt udemokratisk dikteret lærere, elever og forældre, trods stor modstand. Mens lærere tales ned i den offentlige debat og deres arbejdsforhold er blevet drastisk forringet, gøres børns faglige læring og uddannelse til forældrenes individuelle ansvar.

Elever og studerende har begyndt en ny runde af protester og aktioner mod udviklingen og reformerne i uddannelsessektoren. Det gælder mod SU-reformen, erhvervsskolereformen og den kommende gymnasireform, der alle udelukker endnu flere unge fra at få en uddannelse. Og det gælder ikke mindst universitetsbesættelserne mod den forhadte fremdriftsreform.

De enkelte bevægelser og protester kan kun udvikle sig, hvis de ikke ledes ind i parlamentariske blindgyder, men i stedet bliver en del af den samlede energi i den fælles kamp for at rulle de nyliberale reformer tilbage.

Væk med de nyliberale uddannelsesreformer!

For en ny folkeskole-, erhvervsskole- og gymnasireform ud fra elevernes behov!

Skrot fremdriftsreformen!

Væk med SU-reformen – en SU til at leve af!

Kampen for sundhed er kampen for livet

Retten til et sundt liv og sundhed gennem livet er i høj grad et klassespørgsmål.

For kapitalismen er et ordentligt fysisk og psykisk arbejdsmiljø konkurrenceforvridende. Kapitalismen ser arbejdskraften som noget, man kan bruge og smide væk, og der er nok at tage af. Bliver man syg i dagens Danmark, skal man ikke være uden arbejde, ældre, fattig eller på anden måde stemplet som 'et dårligt liv'. Så bliver man sorteret fra, prioriteret ud og nægtet den tilstrækkelige behandling.

Den almene folkesundhed, de kroniske nedslidningssygdomme, sygdomme fra miljøforurening, giftstoffer i maden og de voksende psykiske stress-sygdomme gøres til individuelle livsstilssygdomme og folks eget problem.

Ligesom sundhed er sygdom en billionforretning. Medicinalkoncernerne, der er et af de store magtmonopoler, scorer de fleste af de offentlige sundhedsudgifter gennem monopolpriser på medicin, privathospitaler og tilskudsordninger. Medicinalindustrien sidder på forskningen, og på hvilken ny medicin og hvilke nye behandlingsmetoder der tages i brug, ligesom den kontrollerer offentlige styrelser i sundhedssystemet. Trods stor udvikling i lægevidenskaben dør folk af infektioner og resistente bakterier på hospitaler, hvor rengøringen er privatiseret og skåret i bund.

Hospitalspersonalet har for længst sagt fra over for den uforsvarlige faglige og menneskelige behandling af patienter på hospitalerne. Rundtom i landet protesterer befolkningen og lokalsamfund mod, at hospitaler, skadestuer, lægevagter og ambulancer lukkes ned eller står tomme. Nye centraliserede superhospitaler er blevet skandaler, allerede inden de er bygget færdige og taget i brug.

Stop privatiseringstyveriet, og stop offentlige tilskud til private hospitaler og medicinalindustrien!

Samme adgang til lægehjælp og behandling uanset bopæl, alder eller civilstand!

Opnormér sengepladser og personale på hospitalerne!

Plads til familie, arbejde og børn

Dagens samfund producerer stressede og udbrændte børnefamilier. De voksne skal arbejde stadig flere timer og ofte med flydende arbejdstid ind over aftner, weekender og ferier. Både børn og voksne bruger mere transporttid hver eneste dag mellem hjem, arbejde, institution og skole. Stadig voksende krav og konkurrence på arbejdsmarkedet, i skolen og i institutionerne med påtvungne læringsplaner har ikke gjort børnefamiliens ulvetime eller hverdagen lettere.

Det er afgørende, at den daglige arbejdstid sættes ned til 6 timer dagligt for både mænd og kvinder. Fleksibel livsarbejdstid, hvor man arbejder mindre, når børnene er små, og desto så meget mere, når man selv er kommet op i årene, er en individuel løsning, hvor det oftest bliver kvinderne, der må gå på deltid og orlov for at få familie og børn til at hænge sammen.

Rigtig mange børnefamilier lever med en sådan økonomisk og social ressourceknaphed, at de helt har måttet opgive at leve op til kravene for nutidens familie. Reformerne har øget antallet af fattige og låste familier og børn. De må knokle for at overleve og klare sig, som de bedst kan.

EU's familierpolitik er ved at blive dansk virkelighed. Flere og flere sociale opgaver, uddannelses- og omsorgsopgaver pålægges den enkelte familie. Krav, der tilhører en anden tid, og som nutidens globaliserede familier ikke har tid og muligheder for at opfylde.

En afgørende forudsætning for at få børnefamiliernes hverdag til at hænge sammen er bedre og billigere daginstitutioner til alle børn, med langt højere personalenormering og antal kvadratmeter end i dag.

De sidste årtier har forældre kæmpet imod en udvikling med omfattende privatiseringer og massive nedskæringer på antal pladser, personale og budgetter. Børn er ikke burhøns, der blot skal opbevares og tilpasses konkurrencesamfundet!

Sikring af billigere og bedre offentlige daginstitutioner til alle børn!

*Indfør fast forhøjet personalenormering i alle daginstitutioner!
Afskaf loven om, at firmaer må tjene på og hive profit ud af
børnepasning og institutioner!*

En klassedelt ungdom

Kapitalismen lover den nye ungdomsgeneration uendelige valgmuligheder, fuld lighed og frihed. Det er kun et spørgsmål om at være den heldige vinder og gøre sig fortjent til det. Sandheden er, at de store classeskel sætter ind fra start af. En femtedel er forhåndsdømte til at stå uden uddannelse og arbejde. Resten skal uddannes til soldater i konkurrencestaten og i imperialismens terrorkrige, mens den privilegerede del af ungdommen udelukkende ser verden ud fra deres eget lille individualistiske karrieresynspunkt. Den ideologiske undertrykkelse er massiv for at skjule, at stadig flere unge spises af med dårligere forhold – både arbejds-, leve-, uddannelses- og boligforhold – end deres forældres generation. Den bruges til et forsøg på at erobre ungdommens hjerner og hjerter for en politik, der hører fortiden til, og få ungdommen til at opgive at kæmpe for forbedringer.

Arbejderungdommen må fortsat kæmpe for praktikpladser, så de kan gøre deres erhvervsuddannelser færdige, og for at unge ikke

udelukkes fra reelt arbejde og kompetencegivende ungdomsuddannelser. De må kæmpe for økonomiske ydelser, der gør det muligt at bo og uddanne sig, også når man ikke har forældre, der kan betale.

Reformerne, der påtvinger unge tvangsarbejde og udsigtsløs aktivisering, skal rulles tilbage! Nytteløse uddannelsesparathedeprojekter er blevet en millionforretning for private firmaer på de unges bekostning. De unge skal sikres reelle uddannelsesmuligheder og reelt arbejde i stedet for den skjulte ungdomsarbejdsløshed!

Ungdommens kamp for retten til selv at bestemme mødes med politivold og kriminalisering. Det sker også i forhold til strejker og universitetsbesættelser. Grupper af unge kriminaliseres af udstødelse, voksende kontrol og et magtsystem, hvor de mødes med mistillid og straf.

Reaktionen vil sænke den kriminelle lavalder ned til 12 år. I stedet bør den hæves til 18 år, så den følger myndighedsalderen, mens valgretten bør sættes ned til 16 år.

De nuværende magthavere og politikere kan ikke anvise nogen anden udvikling af samfundet. De kender kun én vej, og det er mere af samme slags: mere arbejdsløshed, mere krig, mere racisme, mere udplyndring af jordens ressourcer. Ungdommen må kaste al sin energi og alle kræfter ind for at skabe et andet samfund, der kan sikre en anden fremtid. Ungdommens kampe må forbinde sig med og være en del af de afgørende klassekamps-spørgsmål.

*Reelt arbejde og uddannelse til alle – rul reformerne tilbage!
Sikring af billige og tidssvarende ungdomsboliger og kollegieværelser!
Sikring af være- og kultursteder og ungdomshuse på de unges egne betingelser!*

Voksende fattigdom blandt folkepensionister

I disse år vokser klasseforskellene blandt de ældre. Det gælder i forhold til økonomi, helbred, levealder, bolig, transportmuligheder, mulighed for pleje og omsorg og hjælp ved behov.

En ældre på folkepension skal leve resten af sit liv for ca. 8.500 kr. om måneden som enlig eller 6.000 kr. som samboende, når skatten er betalt. Det svarer til kontanthjælpen i dag. Man skal have boet og arbejdet her i landet i 40 år for at opnå fuld folkepension. Mange ældre indvandrere må derfor leve for mindre.

Folkepensionen er blevet systematisk udhulet gennem mange år. Princippet om folkepension som en offentlig solidarisk kollektiv social rettighed og sikring er gradvist blevet erstattet af EU's pensionsmodel. Det betyder arbejdsmarkedspensioner, der er afhængig af, hvor høj ens løn har været, hvor mange timer man har arbejdet, og hvor mange år man har haft uden arbejdsløshed, barsel og forældreorlov.

Det er et system, der ikke mindst rammer de lavtlønnede kvinder. Kontanthjælpsmodtagere og andre på tvangsarbejdsmarkedet og på overførelsesindkomster har ingen fremtidige arbejdsmarkedspensioner. Den nyliberale økonomiske politik giver derimod skattefordele for den gruppe af ældre, der har råd til private pensionsopsparinger og kapitalpensioner.

Denne asociale og usolidariske kurs, hvor ældre med et langt arbejdsliv bag sig skal opleve at blive fattige og ydmyges med kontrol og nedværdigende visitationsbesøg for overhovedet at få ekstra hjælp, f.eks. til den rengøring, de ikke selv magter, skal ændres. Mange ældre er helt afhængige af at have en familie, der kan tage over. Det sker i direkte modstrid med de ældres egne ønsker. Ældreplejen er et af de områder, hvor privatiseringer og udliciteringer har stået på i mange år. Pengene på de offentlige budgetter er blevet flyttet væk fra den offentlige ældrepleje og omsorg over i

private firmaer og kapitalfonde. Resultaterne og skandalerne taler for sig selv. Det er uværdigt og kynisk over for de ældre, de pårørende og de ansatte varme hænder, der er tilbage.

Mens efterlønnen afskaffes, er pensionsalderen sat op til foreløbig 67 år. Den er skal fremover stige i takt med levealderen. Ingen ved, hvornår man i fremtiden kan gå på pension. Men det står klart, at gruppen af fattige pensionister bliver fattigere, større og mere nedslidt – hvis de overhovedet når til den tredje alder. Pensionsalderen med ret til at gå på pension skal sættes ned, og folkepensionen op.

*Reguler folkepensionen, så den svarer til dagpenge!
Genindfør retten til folkepension til alle, fra de er 65 år!
Afskaf asociale private skattebegunstigende pensionsordninger!
Alle ældre skal have ret til en sund, billig og tidssvarende bolig!*

Kvindernes frigørelse

For flertallet af dagens kvinder handler kvindespørgsmålet ikke om lige fordeling af magtpositioner på direktionsgange. Det handler om at få livet og hverdagen til at hænge sammen og fungere. Unge kvinder er i dag generelt bedre uddannet end unge mænd, men har alligevel ikke lige vilkår, ligeløn og lige pension. Arbejdsmarkedet og de nye arbejdsmarkedsreformer tager ingen hensyn til, at kvinder føder børn, går på barsel og har hovedansvar for arbejdet i familien. Kvinder straffes økonomisk gennem hele arbejdslivet, og pensionsalderen med. Både på verdensplan og i Danmark feminiseres fattigdommen.

Kvindernes dobbeltarbejde er ikke blevet mindre, men det er igen blevet kvindernes og familiernes individuelle problem. Kravene er vokset i takt med nedskæringerne i den offentlige sektor.

Tidligere vundne fremskridt trænges tilbage. Ikke mindst det mest fundamentale: retten til en selvstændig indkomst, til egne sociale ydelser ved arbejdsløshed og sygdom, er fjernet med den gensidige forsørgerpligt. Ligeværdighed i forhold kræver, at begge parter har en selvstændig indkomst.

Antallet af kvinder, der udsættes for vold og seksuel chikane og overgreb, er igen voksende. Seksualiseringen i medier og det offentlige rum er med til at fremme kapitalismens kvindesyn som en vare, der kan sælges, som en krop og et sexsymbol, der kan tjenes penge på. Ikke mindst unge piger og kvinder presses til at bruge mængder af tid og penge på at få den perfekte krop, det perfekte look og det perfekte liv, selvom det ikke findes.

Kvindekampen er kampen for kvindernes frigørelse, økonomisk, socialt, ideologisk og seksuelt. Kvindespørgsmålet er en central del af kampen mod det nyliberale felttog og nedskæringsreformerne og mod den reaktionære ideologiske offensiv. Kvindekampen må udvikles som en selvstændig del af arbejderklassens enhedsfront.

Reel ligeløn og markant lønstigning på lavtlønnen – nej til økonomisk diskrimination på livsindkomst og pension!

Stop det reaktionære kvindesyn – stop sexchikane og stop volden mod kvinder!

For retten til ikke at være perfekt!

Intet menneske er illegalt

Flygtninge kan kun hjælpes i deres eget land eller nærområde, hvis de imperialistiske krige, ødelæggelser og destabiliseringer stoppes. Fred, genopbygning, arbejde og udvikling vil standse flygtningestrømmene og gøre en ende på de menneskelige tragedier.

At Middelhavet og Sahara forvandles til en gravplads for tusindvis af nødlidende mænd, kvinder og børn, er et udtryk for EU's og Fort Europas kynisk politik. Sammen med USA og NATO fører EU en krigerisk, imperialistisk og kolonialistisk politik over for Mellemøsten, Nordafrika og andre naboregioner.

Danmark har som krigsførende part et stort ansvar for katastroferne. Den meget lille del af flygtningene, der kommer til Danmark, mødes med systematisk og kynisk magtmisbrug, ulovlige afvisninger og deportationer i alle led fra embedsmænd i ministerier og styrelser. Retssikkerhed er erstattet af skønsmæssige administrative afgørelser over menneskers liv og skæbne. Asylansøgere og afviste tilbringer mange år af deres liv her i uvished. De skal have mulighed for at bo, arbejde og uddanne sig som en del af det danske samfund!

*Stop kriminalisering, fængsling og deportation af papirløse flygtninge – nej til EU's hjemsendelsesdirektiv! Forsvar asylansøgere, flygtnings og immigranternes rettigheder!
De ulovlige udvisninger og deportationer skal stoppes! FN's børnekonventioner skal overholdes!*

Kapitalismen udplyndrer ressourcer og miljø

Kapitalismen udplyndrer uhæmmet verdens ressourcer til fordel for profit. Selv luft og vand gøres til forretning. Miljøkatastroferne følger uundgåeligt i kølvandet på den kapitalistiske produktionsmåde, skønt den teknologiske viden og muligheden for at undgå dem eksisterer. Kapitalismen betragter udelukkende grøn energi og grøn produktion som en ny forretningsmulighed. Energisektoren og dens infrastruktur er i gang med at blive moderniseret i hele EU på forbrugernes regning. Forbrugernes grønne afgifter er indirekte erhvervsstøtte, mens erhvervslivet friholdes for afgifter. Boringer efter og udledning af skifergas vil føre til nye miljøkatastrofer.

Globale frihandelsaftaler som TTIP bringer alle ressourcer – naturens såvel som menneskeskabte – under de multinationales kontrol.

Imperialismens krige verden over er en tikkende miljøkatastrofe. Sikringen af miljøet kan ikke overlades til hverken de globale eller EU's monopoler!

Omstil til vedvarende energi nu! Afskaf de grønne afgifter for almindelige forbrugere!

Forbyd gift i mad og miljø! Forbyd GMO – for retten til dansk forbud!

Stands forureningen af jord, luft og vand!

Nej til monopolerne diktat – stop ttip!

Monopolkapitalen i USA og EU tager nye skridt i retning af direkte styring af samfundsudviklingen. Gennem handels- og investeringsaftaler som TTIP (Transatlantisk handels- og investeringspartnerskab) forsøger monopolerne at diktere nye normer og standarder, som underminerer alle tilkæmpede rettigheder inden for miljø, sundhed, arbejdsforhold og fødevarer. De sætter brutalt det borgerlige demokrati ud af kraft, når parlamentariske beslutninger kan fejes til side af overnationale mekanismer. Aftalen forhindrer ethvert forsøg på at bringe tidligere privatiseringer tilbage i offentligt regi, om det enkelte land skulle ønske det.

De store danske industri- og finansmonopoler og virksomheder presser på for, at Danmark gennem EU tilsluttes TTIP, mens politikerne forsøger at undgå en offentlig diskussion herom.

Over det meste af verden ses voksende folkelige bevægelser for at stoppe og forhindre handelsaftaler som TTIP. Også i Danmark møder aftalen folkelig modstand.

*Nej til de multinationales handelsaftale!
Stop TTIP!*

Danmark skal UD af EU!

Den danske samfundsudvikling er uden nogen form for demokratisk proces blevet bundet op på EU's traktatfæstede nyliberalistiske økonomi og politik. Nye skrumpedemokratiske skridt er tilslutningen til finanspagten og de stadig tættere bånd til euroen og til traktater, hvorefter bl.a. danske finanslove skal godkendes i EU. Størstedelen af al lovgivning stammer fra Bruxelles.

EU er monopolernes union. Dens krise og nedskæringspolitik har haft katastrofale konsekvenser for befolkningerne. Alligevel fortsætter trojkaen (IMF, Den Europæiske Centralbank og EU-kommissionen) og hele EU's magtelite deres unionsopbygning og overnational statsdannelse, deres fælles opbygning af en gigantisk krigsindustri og af EU's militære gren.

EU kan ikke ændres indefra. Unionen er en konstruktion, som er totalt på monopolkapitalens præmisser. EU udvider ikke Danmarks muligheder i grænseoverskridende spørgsmål, men binder og indsnævrer derimod Danmarks muligheder for at handle selvstændigt.

Der skal arbejdes for at sikre og udvikle Folkebevægelsen mod EU som en bred folkelig bevægelse, der kan samle alle EU-modstandere på tværs af klasser og politiske partier, og for at Folkebevægelsen forbliver den konsekvente EU-bevægelse, der arbejder for at få Danmark ud af EU.

Danmark ud af EU!
Bevar retsundtagelsen!
For en folkeafstemning: Nej til bankunionen!

*Nej til forsvarsunion og Europahær!
Styrk solidariteten mellem de europæiske arbejderklasser og
befolkningers kamp for deres levevilkår og rettigheder!*

Skrumpedemokrati – Politistat – Fascisme

Den herskende klasse gør demagogisk et stort nummer ud af sit ”demokrati”, og sin ”frihed”, ikke mindst ”ytringsfriheden” til at skabe had. Mens den samme samfundsklasse sætter politiet ind mod arbejderklassen, mod arbejdskampe, mod ungdommens protester og mod universitetsbesættelser. Retten til social protest, til at strejke og til at føre klassekamp kriminaliseres. Terrorlovene er i sidste ende vendt mod befolkningen.

Nyliberalismen har udvidet og styrket sit statsapparat til kontrol og overvågning af borgerne. Der finder en stadig afdemokratisering sted, hvor retssikkerheden undergraves og forsvinder. Offentligt ansatte får mundkurv på.

I et forsøg på at undslippe krisen og den økonomiske og politiske ustabilitet tillader og fremmer borgerskabet fremmedfjendtlighed, racisme og nazistisk propaganda. Højrekræfterne bæres frem over hele EU.

Bekæmp reaktionær ideologi!

Bekæmp nationalchauvinisme, racisme, sexismen og enhver form for religiøs fundamentalisme!

Stop politistaten!

Væk med terrorlovene! Stop overvågningen af alt og alle på nettet og i samfundet!

Stop den fremvoksende fascisme og nazisme!

Nazisme og fascisme er forbrydelse – ikke politik! Forbud mod nazistiske og fascistiske organisationer og propaganda!

Som svar på imperialismens og borgerskabets antidemokratiske politik, som svar på afviklingen af vores friheder og rettigheder, må der arbejdes for at danne brede folkefronter og dermed give nye impulser og styrke til modstanden.

Kun ved at forene alle, der rammes af kapitalismens hærgen, omkring arbejderklassen, kun ved at organisere fronter og folkelige alliancer sammen med arbejderklassens kræfter og med venstrekræfter, med de antiimperialistiske og antifascistiske kræfter og de konsekvent demokratiske kræfter, vil det være muligt at standse den borgerlige reaktion og fascismen.

Danmark krigsførende i imperialistisk krig

Skiftende regeringer har ændret Danmarks stilling til en permanent krigsførende del af USA-imperialismens, NATO's og EU's terrorkrig. Det er en krig, som føres på stadig flere kontinenter og krigsskuepladser i Mellemøsten og Afrika. Den har destabiliseret og ødelagt nationer og lande, kostet talløse menneskeliv og drevet millioner på flugt.

Faren for krig i Europa og en mere omfattende verdenskrig rykker i disse år nærmere. Konkurrencen og modsætningerne mellem de imperialistiske stormagter USA, EU, Rusland og Kina vokser og skærpes. Alle lande i de militære blokke har kastet sig ind i et gigantisk våbenkapløb, der giver næring til krigsindustrien, som er i hænderne på de multinationale selskaber og store statsforetagender.

Militariseringen gennemsyrrer det danske samfund – også politisk, økonomisk og ideologisk.

En hel generation af unge er sendt i krig. Og med dansk udenrigspolitik som en del af NATO's og EU's såkaldte 'samtænkte sta-

biliseringsindsats' sker det ikke kun som soldater. 'Sammentænkt stabiliseringsindsats' er en krigsstrategi, hvor civil, bistands- og humanitær indsats spiller sammen med militære angreb og besættelser for at få kontrol over råstoffer, markeder, energi og andre strategiske områder.

Dette forhold er samtidig er med til at skjule krigenes virkelige økonomiske og ressourcemæssige omkostninger for det danske samfund. Dansk krigsdeltagelse, den militære opbygning og underlæggelse under EU's og NATO's imperialistiske militære og politiske interesser er langt mere omfattende og fremskreden end nogensinde. Norden bruges som et særligt brohoved for NATO vendt mod øst.

Befolkningen ønsker hverken oprustning eller krigsdeltagelse, og en ny antikrigsbevægelse er under opbygning.

Stop for dansk krigsdeltagelse – nej til et danmark i krig!

Nej til militarisering – nej til krigsindsats kamoufleret som civil, humanitær og bistandsindsats, og sammenblandingen af disse!

Stop oprustningskapløbet – nej til flere angrebsvåben til den danske hær – nej til atomvåben!

Nej til de imperialistiske krige – ud af NATO!

Nej til NATO-styret nordisk militærsamarbejde !

Nej til NATO's missilskjold!

For et selvstændigt og alliancefrit Danmark!

Ud af EU og NATO!

Vi skal blokere vejen for krigsmagerregeringerne med arbejderklassen og folkenes antiimperialistiske enhed og kamp, med de revolutionære kræfter for folkelig og national modstand.

Kun med arbejdernes enhed og internationale solidaritet kan vi sætte en stopper for imperialismens krigeriske og aggressive politik, for rovet af naturressourcerne, for våbenkapløbet, for den

blodige reaktionære og imperialistiske terror, og dermed åbne vejen til socialisme, for en politik for fred, venskab og solidaritet mellem folkene.

Vi arbejder for en fremtid, hvor mennesker er sikret arbejde, fred og social sikkerhed. Hvor jordens ressourcer bruges af skabende mennesker til at sikre tilværelsen for sig og kommende generationer. En fremtid, hvor arbejderklassen ved magten skaber og opbygger et socialistisk Danmark.

**International solidaritet!
Fælles kamp mod kapitalen!**

En anden verden er nødvendig – Socialismen er fremtiden

Uddrag af beretningen, APK's 2. kongres, april 2003

Da Arbejderpartiet Kommunisterne blev stiftet i april 2000 som resultat af en grundig forberedelsesproces, der gjorde status over den kommunistiske bevægelses erfaringer i Danmark og internationalt i det 20. århundrede, erklærede vi, at med partistiftelsen var grundlaget for det 21. århundredes kommunistiske parti i Danmark blevet skabt. De tre år siden den stiftende kongres har bekræftet dette, og partiet har som ledetråden i sit arbejde i denne periode haft udformningen og styrkelsen af det nye marxistisk-leninistiske kommunistiske parti, som er en forudsætning for virkeliggørelsen af revolutionen og socialismen i Danmark.

Med vedtagelsen af partiprogrammet ”**Manifestet for et socialistisk Danmark**”, handlingsprogrammet, vedtægterne og de øvrige programdokumenter, med valg af ledelse og med fastlæggelsen af de kommende opgaver for partiet begyndte APK efter kongressen et omfattende arbejde for at føre kongressens beslutninger ud i livet. Det styrkede sin virksomhed på en række af klassekampens fronter med henblik på at placere partiet centralt i arbejderklassens kamp og rodfæste det i arbejderklassen, den kæmpende ungdom og blandt det store flertal af danskere, som rammes af den kapitalistiske offensiv: af krigspolitikken, af opbygningen af Den Europæiske Union som en ny imperialistisk supermagt, af det ny-liberale generalangreb på tilkæmpede rettigheder og resultater.

På trods af sin lidenhed og på trods af den konstante antikommunistiske hetz, som har fulgt partiet, har det fra sin start opfattet sig

som den revolutionære handlings parti og set det som sin opgave at gå i spidsen for og rejse arbejderne og det store flertal til kamp imod imperialism, krig, skærpet udbytning og undertrykkelse.

Kun gennem deltagelse i massekampen og revolutionære aktioner i overensstemmelse med den foreliggende situation i klassekampen og styrkeforholdet mellem klassekræfterne kan det kommunistiske parti opnå tillid i en arbejderklasse, der er blevet afpolitiseret og desillusioneret af reformistisk og revisionistisk forræderi, ikke bare i socialdemokratisk eller socialistisk dragt, men tilmed i kommunistisk forklædning. Partiets analyse af klassekampen og dens udvikling og udarbejdelsen af en taktisk plan i dens skiftende situationer, på basis af programmet, er styrende for partiets indsats – og styrende for opbygningen og udviklingen af partiet selv.

APK var derfor i stand til at udskille det egentlige indhold i begivenhederne omkring den 11. september 2001, der betød indledningen til imperialismens globalisering med militærmagt, til den amerikanske imperialismes fremstød for at etablere sig som det 21. århundredes verdensbehersker, som de riges krig mod verdens fattige, og som et påskud for at intensivere undertrykkelsen af den politiske protest og arbejderklassens og de revolutionære kræfters globale kamp.

På mange måder har vi set en tilsvarende situation, som udviklede sig i 1930'erne med fascismens gennembrud og udløsning af den 2. verdenskrig. Vi har set en situation, hvor Den kolde krig – af nogle kaldt 'Den 3. verdenskrig' – er gledet over i en ny langvarig krigstilstand, kaldet 'krigen mod terror', og også betegnet som Den 4. verdenskrig: USA-imperialismens og de multinationale koncerners fremstød med alle midler for at beherske og kontrollere verdens folk og nationer.

APK prioriterede udviklingen af massemodstanden mod impe-

rialismens krige, den imperialistiske globalisering og dens negative konsekvenser i form af angrebene på de arbejdende levevilkår og indskrænkningen af de demokratiske rettigheder som den helt centrale opgave og satsede kraftigt på udviklingen af en ny fredsbevægelse til afløsning af den gamle, revisionistisk ledede og affældige fredsbevægelse, som var brudt sammen med Sovjetunionens opløsning. Perspektivet var udviklingen af en egentlig massebevægelse mod USA's krige, den imperialistiske globalisering og den lydige danske medvirken under både Nyrup- og Fogh-regeringen.

På dette grundlag vandt APK en vigtig rolle i udviklingen af modstanden mod Bushs 'terrorkrig', i modstanden mod krigen i Afghanistan og dansk krigsdeltagelse, i kampen mod den israelsk-amerikanske aggression, besættelse og undertrykkelse af det palæstinensiske folk og i kampen mod udløsningen og gennemførelsen af den illegitime og folkeretsstridige krig og besættelse af Irak. Ved at arbejde for en platform og organisatoriske former, som kunne rumme og samle hele modstanden mod krigen, uanset forskelle i ideologi og politik i øvrigt, har APK givet et væsentligt bidrag til, at den største folkelige bevægelse, siden EU-modstanden udviklede sig i begyndelsen af 1970'erne, og siden modstanden mod Vietnam-krigen, er blevet skabt.

Af særlig betydning er udformningen af en antikrigsbevægelse, som både er en del af den storslåede globale krigsmodstand og som rejser de centrale spørgsmål og angriber de centrale mål i det officielle Danmarks krigsanstifter-politik, som understøttes af landets største multinationale koncern, A.P. Møller, og de afgørende dele af monopolkapitalen.

Den ny antikrigsbevægelse, som for alvor kom til syne som en global kraft op til udløsningen af Irak-krigen, og som manifesterede sig som en mangemillion-bevægelse verden over på den hi-

storiske aktionsdag den 15. februar 2003, har bevirket en radikaliserings af hele klassekampen, som ikke er set i adskillige årtier, og som vil have langtrækkende betydning. Ikke mindst for en ny generation af unge, som gennem denne kamp inddrages i den globale modstandskamp mod det imperialistiske udbytningssystem og vækkes til protest og aktivitet.

APK vil i den kommende periode søge at fastholde og udvikle modstanden mod USA-imperialismen og dens krigskoalition, mod dansk deltagelse i krig og besættelse og mod, at arbejderklassen og det brede flertal i befolkningen skal bære byrderne af økonomisk krise og imperialistisk krig i form af sociale nedskæringer, faldende realløn, forringede levevilkår og indskrænkning af de demokratiske rettigheder og retten til protest.

USA-imperialismen og dens krigskoalition søger sig nye mål for og har blikket rettet mod at tegne et helt nyt kort over Mellemøsten. Den er i gang med at konsolidere besættelsen af Irak, Afghanistan og Palæstina.

‘Krigen mod terror’ udstrækkes til andre kontinenter og lande som Filippinerne, Colombia og Venezuela. Den imperialistiske globalisering forstærkes. Reaktionen marcherer i alle lande.

Den nye antikrigsbevægelse og antiglobaliseringsbevægelsen må udvikles i retning af en egentlig antiimperialistisk bevægelse, vendt imod den amerikanske imperialisme og dens krigskoalition, mod al imperialisme og al reaktion, i solidaritet med arbejderklassens og folkernes modstandskamp og revolutionære kamp, der som sit banner har kampen for en anden verden, en socialistisk verden.

Der findes opportunistiske kræfter, som vil opstille udviklingen af Den Europæiske Union – supermagten ‘Europas Forenede Stater’ – op som et alternativ til den amerikanske imperialismes globale

dominans. Det udgør imidlertid ikke noget alternativ for arbejderklassen, de europæiske folk eller verdens folk. Monopolernes 'Forenede Europa' drømmer selv imperialistiske supermagtsdrømme, som den p.t. svagere part i forhold til den dominerende rival, den amerikanske imperialisme. EU er en fjende af arbejderklassen og folkene verden over – og APK vil forsætte og forstærke sin aktivitet i kampen mod EU-forfatning og militarisering af EU med henblik på dansk udtræden af dette gamle imperialistiske og kolonialistiske Europa, der søger at pynte facaden. Dermed afviser vi ikke nødvendigheden af at udnytte modsætningerne imperialistmagterne indbyrdes, som skærpes uophørligt, til gavn for folkene og freden.

Under den nuværende økonomiske verdenskrise, som fortsat uddybes, og som rammer Danmark hårdt, med massearbejdsløshed, faldende realløn og samtidige sociale nedskæringer, slås vi for at lade de rige betale for krise og krig, for at rejse en stadig stærkere bevægelse i arbejderklassen og den brede befolkning mod Fogh-regeringens og de herskendes politik. Med Fogh-regeringens og folketingsflertallets beslutning om dansk deltagelse i den ulovlige krig mod Irak har den overskredet alle grænser, selv for en reaktionær regering. Den skal væk – og krigsforbryderflertallet stilles til ansvar, på alle måder.

Under Fogh-regeringen har den socialdemokratisk styrede fagbevægelse udvist komplet manglende både evne og vilje til at forsvare arbejderne og deres interesser. Den socialdemokratiske fagbevægelse er i krise, og APK arbejder for, at der opbygges en kæmpende og slagkraftig fagbevægelse i opposition til LO-toppen og det faglige bureaukratis korrupte og fallitte linje, som tjener det herskende borgerskabs interesser.

Ungdommens kamp rummer mange og store perspektiver. Den nuværende ungdom har kastet sig ud i en omfattende kamp mod

nedskæringer og ændringer i reaktionær retning på skoler, gymnasier, universiteter og øvrige uddannelsessteder og har ikke mindst aktioneret over hele landet i forbindelse med krigen mod Irak. Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund, DKU, har været en aktiv kraft i udløsningen af ungdommens kamp og vil fortsætte sit arbejde med at mobilisere og organisere den i alle retninger – og med at opbygge den nødvendige stærke revolutionære ungdomsorganisation.

I sine tre første år har APK opnået en række vigtige fremgange med hensyn til at opbygge og konsolidere partiet selv: Det har udvidet sig på landsplan og har rekrutteret en del nye medlemmer, ikke mindst unge. Det har udgivet centralorganet Kommunistisk Politik, som er blevet et vigtigt redskab i klassekampen, opbygget en velbesøgt daglig udgave af den i form af Netavisen (www.kp-net.dk) og har udviklet en række andre vigtige hjemmesider. Det har opbygget et trykkeri og er begyndt at udgive bøger og pjecer i stadig større omfang.

Et stort arbejde står foran partiet med hensyn til at udvide dets rækker med mange nye unge klassekæmpere og kampvillige arbejdere. Mulighederne herfor bliver stadig større i takt med den skærpede klassekamp og voksende radikaliserings – gennem en lang række offentlige og halvoffentlige møder omkring partiets politik, organisering af særlige studiekreds- og mødevirksomhed og ikke mindst gennem afholdelsen af seminarer,

1. maj-arrangementerne og gennemførelsen af den årlige revolutionære sommerlejr skabes rammer for at knytte en stadig voksende kontaktflade af venner og sympatisører til partiet.

APK har på grund af sin indsats i klassekampen opnået at blive en respekteret kraft blandt venstrekræfterne. I en række sammenhænge har partiets linje for at skabe enhed i klassekampen

omkring centrale kamps spørgsmål været frugtbar og medført et positivt kampfællesskab med en række venstrefløjsorganisationer. Samtidig er denne linje blevet imødegået og bekæmpet af en række revisionistiske kræfter, i f.eks. Enhedslisten og i de revisionistiske 'kommunistiske' organisationer DKP/ML, KPID og DKP, som i praksis opfatter den revolutionære marxisme-leninisme som deres hovedfjende, og hvis parlamentsfikserede og opportunistiske politik uvægerligt splitter massekampen.

DKP/ML og KPID er ved at slå kludene sammen og proklamere sig som 'det kommunistiske parti' i Danmark. Dette projekt er dømt til at mislykkes, fordi det bygger på den samme ideologi, politik og organisationsopfattelse, som førte til det revisionistiske DKP's sammenbrud i slutningen af 80'erne. APK vil fortsat praktisere en smidig og principfast enhedspolitik – og samtidig afsløre den revisionistiske politik og de revisionistiske organisationers fejlkurs og de skader, de påfører arbejderklassens kamp og den revolutionære bevægelse.

APK deltager ikke i et forsøg på at skabe en alliance med Socialdemokratiet med henblik på at bringe det tilbage ved regeringsmagten. Socialdemokratiet har bevist, at det er et borgerligt parti, i perioder monopolkapitalens foretrukne regeringsparti, et proimperialistisk og reaktionært parti. Også af denne grund kan vi ikke ved valg støtte Socialistisk Folkeparti eller Enhedslisten, som er de to mindre socialdemokratier i dansk politik.

APK er en del af den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse og deltager aktivt i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML), som har stor betydning for udbredelsen af en kommunistisk politik i overensstemmelse med det 21. århundredes betingelser på verdensplan. I oktober 2002 var APK vært for den årlige verdenskonference for medlemsorganisationerne, med del-

tagelse af 17 partier og organisationer fra alle kontinenter. Også i den kommende periode vil APK styrke sit arbejde og sin indsats i forhold til Den Internationale Konference og samtidig udvikle de bilaterale forbindelser til broderpartierne.

Fra partiets 2. kongres konstaterer vi, at APK med held er begyndt at udføre det gigantarbejde, som partistiftelsen definerede. På en hel række områder er der opnået betydningsfulde og positive resultater. Der er også mangler og svagheder i arbejdet. Omstillingen fra partiforberedelse til omfattende deltagelse i klassekampen har ikke været uden vanskeligheder og har stillet store krav til opbygningen af partiorganisationerne. Der har været tendenser til at fokusere væk fra det partibyggende arbejde, organisationsarbejde og det økonomiske arbejde, også ud over, hvad der var nødvendigt og rigtigt i en situation, hvor megen opmærksomhed og mange kræfter er blevet brugt ikke mindst i antikrigsbevægelsen, og hvor en række partiopgaver i forvejen har måttet gennemføres med et absolut minimum af kræfter. Det er derfor af stor betydning, at partiet i forlængelse af den 2. kongres styrker arbejdet med at revolutionere grundorganisationerne, så de overalt kommer til at fungere som centre for hele partiets virksomhed i klassekampen og partiopbygningen, at der lægges vægt på skoling og uddannelse af en række nye dygtige partiledere, at den professionelle del af partiapparatet udvides – og ikke mindst at arbejdet med sympatisører og optagelsen og uddannelsen af nye medlemmer intensiveres kraftigt. Samtidig sætter partiet sig dristige mål for at udvide sin organiserede tilstedeværelse overalt i landet. Den 2. kongres konstaterer, at situationen er positiv for partiet. Det står enigt på marxismen-leninismens grund, forenet omkring programmet og løsningen af de store opgaver, det har stillet sig.

Frem mod et styrket APK! Leve APK's 2. kongres!

Stop den nyliberalistiske offensiv og dansk krigsdeltagelse

Resolution, APK's 3. kongres, december 2006

APK har i den forløbne kongresperiode sat udviklingen af en folkelig massebevægelse og masseaktioner mod krig og imperialismen og mod kapitalens nyliberale offensiv i centrum for sin virksomhed. Dette er et udtryk for udviklingen af arbejderklassens selvstændige politik, som ikke er bundet til det parlamentariske spil eller nogen af kapitalens regeringskonstellationer.

Ikke mindst fra den 15. februar 2003, hvor den hidtil største antikrigsdemonstration i Danmark blev organiseret mod krig mod Irak, som en del af den hidtil største globale protestbevægelse nogensinde, er massedemonstrationer og masseaktioner igen blevet almindelige kampformer, som arbejderklassen, ungdommen og brede folkelige lag benytter, selvom den borgerlige propaganda og tilmed LO-toppen har kaldt disse for 'forældede'.

Med protesterne mod 'velfærdsreformen' den 17. maj 2006 og udviklingen af protesterne mod kommunalreform og nedskæringer op til 3. oktober har Danmark oplevet massekampe, som ikke er set i de foregående årtier. En ny generation er gået på barrikaderne. Ikke mindst de uddannelsessøgendes organisationer, herunder arbejderungdommens, har været aktive i udviklingen af protestbevægelserne mod den nyliberale nedskæringspolitik.

APK arbejder for at gøre disse protester og bevægelser mere bevidste, mere militante og mere kampdygtige, og for at udbyde kampenes omfang og perspektiver. APK afviser rollen som hale-

hæng til den spontane bevægelse, sådan som reformister og opportuniste er det, da de søger at vinde indflydelse for at stække og nedlægge kampen.

Der er gennem de senere år således foregået en skærpelse af klassekampen, en radikalisering og polarisering af dens fronter. Efter en periode, hvor Fogh-regeringen og den borgerlige reaktion har været nærmest enerådende i mediebilledet og offentligheden, med Dansk Folkeparti og George Bushs neokonservative kloner i spidsen, forekommer nu en tydelig drejning mod venstre.

APK stiller sig som opgave at styrke denne tendens og føre den hen imod et brud med al borgerlig og proimperialistisk politik og ideologi, herunder den socialdemokratiske, og at bidrage til opbygningen af en bred front mod imperialismen og krig, mod nyliberalisme og reaktion også i Danmark.

Vind ungdommen for kommunismen, for den videnskabelige socialisme

Det er også APK's opgave at sikre en bred forståelse for kapitalismens og imperialismens fallit som systemer – og for, at revolutionen og opbygningen af socialisme er vejen ud af barbari og kaos.

Trods fortsat og intensiv borgerlig propaganda om 'socialismens fallit' gennem de sidste 15 år, siden Murens fald og Sovjetunionens sammenbrud, og længere tilbage endnu, har socialismens idealer ikke mistet deres tiltrækningskraft. Arbejderne og ungdommen verden over søger et alternativ til de kapitalistiske modeller, og det kan kun være samfund opbygget på grundlag af den videnskabelige socialismes teori og praksis, på basis af marxismen-leninismen.

Der råder betydelig usikkerhed om socialismens teori og praksis.

Den videnskabelige socialismes udbredelse er begrænset, selvom den eksisterer i dele af arbejderklassen og andre folkelige lag. Det er en vigtig opgave for det kommunistiske parti at udbrede kendskabet til den, at vinde ungdommen – og i første række arbejderungdommen – for kommunismen.

Det er i denne sammenhæng vigtigt at trække en klar skillelinje mellem den videnskabelige socialisme og de reformistiske og revisionistiske 'socialisme-doktriner'. De sidstnævnte forkynder i et forsøg på at modgå marxismen-leninismen, at det er muligt at opbygge et socialistisk samfund uden at tilintetgøre kapitalismen og dens stat, uden revolution, og/eller at det er muligt at lave revolution/opbygge socialismen, uden at der eksisterer et stærkt kommunistisk parti væbnet med den revolutionære teori til at lede kampen. De afviser, at arbejderklassen er den eneste konsekvent revolutionære klasse, og benægter, at arbejderklassen må være tyngdepunktet og den ledende kraft i den brede folkelige front mod imperialisme og nyliberalisme og i kampen for revolution og socialisme.

Det er også af stor betydning at sikre en forståelse af, at det ikke var socialismen, der faldt med Murens fald og Sovjetunionens sammenbrud 1989-91, men at det var den moderne revisionisme, der spillede fallit. Efter Stalins død og SUKP's 20. kongres i 1956 bevægede Sovjetunionen og alle de lande og partier, der fulgte det, sig hen imod en genoprettelse af kapitalismen. Hvad der faldt i 1991, var kun socialismens tomme hylster, dens former, blottet for reelt indhold.

I dag udvikles forestillinger om 'det 21. århundredes socialisme' i modsætning til den videnskabelige socialisme, og der forekommer forskellige nyopkog af gamle sovjetrevisionistiske teorier om 'antimonopolistisk demokrati', der druknede i det chilenske folks blod i 1973. Disse teorier må afsløres som det, de er: farlige vild-

veje, som fører arbejderklassens og dens kamp ad nederlagets vej.

Nej til revisionistiske omgrupperinger! For en stadig bredere kampenhed!

Den moderne revisionisme (dvs. påstået marxisme-leninisme, marxisme-leninisme i ord, men reformisme i praksis) har i mere end et halvt århundrede udgjort hovedfaren for den danske og internationale kommunistiske bevægelse.

I Danmark fik den revisionistiske platform sit mest omfattende udtryk med DKP's program for 'antimonopolitisk demokrati' fra 1976. Den marxistisk-leninistiske bevægelse i 60'erne og 70'erne udviklede sig i kamp mod denne revisionistiske degeneration. I 1978 dannedes DKP/ML, som i de følgende årtier, indtil 1997, fortsatte og forsvarede arven fra det revolutionære DKP. Fra 1997 opgav partiet under ledelse af Jørgen Petersen-gruppen sit marxistisk-leninistiske grundlag og placerede sig på den moderne revisionismes og 'det antimonopolistiske demokratis' grund.

Da DKP/ML i 2006 nedlagde sig selv og sluttede sig sammen med en fraktion fra KP i D til 'Kommunistisk Parti', var det således ikke, som det påstår, en sammensmeltning af to strømninger med forskellige udgangspunkter, noget enestående i verden, men en sammenslutning på revisionistisk basis. I dag findes der således tre partier med et fælles revisionistisk udgangspunkt i DKP's 1976-program: DKP, KP og KP i D. En 'samling' mellem disse partier er blot en del af en revisionistisk omgrupperingsproces.

Ingen af dem har gennemført noget, der bare ligner en seriøs eller selvkritisk analyse af, hvorfor DKP gik i opløsning i forbindelse med det revisionistiske Sovjetunionens og 'østlandenes' sammenbrud. De har ikke undersøgt den moderne revisionismes rolle eller draget den nødvendige lære af dens fallit. De er i stedet parate til

at fortsætte i DKP's og den moderne revisionismes fodspor og begå de samme fejl igen og igen. APK erklærer fra sin 3. kongres, at vi ikke vil deltage i disse 'samlingsprocesser' på revisionistisk grundlag, fordi de ikke fører til en styrkelse af kommunismen og den revolutionære bevægelse i Danmark.

APK erklærer ligeledes, at vi ikke kan støtte og anbefale Enhedslisten ved folketingsvalg. Enhedslisten er ikke, som det påstås, 'en fællesliste for venstrefløjen'. Samtidig udgør Enhedslisten ikke en konsekvent antiimperialistisk kraft, og den afviser at støtte den væbnede modstand mod imperialistisk aggression, som i Irak. Den er et reformistisk parti, som i sig samler gamle og nye revisionistiske og trotskistiske grupperinger. Enhedslisten er et støt-teparti for de socialdemokratiske EU- og NATO-regeringer, en strategisk allieret med de to lidt større socialdemokratier S og SF.

Vi kæmper for at tvinge den kriminelle Fogh-regering væk, men ikke for at indsætte en anden regering, der fører samme grundlæggende politik for Unionen, Mærsk og USA.

APK ønsker at og vil – som hidtil – arbejde for den bredest mulige aktionsenhed på et klassekampsgrundlag i de konkrete og stadig voksende massekampe og -aktioner, også med de nævnte reformistiske og revisionistiske partier og organisationer. Vi afviser samtidig alle forsøg fra enkelte partiers eller grupperingers side på at udnytte disse bevægelser og kampe til snævre partitaktiske formål.

Vi arbejder for en stadig styrkelse af venstrekræfterne og for en styrkelse af kommunisternes stilling.

For et stærkt kommunistisk parti: Styrk APK og DKU

APK har siden sin stiftelse i 2000 stået som den revolutionære

kommunistiske og den marxistisk-leninistiske bevægelses arvtager i Danmark. Internationalt markeres dette ved medlemskab af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML).

For at udvikle kampen mod krig, imperialisme og den nyliberalistiske offensiv er det nødvendigt at styrke det kommunistiske parti væsentligt, at opbygge stærke afdelinger over hele landet, at øge dets rækker med mange klassebevidste kæmpere, ikke mindst mange nye unge militante aktivister, som mobiliseres gennem de skærpede klassekampe, og det må forbedre sit rod fæste blandt masserne, styrke sine positioner i arbejderklassen og blandt de unge og i deres organisationer.

Derfor må partiet søge at revolutionere sit arbejde og konsekvent indrette det i retning arbejderungdommen og andre kæmpende kræfter.

Det organisatoriske arbejde må udvikles med nye metoder, der passer til disse opgaver og denne situation. Samtidig med, at APK arbejder for at styrke DKU som det kommunistiske ungdomsforbund i Danmark og støtter udviklingen af en række nye ungdomsorganismer og initiativer, vil APK også oprette skoling i marxisme-leninisme og klassekampens problemer specielt rettet mod unge.

Også agitation og propaganda, herunder bladet Kommunistisk Politik, internetavisen kpnet.dk og partiets øvrige hjemmesider, skal hurtigt udvikles i denne retning.

APK vil også i den kommende periode støtte progressive masseorganisationer og deres udvikling, faglige organisationer, uddannelsesorganisationer, solidaritetsbevægelser og folkelige bevægelser såsom FMN (Folkebevægelsen Mod Nazisme), Thomas

Koppels flotte initiativ 'Budskab fra Græsrodderne', Folkebevægelsen mod EU, Landsorganisationen af Arbejdsledige, Boykot Israel, FredsVagten ved Christiansborg og andre progressive antikrigsbevægelser, initiativer som tidsskriftet Det Ny Clarté og mange andre, hvis udvikling erobrer nye styrkepositioner for arbejderklassen og de folkelige kræfter og deres kamp.

Venstresvinget må styrkes og øges. Det sker i tæt sammenhæng med styrkelsen af det kommunistiske parti APK og det kommunistiske ungdomsforbund DKU.

Partiet for det 21. århundredes unge – Vi vil IKKE betale kapitalens krise

Uddrag af beretningen, APK's 4. kongres, april 2009

Kære kammerater.

Der er kun gået to et halvt år, siden vi sidst samledes til den tredje kongres. Men det har været år med dramatiske omsving og ændringer i både den internationale og nationale situation. Det er en periode, som har betegnet den ynkelige afslutning på de mørke Bush-år internationalt og den dystre Fogh-periode i Danmark – men på den anden side har det ikke været starten på en virkelig forandring, på en ny kurs og en ny æra med fremgang for arbejderklassen og folkene, for en positiv og fredelig global udvikling. Først og fremmest har den forløbne kongresperiode været vidne til et gigantisk globalt krak, hvor de oppustede økonomiske bobler, fostret og næret af imperialismens ryggesløse neoliberalisme, sprang, og den reelle globale økonomi viste sig at være i den dybeste krise i al fald siden 1920'ernes og 30'ernes krise og depression. Krigsøkonomien kunne forlænge boomet, men det har kun betydet, at krisen bliver så meget dybere.

Krisens udbrud omdefinerede øjeblikkelig den globale dagsorden: Kampen om, hvem der skal betale krisen – dens kapitalistiske ophavsmænd eller arbejderne og folkene verden over – kom direkte i centrum af den internationale klassekamp. De store magter i G20 har rottet sig sammen om at give ubegrænset støtte til banker og kapital og lade arbejderne, verdens fattige og de fattige lande betale, men i G20-landene selv og i verdens øvrige lande rejser arbejderne sig til protest under parolen 'Vi vil IKKE betale for jeres krise'.

Der har været megen snak om, at krisen var uforudsigelig og kom som en total overraskelse. Fogh-regeringen lukkede øjnene for realiteterne og fremturede med flomme af selvros, indtil kendsgerningerne blev så påtrængende, at det ikke længere var muligt at ignorere dem. Derpå fyldte den medierne med beroligende forsikringer om, at krisen snart ville være overstået, og at Danmark var godt rustet, indtil den i panik vedtog omfattende bistandshjælp for skatteborgernes regning til bankkapitalen. Den største danske bank, A.P. Møllers Danske Bank, skrev lovene. Den var ved at krakke på grund af sine vanvittige spekulationer.

Men for marxisterne, for arbejderklassens kommunistiske parti, kom krisen ikke som en overraskelse. Den var ventet, og den var forudsagt. Hovedresolutionen fra APK's tredje kongres i december 2006 indledtes med et højaktuelt Lenin-citat om boom og kriser (fra 1897) og en konstatering af, at arbejderne og deres parti måtte forberede sig på en snarlig omstilling til krisebetingelser.

Kongressen fandt sted på toppunktet af det kapitalistiske boom og de kapitalistiske politikeres og klakørers salige rus og drømme om evig fremgang.

Resolutionen citerede Lenin for følgende:

"For tiden oplever vi øjensynlig den periode i den kapitalistiske cyklus, hvor industrien 'blomstrer', handlen går livligt, fabrikkerne arbejder på livet løs, og utallige nye værker, nye bedrifter, aktieselskaber osv. skyder op som paddehatte efter regnvejr. Man skal ikke være profet for at forudsige et uundgåeligt krak."

Og vor kongres tilføjede:

"De kapitalistiske kriser er i dag en lige så uundgåelig følgesvend til perioder med opsving, som de har været i hele den kapitalistiske epoke. Øjeblikkets boom i Danmark vil igen blive afløst af nedtur og stagnation. Både i perioderne med opsving og nedgang

følger kapitalen en kurs for omfordeling til fordel for de rige og på arbejdernes, ungdommens og det store flertals bekostning.”

Krisens udbrud kan ikke forudsiges på dato, måned eller år, men de cykliske kriseperioder er accelereret, varer tilnærmelsesvis syv år – og der var god grund til i december 2006 at forvente, at krakket og krisen ville komme inden for de næste tre år, hvad de da også gjorde. Allerede fra sommeren 2007 var krisetegnene tydelige både i amerikansk og dansk økonomi.

Det blev fortrængt, for sandheden har trange kår i de kapitalistiske samfund, der domineres af borgerlig ideologi og politik, hvis hovedformål er at skamrose det kapitalistiske system og bilde den internationale arbejderklasse ind, at det bringer stigende velstand, fred og social fremgang, mens marxismen søges kastet i historiens skraldespand som en uvidenskabelig teori, og de revolutionære kommunister, marxist-leninisterne, fremstilles som overlevende anakronismer.

Men det er en kendsgerning, at vort parti og vor globale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse forudså den økonomiske krise og søgte at forberede arbejderklassen og det store flertal på den.

Det vil huskes, at heller ikke udbruddet af den ny serie imperialistiske krige i Bush-perioden efter 11. september 2001 kom bag på vort parti og den internationale bevægelse, og vi var i stand til øjeblikkelig omstilling til en ny taktisk situation og handle i den for at opbygge en slagkraftig antikrigsbevægelse. Ligesom dengang har vi med den kapitalistiske verdenskrises udbrud været i stand til at reagere øjeblikkeligt og konsekvent til forsvar for arbejderne, ungdommens og de brede massers interesser.

Vi har taget initiativ til opbygningen af en bred kampfront mod

krise, krig og reaktion på baggrund af parolen *'Vi vil IKKE betale for jeres krise'*. Krisens bagmænd og ansvarlige må betale – ikke de arbejdende med fyringer, lønnedgang, uendelig forgældelse, tab af bolig og andre sociale ulykker, som følger med, når krisen tørres af på det store flertal. Denne front vil vi for alvor søge at bringe til udfoldelse i den kommende periode, eftersom den kapitalistiske overproduktionskrise og dens konsekvenser vil være mærkbare i hele den næste treårige kongresperiode.

Krisen startede i USA med den såkaldte subprime- og finanskriser og bredte sig som en løbeild over hele verden. Den har berørt samtlige landes økonomier, i større eller mindre grad, fordi den internationale kapital er tæt sammenvævet globalt, og dens udbrud i en eller flere store økonomier som den amerikanske og kernelandene i Euroland kan derfor fremskynde og påvirke det cykliske forløb i andre økonomier. Udviklingen af den globale krise viser, at der i dag ikke eksisterer noget land med en krisefri socialistisk økonomi.

Den kapitalistiske verdenskrise har også sat nye spørgsmålstegn ved selve det kapitalistiske verdenssystem. Tiden med den såkaldte 'krig mod terror' beviste, at imperialismen – kapitalismens nuværende, højeste og sidste fase – ikke er i stand til at sikre fred i verden. Den understregede tværtimod dens indbyggede aggressive, krigeriske og kriminelle natur med krigerne og besættelserne af Afghanistan og Irak, den fortsatte undertrykkelse af palæstinskerne, torturen og terrorlovene.

Den nuværende økonomiske verdenskrise afslører igen, at dens løfter om social fremgang, velstand og velfærd for verdens ludfattige milliardmasser er løgn og propaganda. Krise og spekulation har presset fødevarerpriserne i vejret, lagt nye snevejs af millioner til antallet af sultende og udløst hungerrevolter i en række lande. Krak, fyringer, nedskæringer af den offentlige sektor og øget gæld

er det samfundsmæssige nettoresultatet af boomet. Det er en tragedie for rigtig mange millioner mennesker, også i de rige lande.

Vi er vidner til, at kapitalismens almene krise, som indtrådte med den første imperialistiske verdenskrig og den første vellykkede socialistiske revolution, Oktoberrevolutionen, uddybes og skærpes på stadig flere felter, krise på krise: fødevarekrise, klimakrise, miljøkrise, flygtningekrise osv.

Kapitalismen i dens imperialistiske fase er et rådnende og døende system, ude af stand til at løse eller undslippe sine dybe indre modsætninger. Derfor kaldte Lenin det tærsklen til den socialistiske revolution, og derfor mister stadig større masser verden over tiltroen til dette giftige sociale system og søger mod virkelige løsninger – som kun kan være den antiimperialistiske og antikapitalistiske revolution, som kun kan være et ægte socialistisk samfund.

Den dramatiske kollaps for den nyliberalistiske kapitalistiske ideologi og dens guruer af i går som Milton Friedman og hans efterhængere har også givet ny grobund for reformistiske og revisionistiske plattenslagere, der 'opfinder' nye systemer, nye og bedre 'socialismer', som blot er sminkede udgaver af kapitalismen.

Men den betyder også en reel og forstærket søgning mod marxismen og leninismen. Interessen for Marx', Engels', Lenins og Stalins lære er stærkt øget. Dette er af den største betydning i en tid, hvor faktorerne for revolution vokser, den endelige udvej af kriserne og til overvindelse af kapitalismen.

Arbejderpartiet Kommunisterne er stolt over at være en del af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML). Det er en organisering, der omfatter revolutionære kommunistiske partier på alle kontinenter, og det er den eneste, der kan give globale, revolutionære svar på kapitalis-

mens kriser og krige og vejledning til verdens proletariat.

Antallet af tilsluttede partier og organisationer vokser, og konferencens globale aktivitet og autoritet vokser ligeledes. De tilsluttede kommunistiske partier og konferencen som helhed bliver for alvor sat på prøve i disse år, hvor spørgsmålet om, hvem der vinder ledelsen af arbejderklassens kamp – revolutionære eller reformister og revisionister – er af afgørende betydning for revolutionens udvikling og skæbne.

På denne kongres kan vi fremlægge den danske udgave af konferencens politiske og organisatoriske platform, *'Den internationale situation og vore opgaver'*. Den er blevet til gennem en flerårig kollektiv arbejdsproces i konferencen, og selvom den blev afsluttet før udbruddet af den nuværende verdenskrise, er den en pålidelig vejledning til den globale klassekamp. Den udgør en del af vort partis programmatisk grundlag – sammen med bl.a. Manifestet for et socialistisk Danmark, vort fremragende og stadig aktuelle program, som blev vedtaget på stiftelseskongressen i april 2000.

Vi erklærede dengang, at vi med stiftelsen af APK havde lagt grunden til det ny århundredes, det 21. århundredes kommunistiske parti i Danmark.

Partiet havde selvfølgelig sine rødder i det 20. århundredes kampe og erfaringer. Den første gruppe ledere kom derfra og havde det som ballast. Men allerede året før partistiftelsen blev det nye kommunistiske ungdomsforbund DKU dannet, og i løbet af det ny århundredes første årti er der vokset en ny ungdomsgeneration frem. Den er blevet konfronteret med imperialismens endeløse krige og har nu for alvor fået den systemindbyggede økonomiske krise at føle.

I Danmark er en betydelig del af ungdommen gået mod venstre.

Radikaliseringen er blevet forstærket ikke mindst af den borgerlige regerings, de reaktionære politikeres og politiets veritable krig mod ungdommen, som den kom til udtryk i kampen omkring Jagtvej 69 – ungdommens og arbejderbevægelsens historiske bygning, der endte med at blive foræret til og nedrevet af en fundamentalistisk, fascistisk kristen sekt.

Det er den nuværende generation af unge, ikke mindst arbejderungdommen, der vil udgøre en afgørende kraft i kampen mod krisen og dens virkninger og for et andet økonomisk og socialt system. Det er den allerede i betydeligt omfang blevet det i antikrigsbevægelsen, i nutidens antiimperialistiske solidaritetsbevægelser og i klima- og miljøbevægelserne.

APK har hele vejen prioriteret at styrke ungdommens kamp, rodfæste sig i den nuværende ungdomsgeneration og forny sine rækker med nogle af de bedste af generationens klassekæmpere. Derfor bistod partiet også med at sikre, at 20. internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr, med DKU som vært, blev en stor succes og en lærerig og inspirerende oplevelse, da den blev afholdt i Nordsjælland august 2006.

Partiet mangler endnu at opleve en større medlemstilgang blandt dagens unge. Når folk radikaliseres og bevæger sig mod venstre, er der andre kræfter, der promoveres og er lettere at få øje på, selvom deres reelle bidrag til klassekampens udvikling er sørgelige og modproduktive. Men vi har mærket en væsentligt forøget interesse for vor politik og teori, og partiet har i den sidste periode rekrutteret en del unge til sine rækker, ikke mindst fra DKU.

Tiden er nu inde til, at dette generationsskifte, der har forynget den gennemsnitlige partialder væsentligt, også giver sig udtryk på ledelsesplan, i Centralkomiteen og de øvrige ledelser, hvor kammerater fra den nuværende generation af unge, der er vokset op

og har udviklet sig med partiets kampe, også får en afgørende indflydelse i partiet selv.

Det er ikke bare det 21. århundredes parti, vi er i færd med at opbygge, men også partiet for det 21. århundredes unge. De skal se sig repræsenteret af og afspejlet i dets ledende repræsentanter. Uden at 68-generationen i partiet sættes på pension, vil den efter denne kongres ikke længere besætte dets vigtigste ledende poster. Det er en af hovedopgaverne for denne kongres.

At vi kan gøre det, er et af de vigtigste resultater af Centralkomiteens arbejde, ikke mindst i den forløbne kongresperiode.

Også i denne kongresperiode har partiet taget del i de vigtigste klasse- og massekampe. Vi har været med i kampen om Ungdomshuset, og vi har taget det i de offentligt ansattes storkonflikt i foråret 2008 med dens krav om væsentlige lønstigninger, ligeløn og flere hænder i den offentlige sektor, der var en fortsættelse af de foregående års kamp for 'velfærd til alle'.

Vi er indgået i kampen mod EU-forfatningen og Lissabontraktaten, mod fremmedhad, racisme og fascisering. Vi har været aktive i antikrigskampen, i støtten til det irakiske og afghanske folks modstandskamp mod imperialismen og NATO med USA i spidsen, samt i solidariteten med det palæstinensiske folks modstand mod det zionistiske Israels fascistiske besættelse og massakren i Gaza. Vi indgår i udviklingen af klimakampen op mod FN-topmødet i København sidst på året.

Disse kampe og initiativerne til at udvikle en mere omfattende platform for kampen mod den kapitalistiske krise, som APK arbejder for, peger hen mod etableringen af en bred kampfront mod krise, krig og reaktion. Det er den centrale opgave i klassekampen, som APK vil arbejde for bliver påbegyndt for alvor i kongresperioden.

Til den ende foretager vi en række ændringer og tilføjelser til vort handlingsprogram, som i sin nuværende form blev vedtaget på den stiftende kongres i 2000. Erfaringerne fra Bush- og Fogh-årene skal integreres i en revideret udgave af programmet og i kongresresolutionerne. Det vil sige fra de dystre år med evige imperialistiske krige og krigsforbrydelser, med tortur og terrorlove, med store skridt hen imod politistaten, med styrkelsen af den åbne reaktion, samfundets militarisering og fremvæksten af fascistiske og nazistiske kræfter.

Med det udbyggede handlingsprogram, aktionsprogrammet mod krisen osv. rustes arbejderklassen og de folkelige bevægelser med en progressiv politik, der imødegår det herskende og stadig mere reaktionære bourgeoisie og dets købte politikere og presse.

Den parlamentariske modstand mod VK-regeringens velfærdshærgen, fremmedfjendske 'integrationspolitik' og aggressive krigspolitik i imperialismens frontlinje, solidt støttet af Dansk Folkeparti, har været yderst beskeden. Socialdemokraterne satte hårdt på at vinde folketingsvalget i 2007 – og tabte. De har i stedet søgt at bremse massebevægelserne for at vælte Fogh og Co.

I sin nyliberale højredrejning har de fået selskab af SF, der er rykket radikalt til højre og nu støtter de imperialistiske alliancer, EU og NATO, i håb om regeringsposter. Enhedslisten drømmer til gengæld stadig om at dreje S og SF til venstre og om at blive støt-teparti for en socialdemokratisk ledet krigs- og EU-regering, der vil slutte op om Anders Foghs og USA's NATO og deres afghanske krig og dermed fortsætte krigsforbryderregeringerne Fogh/Løkke Rasmussens kurs.

Løkke Rasmussen-regeringen er et forsøg på at føre Fogh-politik uden Fogh. Den er svag og kan kun takke en uduelig 'opposition', hvis den overlever ret længe.

Det er muligt at udvikle en selvstændig arbejderklassepolitik imod dette forræderi. Ikke bare for arbejderne, men for de stadig flere arbejdsløse og folk på overførselsindkomster, for de unge, for kvinderne, for det store flertal. Det er også en af vor 4. kongres' store opgaver.

For et folkeligt og revolutionært alternativ

Beretning, APK's 5. kongres, maj 2012

I 2009 var omfanget af den økonomiske krise for alvor ved at gå op for folk rundt omkring i verden. I Danmark havde Lars Løkke overtaget statsministeriet efter Anders Fogh, og i USA havde Obama overtaget efter Bush. Israel havde netop i juledagene startet en blitzkrig mod Gaza-striben med tusinder af ofre.

1. maj kunne vi offentliggøre dokumenterne fra vores 4. kongres, der nøje gjorde gældende, at den kommende periode ville stå i krisens tegn og Socialdemokratiet ikke bød på et reelt alternativ til VKO-regeringen. Den kriminelle underverden lå i krig, og regeringen brugte anledningen til at sænke den kriminelle lavalder. Hvis man var født i det forkerte kvarter, var politichikane nu blevet en daglig risiko.

I sommeren 2009 vandt begrebet kirkeasyl pludselig frem, da en massiv bevægelse rejste sig i støtte for en gruppe irakiske asylansøgere, der havde søgt tilflugt mod udvisning i Brorsons Kirke. Utilfredsheden med VKO-regeringens umenneskelige behandling af flygtninge og indvandrere kom til udtryk og blev synlig.

EU-modstand i fremgang

Valgkampen til EU-parlamentet den 7. juni 2009 blev forsøgt tiet ihjel af medierne. Alligevel lykkedes det for Folkebevægelsen at få rigeligt stemmer til et mandat under de nye skærpede omstændigheder, hvor Danmark gik fra 16 til 14 pladser i parlamentet.

Junibevegelsen røg til gengæld ud og brød sammen. Danmark var dermed det eneste EU-land, der gik imod strømmen og bevarede et modstander-mandat. I resten af EU var stemmeprocenten dog langt under 50, den laveste siden parlamentet blev oprettet.

1. december 2009 fik Danmark med Lissabontraktaten en ny grundlov, som kun irerne har fået lov til at stemme om (til gengæld blev de tvunget til en omafstemning). Fra den dato har Unionen også sin egen præsident og udenrigsminister og en ny regering i form af EU-kommissionen.

Grækenlands økonomiske kollaps i begyndelsen af 2010 fik – sammen med krisen i en række andre eurolande og for euroen – Unionen til at knage i fugerne. I Grækenland og Italien blev regeringerne sat fra bestillingen i bogstaveligste forstand, og en EU-teknokratregering blev indsat til at holde styr på demokratiet. Fortalerne for den fælles møntfod har dygtigt udnyttet krisen til at tage det næste skridt i opbygningen af Unionen. Europagt og eurotraktater er i gang med at blive tvunget ned over medlemslandene.

Klimatopmøde og politistat

FN's klimatopmøde i slutningen af 2009 satte sit præg på det meste af året, med forberedelser og med demonstrationer og happe-nings. Også politiet forberedte og fik vedtaget en såkaldt 'lømmelpakke', der skulle gøre det lovligt at tilbageholde folk præventivt og uden konkret mistanke om, at der var planlagt noget ulovligt, en direkte omgåelse af grundlovens forsamlingsfrihed.

Vores egen sommerlejr og fredsfestival i Valby tog temaet om klimaforandringer under behandling og satte en klar politik for at forbinde verdens kriser under overskriften 'Klima, krise og krig – hvordan hænger det sammen?'

I ugerne op til COP15 i København skrev vi i Kommunistisk Politik:

– Vi er vidner til det største opbud af politi og politimateriel nogensinde i vort land. Noget af det er lånt i udlandet. Der er skaffet plads til hundreder eller tusinder af tilbageholdte, arresterede og fængslede. De magthavende er bange, og de har grund til det, selvom der ikke er lagt op til voldelige aktioner under topmødet. De ved, at tingene er værre, end de vil stå ved – at klimakrisen, fødevarekrisen, den økonomiske krise og alle de andre kapitalistiske kriser uddybes. Og derfor vil de slå protesten ned nu. APK opfordrer til massedeltagelse i de civile ulydighedsaktioner.

Mens klimatopmødet blev en katastrofe for klimaet, og resultaterne kunne stå på bagsiden af et frimærke, udmærkede det sig ved at udstille en udtalt mangel på statsmandskab hos alle de tilstedeværende statsmænd og -kvinder.

Det juridiske spil efter klimatopmødet begyndte for alvor, da tusinder blev tilbageholdt i massedemonstrationen, og andre blev fængslet i flere uger for at råbe i megafon. Nogle af sagerne er stadig ikke afsluttet her to et halvt år efter.

Politiets og efterretningsvæsenets metoder både før under og efter klimatopmødet har været et enestående lærestykke i statsmagts metoder: lovbrud, løgne, trusler, vold og misinformation kombineret med nedrigheder, hysteri og inkompetence. Samme konklusion drog vi efter kampen om Ungdomshuset, 18. maj, RiBus, Christiania osv.

De danske efterretningsvæsenere og politikorpset er ikke kun et loyalt redskab for statsmagten, de er så udpræget finanskapitalens begejstrede redskab.

Whistleblower

I Storbritannien og Holland afslørede kommissioner krigsanstifternes løgne. Men i Danmark var det gruppen Oprør, der blev anklaget for støtte til terror som resultat af deres arbejde med at skabe offentlighed omkring terrorlovgivningen.

Den politiske protest mod EU's og USA's terrorlister fik bl.a. udtryk i foreningen Oprørs symbolske indsamlinger til PFLP og FARC. Det førte til en dom mod Patrick MacManus og Oprør ved byretten, og senere mod en stribe andre foreninger for støtte til terror. Havde samme lovgivning været gældende i 80'erne, var hele antiapartheidbevægelsen blevet buret inde for støtte til ANC.

Samtidig blev nazister frikendt ved Højesteret for uddeling af propaganda. En frikendelse, vi bedømte som et endeligt opgør med to retsprincipper, som har været gældende efter sejren over nazismen: at nazistisk virksomhed og nazipropaganda er kriminel (det danske naziparti blev forbudt efter befrielsen), og at der eksisterer et reelt lovforbud mod spredning af racistisk hadpropaganda, pogromernes forløber.

I USA blev Bradley Manning, whistlebloweren bag afsløringen af det amerikanske militærs mord på civile, sat i fængsel. Den nye SRSF-regering har i 2012 sat en dansk Irak-kommission i gang, men det er traditionelt en syltekrukke, på samme vis som PET-kommissionen. De arbejder gerne en evighed og ryster stort set ikke træet. Det er uhyggeligt at må konstatere, at krigsforbryderne Bush, Blair og Fogh stadig går frit rundt.

Solidaritet og krigsmodstand

Solidaritet med palæstinenserne kan også være helt konkret at sejle nødforsyninger ind til Gaza-striben. Men i Israel myrder man

da freds- og solidaritetsaktivister.

En Frihedsflotille med kurs mod Gaza blev i sommeren 2010 overfaldet i internationalt farvand, og ni frivillige nødhjælpsarbejdere blev myrdet af det israelske militær. Over hele verden var det med til at rejse protester mod Israel.

Det lykkedes at få lavet markeringer imod bombningen af Libyen flere steder i landet og med pæn deltagelse. Endnu en krig startet på løgne og falske påskud, mens øjnene var stift rettet på kontrol over olieressourcer og geostrategiske positioner i Afrika og Mellemøsten.

De brede antikrigsinitiativer, der især havde deres storhedstid i begyndelsen af Irak-krigen, har mere eller mindre lagt sig på maven. Fredsfestivalen og Fredsvagten står som de seje lyspunkter.

Danmarks deltagelse i nu mere end ti års terrorkrig har været med til at trække det danske samfund dybt ned i den reaktionære råddenskab. Tusinder af unge er hvert år direkte involveret i imperialismens krigsforbrydelser og bliver grundigt trænet til at forsvare deres "arbejde" som hjælp til folk, der er undertrykt. Der dyrkes i militæret en slags overmenneske-tankegang og en udpræget kors-togsideologi.

Der går en lige linje fra imperialismens krige til gadens gangstere. Ingen steder i verden produceres der mere narko, og ingen steder blomstrer narko og kvindehandelen kraftigere, end hvor det amerikanske militær er talstærkt til stede sammen med en hel stribe mere eller mindre lyssky operatører.

På samme måde er der en lige linje fra imperialismens propagandakorstog til den højreradikale norske masse-morder, der i sommeren 2011 myrdede 69 unge på politisk sommerlejr og sprængte en bombe i regeringskvarteret. Det var den værste terroraktion i Norden siden anden verdenskrig.

Katastrofer og atomer

Rigtig store jordskælvskatastrofer rammer uforudsigeligt, men gerne en gang om året. Og det viste sig med skæbnesvangre konsekvenser i Haiti i januar 2010, at ofrene først og fremmest er de fattigste af de fattigste. Og i stedet for at sende bygningsarbejdere, maskiner og materiale til at hjælpe med at genopbygge blev det et påskud for at sende yderligere militær, nogle medbringende kolera.

Året efter i 2011 ramte et jordskælv ud for kysten af Japan, og konsekvenserne var på nogle måder en undtagelse fra hovedreglen. Resultatet blev, at store dele af verden støttede kampen mod atomkraft.

Stigende utilfredshed med VKO. Kommunalvalg og nedskæringer

Til kommunalvalget den 17. november 2009 anbefalede vi, at man ikke gav sin stemme til nogen af de officielle partier, der for nuværende er repræsenterede i folketinget, men opfordrede til, at man i stedet stemte på progressive lokale lister, hvor de findes.

Op til kommunal- og regionsvalget var der en kort pause i nedskæringerne. Men straks efter, og uden det havde været nævnt under valgkampen, blev der forlangt massive nedskæringer på sygehusene i det meste af landet.

Privatiseringskorstoget fortsætter med uformindsket styrke. Privatskoler og privathospitaler bliver forgyldt og positivt særbehandlet, mens de offentlige skoler og sygehuse og samfundets svageste bliver terroriseret af regeringen.

Voksende utilfredshed med nedskæringspolitikken blandt de of-

fentlige tillidsfolk fik forbundene presset til at indkalde til en demonstration den 2. juni 2010 ved folketingets afslutningsdebat. Det blev en kæmpe manifestation med 40.000 på Slotspladsen mod nedskæringer og forringelser af dagpengene. Siden har ingen hørt en lyd fra den kant.

Bemærkelsesværdigt stille var der også om VKO-regeringens generalangreb på efterlønnen i 2011. Et år med kronisk valgberedskab skulle ikke forstyrres af folk på gaden, og da slet ikke da både den siddende regering og oppositionen var aldeles enige om, at arbejderklassen skulle betale krisen. LO indkaldte til et stormøde februar i Odense, og mere end 5000 tillidsfolk og fagligt aktive dukkede op, men de konkrete videre skridt udeblev aldeles.

CSC-konflikten

Statens it-operatør, det amerikansk ejede CSC, satte trumf på fagbevægelsens parlamentariske lammelse. 120 ansatte medlemmer af fagforeningen PROSA blev sendt hjem, lockoutet.

Konfliktet blev en af de senere års mest langvarige og sluttede med en sejr til CSC, der fik lov til at ophæve overenskomsten med Prosa og indgå overenskomst med HK. Sagen handlede ikke mindst om, at CSC ville af med tryghedsaftaler. Nye fyringsrunder var nemlig under opsejling.

Krisen bider sig fast i industrien

I perioder gik der næsten ikke en dag uden nye meldinger om massefyringer. I første kvartal af 2009 gik 1.365 virksomheder konkurs. I de samme tre måneder af 2010 var antallet af virksomhedskonkurser steget til 1.612, det største antal nogensinde. På en enkelt rekorddag nåede antallet op på 55.

Antallet af lukninger og udflytning af danske produktionsarbejdspladser og arbejdspladser med et højt vidensniveau til lavtlønslande nærmest eksploderede som resultat af krisen. Mere end 150.000 industriarbejdspladser skønnes at være gået tabt mere eller mindre permanent.

Og det gælder alle brancher, fra slagterier til Lindøværftet, der blev endegyldigt afviklet (det sidste nybyggede skib forlod Lindø i januar 2012).

APK's tiårskonference

APK's første ti år blev den 20. november 2010 markeret med en vellykket og velbesøgt partikonference og jubilæumsfest i København. Partimedlemmer, gamle medkæmpere, venner, nye sympatisører og unge fra DKU var med til at fejre det marxistisk-leninistiske partis første ti år. Fejre, at det har stået fast og kæmpet hele vejen gennem et årti, der i Danmark ikke mindst har været tegnet af Foghs 'systemskifte' og internationalt af Bushs endeløse terrorkrig.

I marts 2010 erklærede Rød Ungdom, at organisationen havde nedlagt sig selv som landsorganisation. Kun en enkelt afdeling i Aalborg, der har eksisteret siden 1996, holder ved og holder fast i navnet – men som landsorganisation er Rød Ungdom nu definitivt slut med at markere sig. Det er en uundgåelig konsekvens af det forløb, som begyndte i 1997 med et revisionistisk kup i DKP/ML; under deres nye navn 'Kommunistisk Parti' (KP) har gruppen suppleret deres revisionistiske politik med organisatorisk sekteterisme efter det græske KKE's forbillede.

Et uddrag af et oplæg på partikonference i forbindelse med fejringen af tiåret for APK's stiftelse: "Vi har på vores 4. kongres stillet os selv opgaven at opbygge en front mod krise, krig og re-

aktion samt sideløbende med dette at opbygge partiet, et udtryk for forståelsen af forholdet mellem massearbejde og partiarbejde. Kigger vi på udviklingen siden kongressen, bliver det tydeligt, at det er den rigtige opgave, vi har stillet os selv, at fronten mod krise, krig og reaktion til stadighed er en korrekt opgave at stille os selv, samt at behovet for et stærkt ML-parti i Danmark skriger til himlen, så at sige.”

Efter folketingsvalget var vi medinitiativtagere en græsrodskonference, der var med til at formulere, at der er brug for et ægte alternativ til den borgerlige politik, og at SRSF blot er en fortsættelse af denne.

8. marts – Kvindernes Internationale kampdag

Kvindernes internationale kampdag den 8. marts fyldte 100 år. Det blev markeret af en international kvindekongference i Caracas, Venezuela, i 2011. Vi har støttet konferencens beslutninger, der bl.a. omfatter en kampagne for at generobre den historiske betydning af 8. marts som en hyldest- og kampdag for kvinderne, der verden over kæmper imod kapitalistisk dominans og patriarkalske normer, imod imperialisme og for menneskehedens frigørelse. APK har siden stiftelse markeret og deltager i markeringer af denne vigtige kvindekampdag på gaden, egne og fælles arrangementer.

Arabisk forår

Oprøret i Tunesien blev i første omgang slet ikke omtalt i de borgerlige medier i Danmark. Heller ikke da masseprotesterne greb om sig, mens regimet forsøgte at slå revolten ned.

På kpnet.dk og i Kommunistisk Politik kunne man til gengæld følge, hvordan begyndelsen af 2011 udviklede sig med oprør og besættelser af centrale pladser i Tunesien, Egypten og Bahrain.

Centralkomiteen konkluderede, at det er den mest omfattende revolutionsbølge i al fald i fyrrer år. Det vil få enorm betydning for de yngre generationer, der kun er vokset op med kontrarevolutioner som i slutningen af 80'erne og krige som (især) i 2000-tallet.

Det arabiske forår fik en meget brutal medfart, da oprøret i Bahrain blev nedkæmpet, mens USA vendte det blinde øje til, og de ærkereaktionære regimer og NATO-alliancen besluttede sig for at udnytte situationen til et regimeskift i Libyen.

Enhedslisten valgte at støtte krig mod Gaddafi hånd i hånd med de islamistiske kræfter som Hizb ut-Tahrir, der ellers havde påstået at befinde sig på antiimperialistiske positioner. Og den arabiske tv-station Al-Jazeera orkestrerede et gigantisk propagandanummer, mens dens ejer, emiren af Qatar, sponsorerede våbenleverancer.

I Spanien gik den arbejdsløse ungdom på gaden i maj 2011 og besatte centrale pladser i flere uger og opfordrede til at stemme blankt ved lokalvalgene. Også i USA ulmede utilfredsheden. Offentligt ansatte og arbejdere besatte regeringsbygningen i staten Wisconsin, da man ville forbyde overenskomster. I september fulgte bevægelsen Occupy Wall Street.

Hvor ungdomsoprøret i Spanien havde et opsving hen over sommeren i 2011, er 2012 kendetegnet ved, at også arbejderbevægelsen kommet med på gaderne i milliontal.

Ny regering – ny fase i klassekampen

Gode meningsmålinger til SF og Villy Søvndal fik luft under ambitionerne om deltagelse i en regering med Socialdemokratiet med en forhåbning om en ny politik. Men som vi skrev allerede i 2010: En nærmere analyse afslørede, at der kun vil være nuancer til forskel mellem en SRSF-regering og Løkke-regeringen.

Grundlæggende samme nyliberale politik, samme unionspolitik, samme NATO- og krigspolitik. Som med Obama lyder 'alternativet' bedre, end det er.

Da S/SF efterfølgende fremlagde deres 'Fair løsning', konstaterede vi:

”Vi risikerer altså både VKO's nedskæringer og halverede dagpenge – og at skulle arbejde længere.”

Det skulle blot blive meget værre end selv denne præcise forudsigelse.

Ved folketingsvalget i 2011 anbefalede vi at stemme blankt og udgav vores 12 krav til en ny regering. SRSF-regeringen lever helt op til vores forventninger.

Man kan næppe undervurdere den udbredte skuffelse med den nye regering. SF og Socialdemokratiet står til massiv vælgertilbagegang og indre splittelser, mens det faste støtteparti Enhedslisten vokser sig større, men også oplever tendenser til indre splittelser.

Der er alle mulige forudsætninger til stede, for at den nye søgning mod venstre vil kunne springe over i dannelsen af ægte progressive bevægelser.

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK
København 17. maj 2012

Det er ikke vores kriser – det er kapitalismens

Udtalelse fra APK's 5. kongres, maj 2012

Det mest iøjnefaldende træk ved den globale situation i dag er, at det ikke er lykkedes verdenskapitalismen at ryste den krise af sig, der begyndte sidst i 2006 og slog igennem for fuld kraft i 2007 og 2008.

Ifølge FN-organisationen ILO er den globale arbejdsløshed rekordhøj og ventes at være på 202 millioner mennesker eller 6,1 pct. af den globale arbejdsstyrke.

I den nyliberale Europæiske Union og eurozonen er arbejdsløsheden eksplosivt høj: i Spanien 23,6 pct., i Grækenland 21 pct., i Irland 15 pct., i Portugal 14,7 pct. og i Bulgarien 12,4 pct. Ungdomsarbejdsløshedsprocenterne er endnu højere.

Krisen har rystet den såkaldt nye verdensorden – dvs. det globale kapitalistiske system – og afsløret den altgennemtrængende løgn om, at dette system kan sikre fremgang, fred og en fremtid for folkene og det store flertal.

Derfor ser vi også et betydeligt opsving i arbejderklassens, ungdommens og folkenes kamp over hele kloden. Nye regioner kommer ind på den globale arena.

En revolutionær stormvind har fejet gennem Tunesien, Egypten og andre arabiske lande og bragt reaktionære diktaturer til fald. Klassekampen er også uhyre skarp i de hårdest kriseramte lande

i eurozonen, først og fremmest i Sydeuropa. Ungdommen i Grækenland, Spanien, Italien osv. er massivt gået på gaderne i militante protestbevægelser. Arbejderne er også rykket og viser sin vilje til at stoppe de brutale nyliberale angreb. I otte EU-lande er regeringer, der har gennemført unionens nedskæringspolitik, bragt til fald siden krisens udbrud.

Krisemedicin uden virkning

Recept 1: Omfordeling til de rige

Den kapitalistiske verdenskrise udløstes og blev forstærket af et oppustet boligspekulation og massiv finansiel spekulation uden restriktioner. Men i realiteten er det en kapitalistisk overproduktionskrise, hvor vareproduktionen ikke kan afsættes på grund af arbejderne og massernes begrænsede købekraft. De massive hjælpepakker til kriseramte banker og finansielle institutioner er betalt af skatteyderpengene og har bevirket en omfattende gældsætning af staterne.

I EU er der yderligere dikteret omfattende nyliberale nedskæringer på de offentlige budgetter. Billedet er det samme i alle EU-lande og ikke kun de hårdest ramte. Der gennemføres massive besparelser og fyringer i den offentlige sektor. De sociale ydelser forringes. Uddannelsessteder, skoler, institutioner, sundhedsvæsen og vedligeholdelse af enhver art skæres ned. Der privatiseres i stort omfang og sælges ud af offentlige værdier og kerneområder. Pensioner og overførselsindkomster, alle andre offentlige økonomiske ydelser, beskæres drastisk.

De offentligt ansatte dikteres lønnedgang i den ene eller anden

form, samtidig med at arbejdstiden sættes i vejret og arbejdstempoet skrues op. En hel stribe 'arbejdsmarkedsreformer' og andre 'reformer' – der er ensbetydende med forringelser for det store flertal – gennemføres med henblik på at sikre, at arbejderne arbejder længere, både dagligt, hver uge og i livsarbejdstiden. Og forholdene for dem, som ikke 110 pct. kan leve op til de kapitalistiske krav til arbejdskraften og ryger uden for arbejdsmarkedet, straffes hårdt med en tilværelse på eller under fattigdomsgrænsen og stærkt forringet livskvalitet.

Det er med andre ord arbejderne, ungdommen og den brede befolkning, der har betalt for krisen, mens storkapitalen og monopolerne har vokset sig større og stærkere under krisen og sikret profitterne.

Nedskæringer, fyringer og reallønsfald i massivt omfang, som det er set i EU og eurolandene, har ikke sikret en overvindelse af krisen. Tværtimod befinder EU sig hen mod midten af 2012 i en fornyet recession. Bankpakkerne betød ikke, at krisen blev overvundet og ny vækst satte ind. Også denne kapitalistiske medicin slog fejl. Den anden kapitalistiske metode til fornyet vækst og til at overvinde krisen, at sætte gang i hjulene ved hjælp af lån og gældsætning, er heller ikke en reel vej ud af de kapitalistiske kriser.

For kapitalismen er ude af stand til at forhindre sine cykliske kriser i at bryde ud eller positivt og aktivt at overvinde dem. Den nuværende økonomiske krise er gledet over i en langvarig depression uden udsigt til snarligt opsving. Ifølge ILO vil massearbejdsløsheden fortsætte med at vokse år for år, frem til over 210 millioner i 2016. Først derefter spås der om mulig vækst i arbejdspladser.

Imod alt dette styrker de arbejdende deres fælles kamp mod kapitalen under paroler som *“Vi vil ikke betale for jeres krise! Lad*

de rige betale krisen!”. Arbejderne samt de unge, de arbejdsløse, pensionisterne og andre på overførselsindkomster – det store flertal i befolkningen – forener sig i stadig større omfang i kampen mod den nyliberale nedskæringspolitik, besparelserne på de sociale dele af de offentlige budgetter, arbejdsmarkeds- og pensionsreformerne’ og kravene om øget arbejdstid og formel eller reel lønnedgang.

Forhåbningerne til de eksisterende kapitalistiske institutioner og forummer – G20, G8, EU og IMF osv. – og til de kapitalistiske regeringer og parlamenter af forskellig observans bliver stadig mindre, efterhånden som krisen fortsætter tilsyneladende uden nogen ende i sigte og de kapitalistiske politikeres og magthavernes løfter om fornyet fremgang viser sig at være tomme ord. Derfor søger arbejderne og de unge mod nye løsninger, nye veje til en anden og bedre fremtid.

Ud over at vælte krisens byrder over på de arbejdende og de brede masser søger den kriseramte kapitalisme og imperialismen andre reaktionære udveje af krisen – dels gennem krig og aggression mod andre lande og folk, dels gennem øget militarisering af samfundene, ’terrorlove’ og skærpet overvågning og repression mod befolkningerne, og også ved at opmuntre udbredelsen af fascisme, nazisme, nynazisme og højreekstremisme af alle afskygninger.

Recept 2: Krig

’Den nye verdensorden’ har betydet en periode med permanente krige. Efter USA’s og Vestens Golfkrig i 1991 og USA’s og NATO’s krig mod Serbien i 1999 har det 21. århundrede foreløbig været kendetegnet ved uafbrudte krige anstiftet af USA og med den imperialistiske militæralliance NATO som afgørende aktør.

Efter 11. september 2001 kom Afghanistan-krigen, som endnu

ikke er afsluttet, og hvor besættelsesmagterne må imødesee et nederlag. Efter krigen mod Irak i 2003, som også reelt blev et nederlag for den imperialistiske krigskoalition og har ført til et ødelagt og korrupt irakisk samfund, fulgte krigen mod Libyen i 2011, som har bragt en utilsløret koalition mellem Vesten og fundamentalistisk islamisme for dagen og etableret et lovløst samfund regeret af imperialistiske agenter, militser, klaner og sharia-tilhængere.

Imperialismen lægger op til en gentagelse af scenariet fra Libyen i Syrien – og til en angrebskrig mod Iran.

De imperialistiske planer og den militære aggression i Mellemøsten, som understøtter Israels rolle og politik i regionen, er en hovedhindring for fred, stabilitet og social fremgang for befolkningerne, og for en retfærdig løsning for det palæstinensiske folk.

USA's og Vestens aggressive militæralliance NATO, der har udviklet sig til en global krigsmagt, fortsætter deres aggressioner i Mellemøsten og Asien og udvider den militære tilstedeværelse i Afrika. Intet hjørne af kloden lades i fred for den øgede militarisering og oprustning, der afspejler de voksende modsætninger mellem de gamle imperialistmagter USA og EU og nye som Kina og Rusland m.fl. Selv Arktis er nu inddraget.

Antikrigsbevægelsen udviklede sig som en virkelig global massebevægelse i starten af den såkaldte krig mod terror, ikke mindst mod krigen i Irak. Bevægelsen vender sig mod de nuværende krige og besættelser og forlanger, at alle udenlandske tropper øjeblikkeligt trækkes ud af de besatte lande, at nye aggressionskrige bremses i opløbet, samt at den aggressive militærpagt NATO opløses, og den forlanger de ansvarlige krigsforbrydere stillet for retten.

Recept 3: Politistater og indgreb mod politiske protester

Den militære aggression er ledsaget af en militarisering af civilsamfundet i de krigsførende lande uden fortilfælde siden starten på 'den kolde krig'. De imperialistiske krige skaber en kaste af 'veteraner', som er opdraget i en ånd af militær aggression og nykolonialisme, og som får en prominent plads i samfundslivet som nationale 'helte'. Krigspropaganda og indoktrinering med retfærdiggørelser af aggressionskrige fylder medierne og den dominerende film- og tv-industri. Krigsmodstand udgrænses og lægges for had.

Der lægges samtidig planer for anvendelse af militær mod civil uro i al fald i alle de imperialistiske lande, i alle NATO-lande.

De imperialistiske lande er på vej til at udvikle sig til politistater. Den massive overvågning af borgerne på internettet og i det private og offentlige rum overgår på nogle områder de Orwell'ske fantasier. Samtidig er der gennemført en omfattende 'terrorlovgivning' og følgelove, som har særlig fokus på at sætte ind mod og kvæle den politiske protest, som man har set det i forbindelse med lømmelpakken og masseanholdelserne under klimatopmødet i København i 2009.

At kunne gribe ind mod politiske protester med alle midler bliver særlig betydningsfuldt for den herskende klasse i en situation, hvor de utilsløret afsætter valgte politikere og indsætter storkapitalens foretrukne som politisk frontfigur, som det sås i Grækenland og Italien i 2011, da regeringscheferne blev udskiftet.

Foragten for demokratiske institutioner er parret med viljen til at slå hårdt ned på demokratiske og folkelige protester og mod civil ulydighed af enhver art.

Protesten mod politistatsudviklingen, militariseringen af samfundslivet, undergravningen af demokratiet, terrorlovene og tiltagene mod ytringsfriheden på nettet såsom ACTA-loven, mod kriminaliseringen af den politiske protest og forfølgelsen af politisk aktivisme er også en global tendens og en del af de arbejdendes fælles kamp i alle lande.

Recept 4: Naziterror og højreekstremisme

Det er på ingen måde tilfældigt, at højreekstremistiske tendenser af alle slags breder sig og bliver udbredt i en sådan ustabil krisesituation for det kapitalistiske system og dens herskende klasse. Styrkelse af højreekstremisme, nationalkonservatisme, nynazisme og genoplivning og rehabilitering af fascisme og nazisme, indbefattet dens topfigurer, er en bevidst politik fra de herskendes side.

Den højreekstreme og fascistiske politik og ideologis udbredelse sikres ved, at der ikke gribes ind over for nazistisk og racistisk aktivitet og propaganda, selvom den er kriminel ifølge FN og nationale lovgivninger. Fascisterne har fuld ytringsfrihed og bruger den fuldt ud på internettet og i talrige andre sammenhænge, hvor de officielle medier fungerer som mikrofonholdere.

I et sådant klima og på en sådan baggrund opstår nazistiske terrorister som nordmanden A.B. Breivik, som gennemførte et bombeattentat mod den norske regering og en massakre på en socialdemokratisk ungdomslejr, den svenske snigskytte Peter Mangs, som terroriserede indvandrerkvarterer i Malmø, og den nazistiske celle i Tyskland, der i forståelse med tyske politi- og efterretningsfolk gennemførte de såkaldte kebabmord på indvandrerforretninger.

Politi, anklagemyndigheder, medicinske autoriteter og medierne forsøger at fremstille den systematiske nazistiske terror, der foregår i mange lande og har indvandrere og venstreorienterede og re-

volutionære som mål, som 'ensomme ulve' og/eller sindsforstyrrede personer, der med personlige motiver handler på egen hånd.

Men disse brutale naziterrorister er et direkte resultat af den herskende classes ideologi og politik, opfostret og udviklet af dens propaganda.

Selvom det er indlysende, at den fascistiske, nazistiske og højreekstreme terrorisme og dens hadforbrydelser er barbariske, retter sig mod uskyldige mennesker og kræver mange menneskeliv, forsøger politi, efterretningstjenester og de borgerlige medier at fremstille højreterror og 'venstreekstremistisk' terror som ét fedt – og tilmed at udråbe venstreekstrem 'terror' som den største trussel og fare.

Blandt borgerskabets metoder til at genoplive nazisme er også at ligestille nazisme og kommunisme. Det giver sig bl.a. udtryk i rehabilitering af nazikoryfæer og på den anden side i ydmygelse og tilsvining af den antinazistiske modstandskamp og de antifascistiske modstandsfolk.

Nutidens nazistiske masse mordere får fuld frihed til at udbrede sig i medierne og opbygge tilhængerskarer fra fængselscellerne. Og de er kun toppen af isbjerget. I skyggen af dem, og stort set upåtalte, findes påsatte brande på flygtninge- og asylcentre og indvandrerbutikker, overfald på indvandrere og på venstreorienterede i tusindvis. Der er en kommende racekrig og udryddelseskrig mod kommunister, revolutionære, venstreorienterede og tilmed socialdemokrater på programmet

– i dag som i går.

Over hele verden er kampen mod de højreekstremistiske partier og bevægelser, som vokser og bliver stærkere i mange lande, en

integreret del af kampen mod krise, krig og reaktion. Derfor kræves også forbud mod fascistiske, nazistiske og racistiske organisationer, aktiviteter og propaganda.

Ungdommen og arbejderne søger nye veje

Krisen betyder også reallønsfald for arbejderklassen som helhed og forringede vilkår for den største del af befolkningerne. På globalt plan må milliarder af mennesker kæmpe hårdt for ikke at gå sultne i seng. Alle massearmodens uhyggelige konsekvenser er dagens virkelighed for en stor del af jordens befolkning.

Samtidig vokser den sociale uro overalt. Protester, demonstrationer, aktioner og strejker bliver hyppigere over hele kloden. ILO's rapport for 2012 fortæller, at i 2011 voksede den sociale uro i 57 ud af 106 lande i sammenligning med året før. Tendensen er særlig kraftig i Europa, Mellemøsten, Nordafrika og Afrika syd for Sahara.

Den økonomiske krise udspiller sig samtidig med udviklingen af andre globale kriser. Klima- og energikrisen repræsenterer alvorlige farer for folkene og deres fremtid. Den globale opvarmning og andre menneskeskabte katastrofer rammer ikke mindst de fattigste lande og de fattigste befolkninger hårdt.

Samtidig har atomkatastrofen på Fukushima-værket i Japan, hvis konsekvenser er globale og langt fra er overvundet, endnu en gang understreget, at A-kraft er en teknologi, der bærer døden med sig og bør skrotes sammen med atomvåbnene. Omstillingen til vedvarende energi er globalt en påtrængende opgave, som kapitalismen er ude af stand til at løse.

Massearbejdsløsheden er et fænomen, der rammer alle lande, hele den kapitalistiske verden, og udsigterne for den nuværende gene-

ration af unge er dystre. De unge i de udviklede imperialistiske lande kan ikke regne med at få samme leve- og arbejdsvilkår som forældregenerationen, men bliver ringere stillet uddannelsesmæssigt, jobmæssigt og økonomisk.

De unge er verden over gået forrest på barrikaderne i protest og revolte mod den kapitalistiske krise og dens konsekvenser, samtidig med at arbejderklassen som helhed i stadig større omfang har kastet sig ud i masseprotester, demonstrationer og politiske strejker – og særligt omfattende i de hårdest kriseramte lande.

'Det arabiske forår' mobiliserede i udstrakt grad en generation af unge, der ikke kunne få arbejde, selvom mange af dem havde gennemført universitetsuddannelser. I Spanien med den ekstremt høje andel af unge arbejdsløse (over halvdelen af den unge generation har ikke arbejde) har de unge markeret sig med initiativer som M15-bevægelsen, som har manifesteret sig med aktioner over hele landet og lagt afstand til de parlamentariske alternativer i form af 'socialisterne' og de åbent borgerlige.

Også i det hårdt ramte Grækenland, i Italien, Portugal og mange andre lande har ungdommen aktioneret i massive protester.

Det er markant, at arbejderklassen nu for alvor også er begyndt at røre på sig. I Grækenland, Italien, Spanien og mange andre lande er der gennemført omfattende protester og en række generalstrejker, der ikke bare retter sig imod en enkelt eller flere nedskæringer og sparekrav, men har en udtalt politisk karakter og vender sig mod den siddende regering, hvad enten den er åbent borgerlig eller socialdemokratisk/'socialistisk', og imod EU og EU's diktater. I tilfældet Grækenland rettes protesterne mod 'trojkaen' af EU, Den Europæiske Centralbank ECB og Den Internationale Valutafond IMF, hvis krav om barbarisk forringede levevilkår dikteres det græske folk.

De forhåbninger, der i Europa for nogles vedkommende knyttede sig til EU og Euroland, ligger i ruiner. Den Europæiske Union har uigenkaldeligt afsløret sig som monopolernes projekt og ikke folkenes, fredens, eller den sociale fremgangs projekt, eller hvordan reklamerne nu har lydt.

Med EU's skærpede økonomiske og politiske krise rammes også de politiske partier og kræfter, som har støttet og er integreret i 'det europæiske projekt'. Siden krisens udbrud er otte regeringschefer i EU-lande blevet stemt ud af embedet, fordi de har gennemført EU's nyliberale nedskæringspolitik, som det store flertal vender sig massivt imod.

Det betyder også, at forskellene mellem regeringspartierne af den ene eller anden observans i praksis ikke er af den store betydning. Både 'socialister'/socialdemokrater og åbent borgerlige regeringer fører den samme økonomiske politik på det store flertals bekostning.

Det uerklærede, men faktisk eksisterende topartisystem af 'socialister' og borgerlige i EU-landene har spillet fallit – ligesom topartisystemet i USA af republikanere og demokrater, som skiftes til at have magten og føre grundlæggende de samme krige, de samme spareknive og den samme politik.

Tilliden til EU-partierne af enhver afskygning er hastigt på retur. Arbejderne forlanger samtidig, at deres fagforeninger tager skridt til at bekæmpe nedskæringspolitikken. Disse er ofte knyttet til de 'socialistiske' partier gennem EFS (ETUC), Den europæiske faglige sammenslutning, som har måttet skærpe kritikken af EU's politik og f.eks. afviser finanspagten, den seneste traktat, som endnu ikke er trådt i kraft, men stavnsbinder de nationale økonomier til den nyliberale økonomiske politik.

Den mest markante tendens er tendensen til brud med begge de

parlamentariske blokke og forsøget på at opbygge uafhængige klasse- og kamporganisationer og bevægelser som redskaber for det store flertals kamp imod den reaktionære krisepolitik. Det er bevægelser såsom M15, 'Occupy'-bevægelserne og andre folkelige organisationer og initiativer, bestræbelsen for at vinde ledelsen af fagforeninger og gøre dem til kamporganisationer og lignende skridt for at organisere og effektivisere massekampen.

På det parlamentariske plan tages også nye skridt til at opbygge en tredje og progressiv mulighed i forhold til de to EU-alternativer. Det er sket med betydelig succes som med Syriza i Grækenland, venstrefløjskoalitionen, der blev landets næststørste parti, eller i Frankrig med Front de Gauche (Venstrefronten). Også denne bestræbelse kan spores overalt.

Kampen mod finanspagten og euroen, der er en grundlæggende fejlkonstruktion, og kampen mod monopolernes EU, der søger at blive en imperialistisk verdensmagt, er en fælles kamp for alle Europas arbejdere og folk. Den retter sig ikke bare mod enkelte aspekter ved Den Europæiske Union, men søger at løsrive de enkelte lande fra euroen og traktaterne og træde ud af EU. Den sigter mod EU's opløsning som imperialistisk politisk og økonomisk union og som statsdannelse med egne institutioner, egen valuta, finanspolitik osv.

Danmark i krise, krig og union

Thorning-regeringen, som afløste ti års VKO-styre, er nærmest et skoleeksempel på, at EU-politikken er den samme, hvad enten den kaldes blå eller rød. Ingen af blokkene fortæller vælgerne, hvilken politik de reelt har i sinde at gennemføre, men betoner populære sager for at vinde valgene. Derefter står den på EU's diktatpolitik.

Hverken VKO eller SRSF har været eller er i stand til at løfte Dan-

mark ud af krisen, selvom begge har lovet det igen og igen. 'Ud af krisen' og 'fremtidssikring af velfærden' har været mantraet, mens krisen uddybedes, folk mistede deres arbejde og mange måtte gå fra hus og hjem – og stort set alle har oplevet reallønsfald, pristigninger, øgede skatter og afgifter og en væsentligt strammere økonomi.

Thorning-regeringen blev valgt i forventning om – og den lovede – en helt anden politik end VKO. Det viste sig snart, at Thorning videreførte Anders Foghs 'aktivistiske' udenrigspolitik som trofast klient hos USA og NATO og med i forreste række, samtidig med at Danmark søger at være duks i EU, som Thorning-Schmidt har demonstreret det i den danske formandsperiode.

EU's og euroens kriseløsninger er nu som før at tage fra den brede befolkning gennem omfattende sociale nedskæringer og give til banker, spekulanter og en grådig finanskapital. Derfor vil regeringen (og VK) heller ikke lade finanspagten komme til folkeafstemning, selvom et stort flertal af danskerne ønsker det. Thornings erklærede politik er at 'overvinde krisen' og 'bevare velfærden', ved at danskerne skal arbejde mere.

Det betyder at øge udbuddet af arbejdskraft og dermed øge presset på de arbejdende og konkurrencen om arbejdspladserne med det formål at sænke lønningerne. En forlænget arbejdstid skulle være alternativet til VK's nedskæringspolitik. Det har vist sig at være et supplement til denne. Arbejderne og ungdommen får lov til at betale ikke én, men mange gange.

I praktisk politik har SRSF-regeringen gennemført klassisk EU-nedskæringspolitik og videreført VK's 'reformer'. Samtidig har den øget skatter og afgifter, har dikteret reallønsnedgang ved overenskomsterne og gennemfører nu trepartsforhandlinger med henblik på at få danskerne til at arbejde mere og længere. To fridage ser ud til at være i spil til at blive inddraget sammen med andre forværringer.

Den socialdemokratiske fagtop står til alvorlig afklapsning fra medlemmerne. Den har afsløret sig som et redskab for Thorning-regeringen og EU og ikke som medlemmernes talspersoner.

'Rød' og blå bloks nedskæringspolitik begrundes med at være nødvendig for at sikre velfærden mod hhv. 'ældrebyrden' og 'manglen på arbejdskraft'. Begge dele er myter. Efterlønnen fik kniven, dagpengene er beskåret til to år, genoptjeningstiden er fordoblet, og vi skal alle sammen arbejde mere, alt sammen med det argument, at der vil mangle arbejdskraft ('hænder') om nogle år, fordi der bliver færre danskere i den arbejdsdygtige aldre og flere går på pension.

Tallene, som både VKO og SRSF har baseret sig på, er imidlertid forkerte: I 2020 vil der være flere og ikke færre personer på arbejdsmarkedet, viser den seneste statistik. Dermed er en del af begrundelsen for regeringens reaktionære og arbejderfjendske 2020-plan røget på gulvet.

Det vil ikke få den trukket tilbage. Der findes imidlertid midler nok til at stoppe nedskæringerne. Milliarder kan frigøres til velfærd ved at stoppe krigen og militariseringen og trække Danmark ud af NATO, stoppe euro-tilknytningen og afslutte EU-medlemskabet, samt øge beskatningen af de rige.

Hverken blå eller 'rød' bloks politik duer, og også i Danmark er en bestræbelse på at finde nye veje og opbygge nye alternativer i gang.

Revolutionen er igen sat på dagsordenen

'Det arabiske forår' med folkeopstandene i Tunesien og Egypten i begyndelsen af 2011, der fordrev hhv. Ben Ali- og Mubarak-diktaturet, var et udtryk for en folkelig reaktion på den kapitalisti-

ske krise og den politiske undertrykkelse, som i de arabiske lande administreres af de pro-imperialistiske, undertrykkende regimer og diktatorer, som er bedstevenner med USA og EU.

Disse folkeopstande rettede et slag mod den imperialistiske og racistiske propaganda, som fremstiller de arabiske folk som tilbagestående, primitive og islamistiske. De vendte sig mod økonomisk og politisk undertrykkelse og krævede politiske, demokratiske og økonomiske reformer. Og de demonstrerede, at revolutionen er et spørgsmål, som ikke er taget af den historiske dagsorden, men fortsat er aktuelt i form af demokratiske, antiimperialistiske og socialistiske revolutioner.

Opstandene i Tunesien og Egypten ansporede og gav inspiration til et nyt opsving i ungdommens og arbejdernes bevægelse og bestræbelser i de øvrige arabiske lande, i Sydeuropa og det øvrige Europa og i mange andre regioner. Revolutionen er sat på dagsordenen. På alle kontinenter.

Imperialismen handlede hurtigt imod de arabiske folkerevolutioner. Man søgte at kapre dem og de demokratiske processer i Tunesien og Egypten, hvor et amerikansk støttet militærregime blev siddende. I de politiske processer støtter imperialismen og den arabiske reaktion (med Saudi-Arabien og de øvrige kongedømmer og emirater i front) islamiske partier og kræfter for at imødegå fremgangen for sekulære, progressive og revolutionære kræfter. I andre lande som Bahrain blev opstanden knust med militærmagt.

I Libyen gik NATO i krigsalliance med islamister og forhindrede, at det libyske folk selv at tage sin skæbne i hænderne. Men ikke desto mindre fortsætter den revolutionære bestræbelse med at være en drivkraft i alle de arabiske lande, som truer de provestlige regimer og de enevældige konger med undergang. I EU og

de europæiske lande er det en socialistisk revolution, der står på dagsordenen, og som forberedes.

En revolution med arbejderklassen som hovedkraft i spidsen for en alliance med alle progressive kræfter og lag, og ledet af det marxistisk-leninistiske kommunistiske parti i alliance med andre revolutionære og progressive partier og kræfter – med det perspektiv at skabe et socialistisk samfund med arbejderklassen i spidsen.

Det vil sige at ekspropriere den herskende klasse og opbygge et system uden krise og krige, uden undertrykkelse og udbytning, uden diskrimination og racehad, med lige ret og lige værd for alle samfundets medlemmer.

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK
København, 19. maj 2012

På vej mod skærpede klassekampe

Uddrag af beretningen, APK's 6. kongres, maj 2015

Enten en fremtid med socialisme – eller ingen fremtid

Enten en fremtid med socialisme – eller ingen fremtid. Det er det reelle valg, der stiller sig. Og ikke bare for den unge generation. For alle, og nu!

Det er tre år siden, vi afholdt partiets 5. kongres, og det er 15 år siden, vi i april 2000 stiftede APK med det faste forsæt at opbygge arbejderklassens revolutionære kommunistiske parti for det 21. århundrede.

Det er den vej, vi følger, og som vi skridt for skridt, fra kongres til kongres, arbejder videre på og stadig opnår nye resultater.

Opgaven er at skabe et stærkt, hærdet og kampprøvet parti, som vil være i stand til at lede arbejderklassen og dets allierede i en revolutionær situation. En situation kendetegnet ved, at de herskende ikke længere kan regere som før, og de beherskede ikke længere vil lade sig regere som hidtil.

Det er partiets opgave at sikre, at den revolutionære situation udvikler sig til et stormløb mod kapitalismen og dens stat, for at sætte det gamle rådne system på porten og opbygge et nyt socialistisk samfund under arbejderklassens ledelse.

Det er i lyset af dette, hele vores kamp for opbygningen af partiet skal ses.

Vi virker som marxist-leninister i en dramatisk tid, hvor det internationale bourgeoisi har udløst en vedvarende og altomfattende

krig mod arbejderklassen og folkene. Den retter sig mod alle de resultater, der blev opnået gennem de store antifascistiske, antiimperialistiske og demokratiske kampe og de gigantiske kampe for at opbygge nye socialistiske samfund i det 20. århundrede.

De revisionistiske og kapitalistiske kontrarevolutioner i dettes sidste halvdel banede vejen for et fortsat felttog for at dreje historiens hjul tilbage og berøve det store flertal alle de tilkæmpede rettigheder og fremgange. Dette felttog blev til et lavineagtigt skred, da socialismen forsvandt som socialt system og imperialismen etablerede sin 'nye verdensorden' af kriser og permanente krige.

Denne kaotiske kapitalistiske 'orden' har stødt det store flertal af mennesker i verden ned i øget fattigdom og elendighed, mens et fåtal milliardærer og mangemilliardærer ejer mere end klodens milliardmasser. Den har drevet millioner på flugt fra bomber og ødelæggelser i den største flygtningestrøm, der er set siden afslutningen af 2. verdenskrig.

Løfterne om en ny og fredelig tid med sociale fremskridt og alsidig fremgang for folkene og nationerne viste sig at være bluff og propaganda.

Imperialismens kendetegn er intakte, siden Lenin analyserede dem, og de gør sig gældende i forstærket grad, når den ikke skal bekæmpe, konkurrere med eller tage hensyn til eksisterende socialistiske samfund i en skæbnekamp på liv og død.

Imperialisme betyder reaktion på alle felter, krig, forstærket udbytning, større elendighed, parret med åndelig formørkelse og hetz mod alt progressivt.

De reformer – i ordets virkelige betydning af sociale fremskridt – til gavn for arbejderne og folkene verden over, som den ekssi-

sterende socialisme var med til at fremtvinge, bliver rullet tilbage over hele linjen. De erstattes med nutidens asociale nedskæringer, som af demagogiske grunde også kaldes reformer, men kun har ét formål: at forgylde den herskende klasse, kapitalisterne, de rige – på arbejderne og det store flertals bekostning.

De landvindinger, som var et resultat af de allieredes sejr over fascismen og Nazityskland, undermineres og er under voldsomt pres. På felt efter felt ses den reaktionære tendens og retningen baglæns, mod tidligere historiske perioder, før revolutionerne og arbejderne indtog på den historiske scene.

Også de nordiske 'velfærdssamfund', som blev oprettet for at dæmme op mod revolution og socialisme, er pillet ned igen eller ved at blive det. De erstattes med EU's discountmodel, som i rasende fart er på vej nedad i et bundløst gab. 'Reformerne', som de græske arbejdere, unge og pensionister, hele folket, er blevet påtvunget, viser, at det asociale ræs nedad ikke stopper ved sultegrænsen.

Danmark er i takt med den nordiske, socialdemokratiske 'velfærdsstats' demontering blevet forvandlet til en aggressiv, permanent krigsførende nation. Vores regeringer er uanset farven parat til at imødekomme enhver amerikansk opfordring til at sætte nye soldater og deres liv og lemmer ind i krigstogter mod andre lande fjernt fra de danske grænser.

Ikke mindst siden Anders Fogh Rasmussen – krigsforbryder, imperialist og lakaj for USA – gennemførte det nyliberale 'systemskifte' fra 2001 og efter starten på USA's endeløse krig mod terror samme år.

Danmarks forsigtige deltagelse i USA's og NATO's krig mod Serbien blev afløst af en rolle i forreste række med kamptropper og

bombefly i Afghanistan, Irak, Libyen og igen i den nuværende krig i Irak og Syrien. Danmark er i front i NATO og støtter en militær fremrykning til og langs den russiske grænse, med de nordiske lande som krigsalliancens nordflanke med en særlig rolle i de baltiske lande og Østersøen.

Det danske samfund oprustes og militariseres, med øget politi og overvågning og nye enorme milliardudgifter til pansrede mandskabsvogne og nye kampfly – og det sker samtidig med, at den sociale nedrustning samtidig har taget fart efter EU's nyliberalistiske anvisninger og diktater.

Et flertal i Danmark har igennem årtier sagt nej til unionsopbygningen – fra Maastricht til euroen.

I begge disse tilfælde vandt unionsmodstanderne folkeafstemningerne, selvom begge regeringsalternativer og store folketingsflertal ville integreres. Skepsis og modstand mod EU-projektet er ikke blevet mindre efter eurokrisen, hverken i Danmark eller andre EU-lande, eller nabolande som Norge, der har holdt sig udenfor.

På trods af det er de to blokke enige om, at de danske EU-undtagelser skal afskaffes. I første omgang er man enige om at gennemføre en folkeafstemning for at eliminere retsundtagelsen.

EU er monopolernes union, statsmonopolkapitalismens overstatslige organisme, der udplyndrer arbejderklassen og befolkningstallet.

Reallønsnedgang, arbejdsløshed og bitter jobkonkurrence, nedskæringer af den offentlige sektor både med hensyn til ansatte og sociale ordninger (bortset fra militær og politistatsfunktioner) er EU's politik. Den gennemføres punktligt af medlemslandene, mens den rådne bank- og finanssektor får stillet nærmest ubegræn-

sede midler til rådighed, som det skete under den økonomiske krise fra 2007-08 og frem. Det er fulgt op med stabilitetsmekanismer og senest en bankunion.

EU og det indre marked sikrer ikke borgerne arbejdspladser og en anstændig løn.

EU sikrer ikke fred i verden eller bare Europa, som igen er skueplads for en reaktionær krig – nu i Ukraine, hvor EU støttede et statskup og spiller og en aktiv rolle i Kiev-regeringens krig mod sin egen befolkning i Donbass-regionen.

EU's militær og politi trænes til at slå sociale opstande i medlemslandene ned, mens det er omskabt til et Fort Europa med bevogtede grænser, hvor militær kan sættes ind mod de krigsflygtninge, der krydser Middelhavet i overfyldte både.

EU er de gamle europæiske kolonimagternes forsøg på endnu en gang at spille en global rolle som imperialistisk supermagt. Det fører igen til katastrofe.

I perioden siden vores seneste kongres i 2012 har Danmark været regeret af Socialdemokraterne i spidsen for 'rød' blok. Først i koalition ikke bare med de radikale, men også med SF – og siden salget af DONG til den globale finansspekulant Goldman Sachs med De radikale alene.

APK advarede ved folketingsvalget i 2011 mod illusioner om, at en socialdemokratisk ledet regering ville føre en progressiv politik og rulle den asociale EU-reformpolitik tilbage. Det blev forkyndt ikke bare af partnerne S og SF, men også Enhedslisten og dens trotskistiske og revisionistiske støttepartier.

Ikke bare fortsatte SRSF og SR-regeringerne den nyliberale EU-dikterede politik på alle områder, den satte også tempoet op. Den viste sig snart som en brutal arbejdsgiverregering med den 25 dage lange lockout mod landets folkeskolelærere i 2013.

Den indledtes med at gennemtvinge en folkeskolereform på lærernes bekostning i form af længere arbejdstid og ringere arbejdsforhold. Denne reform skal uddanne skoleungdommen som soldater i 'konkurrencestaten' – et begreb som har afløst 'velfærdsstaten' i socialdemokratisk retorik.

Folkeskolereformen var en del af en hastig galop i retning af markedsførelse af uddannelserne. En lang række andre 'reformer' har samtidig forringet dagpenge, kontanthjælp, førtids- og fleksjobordninger og hævet efterlønsalderen og pensionsalderen.

Alle disse asociale reformer – og ligeledes krigsdeltagelsen og EU-tilpasningen – gennemføres af brede flertal i folketinget. Enhedslistens rolle har været at afsætte et fingeraftryk for at afbøde enkelte kortsigtede virkninger af groveste nedskæringer – f.eks. af dagpengene – og fungere som det sociale alibi for en arbejderfjendsk og reaktionær nedskærings- og krigsregering.

Det må konstateres, at der i Danmark findes tre reformistiske socialdemokratiske partier med plads i folketinget.

I løbet af Thorning-Schmidts regeringsperiode er illusionerne om dens progressive karakter, eller muligheden for at få regeringen til at føre en progressiv politik, blevet stadig færre i takt med de reaktionære overgreb.

APK anbefalede ved valget i 2011 at stemme blankt, og gør det igen i 2015. Denne gang er der en væsentlig større forståelse for vores holdning. Kampen må rette sig imod begge regeringsalternativer og deres parallelle politik – for at skabe et folkeligt og revolutionært alternativ til dem begge.

APK og vores medlemmer har deltaget aktivt i mobiliseringen og kampene mod nedskæringsreformerne. Vi arbejder for at styrke

kampenes deres militans og politiske karakter, uden taktiske parlamentariske hensyn til statsministeren og 'rød' blok. Lærerlock-outen var en øjenåbner for mange, og blev ført som en eksemplarisk forsvarskamp.

Lærernes fagforeninger spillede en positiv og progressiv rolle – i modsætning til det åbenlyse fravær af LO og store forbund – i kampen mod dagpengereformen og de øvrige asociale reformer med brodden mod arbejdere og lønmodtagere.

Vores parti har spillet en betydelig rolle i kampen mod de imperialistiske krige og dansk krigsdeltagelse. Vi har i forbindelse med den fornyede deltagelse med fly, bomber og personel i Irak i den nuværende krig i Syrien og Irak deltaget i en række initiativer til styrkelse af krigsmodstanden. Heriblandt aktionsdagen Tid til fred den 6. april 2015 og kampagnen Nej tak til nye kampfly.

Kampen mod militarisering af samfundet og udviklingen hen imod en politistat er samtidig blevet stadig vigtigere.

Vi har siden partiets stiftelse være aktive i kampen mod genoplivning af fascisme og nazisme i Danmark og Europa, som ikke mindst har taget fart efter krisen i 2008. Vi støtter Folkebevægelsen mod Nazisme og det antifascistiske tidsskrift Håndslag, som fører modstandskampens historie og perspektiver op til i dag – og vi støtter alle aktive antinazistiske og antifascistiske initiativer af folkelig karakter.

APK er medlem af og har altid støttet Folkebevægelsen mod EU som den konsekvente modstanderorganisation, der slås for at bringe det danske medlemskab til ophør og få Danmark viklet ud af Unionen. Vi er aktive i dens arbejde, i lokalkomiteerne og i kampagnerne, også op til EU-parlamentsvalget i maj 2014, der sikrede et pænt valg for Folkebevægelsen med fortsat repræsentation.

Vi mener, at spørgsmålet om dansk udtræden skal sættes på dagsordenen – blandt andet op til og i forbindelse med situationen i UK og den lovede folkeafstemning der.

I løbet af kongresperioden har partiet styrket sin position på en hel række områder. Vi oplever en større interesse for vores politik, linje og holdninger, og en større interesse for revolutionær teori og ideologi, for marxismen-leninismen.

Det afspejler sig blandt andet i en udvidelse af sympatisør- og vennekredsen og en tilgang af nye medlemmer, i interessen for Oktober Støttekreds, vores butikker og arrangementer, seminarer og sommertræf.

1. maj på Den røde plads i Fælledparken og Rød 1. maj i Munkemose Odense er blevet faste etablerede bestanddele i klassekamps mobiliseringerne.

Vores revolutionære medier bringer partiets analyser og politik ud i stadig bredere kredse. Bladet Kommunistisk Politik er blevet til et månedsblad med udvidet sidetal, samtidig med at der er sket en kraftig udvikling af den daglige netavis KPnet og dens udgave på facebook.

Der er udvidet med en særlig blogsektion, som rækker bredt ud. Vi har også satset på at udvikle medier som KPnetTV, der har kunnet fejre sin femårsdag som en unik foreteelse i mediebilledet med sine klassekampsreportager, og det nye Oktober Radio, der kan gå i dybden med en lang række forhold og på nettet bringe oplæg, diskussioner og debatter rundt i landet.

De forskellige medier samles på KPnet og KPnetavisen på facebook og bliver stadigt mere aktive og skarpere elementer i en stadig skærpet klassekamp.

Det er en kort status over nogle af vores resultater, som bekræfter,

at den linje, som blev lagt og besluttet på den 5. kongres, har vist sig at være rigtig. Den er ført ud i livet med fine resultater på rigtig mange områder.

Her på den 6. kongres kan vi konstatere, at partiet står i en gunstig situation, med gode muligheder for fremgang og nye resultater. Det er en kendsgerning, at vores situation ikke har været mere positiv og løfterig end nu.

I 2014 fejrede vi sammen med vores broderpartiet 20-året for stiftelsen af Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer. Blandt andet med et flot festmøde med deltagelse af alle partierne i Istanbul, Tyrkiet.

Den er en bevægelse i fremgang – med flere partier og større indflydelse i de enkelte landes liv end nogensinde. I lande som Tunesien og Burkina Faso spiller partierne en nøglerolle i udviklingen af den revolutionære kamp.

Igennem de første 20 år er der skabt et stærkt kampfællesskab og en stadig større og gensidig forståelse af revolutionen og dens problemer globalt og i de enkelte regioner.

De årlige verdenskonferencer i IKMLPO (der globalt er bedre kendt under dens spanske forkortelse CIPOML) analyserer og fastlægger de generelle opgaver for de marxistisk-leninistiske partier. Det samme gør de årlige regionale konferencer – herunder den europæiske – for deres regioner med deltagelse af partierne der.

Konferencen har udviklet en generel linje på forskellige områder – herunder en taktisk platform for den revolutionære kamp og platforme for udviklingen af revolutionære fagforeninger og faglige kamp og for kvindernes og ungdommens kamp.

Konferencen udsender tidsskriftet *Unity & Struggle* to gange om året på en række sprog. En del af artiklerne og konferencens dokumenter oversættes til dansk. Konferencen er også initiativtager og arrangør af de antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejre, som unge kammerater fra partiet og DKU og andre revolutionære unge deltager i med stort udbytte – senest i 2014 i Tyrkiet.

Vores parti har været medlem af CIPOML siden sin stiftelse for 15 år siden, og forsøger at leve op til vores internationalistiske forpligtelser i bevidstheden om, at arbejderklassens revolutionære kamp er international, og at hver sejr, men også hvert nederlag, på internationalt plan også er vores.

Det er i hele denne positive situation både for vort parti og vor bevægelse, at vi tager fat på den 6. kongres for at gøre status og fastlægge de grundlæggende retninger og retningslinjerne for den kommende treårige kongresperiode.

Kongressen er grundigt forberedt gennem en lang række oplæg og diskussioner siden anden halvdel af 2014, som ikke bare har været holdt internt i partier, men inddraget sympatisører og venner.

En af kongressens vigtige opgaver er at vedtage et nyt generelt handlingsprogram til afløsning af det nuværende fra stiftelseskongressen i april 2000. Der er for længst blevet overhalet af de nationale og internationale udviklinger. Blandt andet med terrorkrigen fra 2001 og den økonomiske verdenskrise siden 2007-08.

Flere ungdomsgenerationer er vokset op. Dels generationen, der måtte rejse sig mod krigene og dansk krigsdeltagelse og mod ødelæggelsen af de sociale landvindinger, som den gjorde under parolen 'Velfærd til alle'.

Dels den mishandlede nuværende krisegeneration, som måtte stå

i kø for et job i Netto, og som kapitalismen ikke tilbyder en sikker fremtid. Det er en generation, der som den første i umindelige tider vil være ringere stillet end forældregenerationen.

APK har igennem denne periode fastlagt vores konkrete politik med en række udtalelser og mere begrænsede programmatisk platforme på forskellige områder. Men der er igen brug for et sammenhængende perspektiv og prioriteringer. Derfor vil vi drøfte og vedtage et handlingsprogram, der dækker hele den danske klassekamp på alle felter og for alle generationer.

Kongressen vil også arbejde videre med vores perspektiv – med retningslinjerne for og partiets program for opbygningen af et socialistisk Danmark. Hovedfokus er netop på opbygningen af socialismen efter revolutionen, efter etableringen af arbejderne klasseherredømme – også kaldet proletariats diktatur – og afskaffelsen af privatejet af de afgørende produktionsmidler og deres samfundsgørelse.

Enten en fremtid med socialisme – eller ingen fremtid. Det er det reelle valg, der stiller sig. Og ikke bare for den unge generation. For alle, og nu!

Et system klar til revolution

Kapitalismen er et system, der er modent til forandring. Der er mere end klar til revolution.

Det er umuligt at forstå klassekampssituationen i Danmark og fastlægge kampopgaverne uden at analysere den internationale situation og Danmarks placering i dagens internationale sammenhæng, i det imperialistiske verdenssystem.

Det danske samfund berøres og mærkes direkte af det kapitalistiske systems almene krise, som er en krise for alle elementer i

det imperialistiske system i dag, og viser sig og slår igennem på specifikke områder.

De økonomiske kriser er generelle for kapitalismen, men antager specifikke konkrete udtryk, også i de enkelte lande. Klimakrisen er i den grad en voksende global krise, med uhyggelige perspektiver, som alle den kapitalistiske verdens 'statsmænd' er ude af stand til at vende om. For det er selve profitsystemet, der umuliggør det. Enkelte tiltag til forbedringer overskygges langt af de hurtige negative udviklinger. Der er kun en retning for klimakrisen – den bliver stadig forværret.

Kapitalismens uløste problemer af ulige udvikling og global fattigdom, hele systemet af udbytning og udplynning, er baggrunden for de talløse humanitære kriser, flygtningestrømmene, af-folkningen af nogle regioner og storbyernes vækst.

De seneste årtier har set en uhørt hurtig udvikling af den globale ulighed – af uhyrligt svulmende rigdom i den ene lille pol og dyb forarmelse, nød og elendighed hos de store folkemasser på kloden.

En prognose fra Oxfam siger, at i 2016 vil den ene procent rigeste eje halvdelen af verden. Men allerede nu skal der kun de omkring 100 rigeste mennesker til, så ejer de det samme som den fattigste halvdel af jordens befolkning – altså omkring 3,5 milliarder mennesker. Og så er det endda en tilsnigelse, for den fattige halvdel ejer intet andet end deres arbejdskraft og er tværtimod forgældet.

Kapitalismen i dens imperialistiske fase er et system, der ikke fungerer, og det er ude af stand til at tilbyde menneskene en bedre fremtid, hvis det overhovedet er i stand til at tilbyde nogen.

Revolutionære situationer opstår, og revolutionerne – de anti-imperialistiske og proletariske, socialistiske revolutioner – bryder

ud, hvor de grundlæggende modsætninger skærpes til bristepunktet – i den imperialistiske kædes svageste led. De historiske udviklinger viser, at der er mange sådanne svage led i den imperialistiske kæde.

Det er et system, der er modent til forandring. Der er mere end klar til revolution.

Udviklingen på arbejdsmarkedet

Udviklingen i et nyliberalt Danmark betyder EU-‘reformer’ og pres på løn- og arbejdsvilkår.

Danske regeringer og toppen af fagbevægelsen har tilpasset det danske arbejdsmarked til EU's nyliberale ditto. I mange lande er lønninger presset ned under fattigdomsgrænsen, mens produktiviteten og mulighed for profit stiger.

Millioner er arbejdsløse, arbejderrettigheder ophæves, og den faglige organisering svækkes alvorligt. Skattefinansieret social dumping med skabelsen af et stort uformelt tvangsarbejdsmarked, hvor hundredtusinder må arbejde for deres ydelser, presser lavtlønnen yderligere.

Et voksende antal ”arbejdende fattige” (*working poor*) efter den tyske Hartz 4-model er også en kendsgerning her.

Det er en udvikling der er blevet mødt med protester, strejker og arbejdskampe over hele EU.

Arbejdsløsheden fik et stort opsving med den økonomiske krise, flytning af arbejdspladser til udlandet og krisepolitikens nedskæringer af tusindvis af job i den offentlige sektor. Det såkaldte flexicurity-system gør der nemt og billigt for danske arbejdsgivere at fyre folk. En meget stor del af den reelle arbejdsløshed er gemt bag tvangsarbejdsmarkedet og diverse aktiveringsordninger, der er blevet en hel skandaleindustri i sig selv.

De unge møder et arbejdsmarked, hvor løn, arbejderrettigheder, arbejdsmiljø er konkurrenceforvridende. Hvor atypiske ansættelser er det typiske, med vikar-, deltids, korttids- og timeansatte, praktik- og projektansatte og freelancere. Det skønnes, at omkring hele 28 brancher, som f.eks. dagligvarebranchen, næsten kun beskæftiger unge på deltid og helst under 18 år.

Godt 1/3 af jobbene i industrien for både ufaglærte og faglærte er forsvundet siden 2000 med finanskrisen og den generelle kapitalistiske krise. Danmark har haft det næststørste fald i industriproduktionen (i eget land) i EU i denne periode, kun overgået af Irland. Ifølge arbejdsgiverne og borgereskabet skyldes det, at danske overenskomster, arbejdsmiljøregler og ”høje sociale ydelser” presser erhvervslivets ”omkostninger og konkurrenceevne”.

Men sandheden er, at arbejdsproduktiviteten og udbytningen er steget markant, ikke mindst siden krisen 2009. Industrivirksomhederne har gennemført den største produktivitetsstigning, som alene i 2013 steg med mere end 5 pct. Produktivitetsniveauet – den værdi, hver ansat producerer pr. time – er en af de højeste i EU.

Nye tal fra DA og Metal viser, at lønkvoten, den del af værdiskabelsen, der går til løn (værdien af varen arbejdskraft), ligger et godt stykke under sit historiske gennemsnit. Siden 1966 er den kun set lavere i 2000.

Det betyder, at merværdien – dvs. den andel af arbejderens værdiskabelse, som kapitalisten tilegner sig, deres ubetalte arbejde – er vokset både relativt og absolut. Det understreger, at dansk industris konkurrenceevne er overordentlig god, med en høj udbytningsgrad af arbejderne, høj kvalitet og store fortjenester og profit.

Med truslen om at flytte endnu flere arbejdspladser ud af landet

har virksomheder som Danish Crown fået staten og finansminister Corydon (S) til at lovgive om den såkaldte "Bornholmer-model", hvor slagteriarbejderne skal investere en del af deres løn i virksomheden. Den skal nu gøres til et generelt tilbud til arbejdsgiverne. Samtidig er arbejderens realløn faldet ved den ene OK-forhandling efter den anden.

OECD bedømmer, at de nyliberale arbejdsmarkedsreformer, der er blevet gennemført i Danmark fra 2000 til 2012, har skabt en langt bedre udnyttelse af arbejdsstyrken. Og dermed været til glæde for dansk erhvervslivs økonomi. Det gælder reformer som efterløn, dagpenge og pensionsalder, beskæftigelsesreformen, samt diverse velfærds- og vækstplaner. OECD fremhæver samtidig, at der fortsat er et betydeligt "reformpotentiale", der kan mangedoble den økonomiske effekt for arbejdsgivere og investorer.

Det vil sige, at arbejderne kan trykkes endnu længere ned. Såvel blå som 'rød' blok har da også bebudet nye arbejdsmarkedsreformer.

Ingen af reformerne har skabt flere arbejdspladser.

De ufaglærte

De ufaglærte har været og er stadig den mest klassebevidste gruppe. Det er også den gruppe, hvis sammensætning har ændret sig mest drastisk under Fogh, Løkke og Thornings EU-nyliberalisme.

Flere hundrede tusinde ufaglærte jobs er blevet flyttet til lande med hurtigere superprofitter, især Asien og Østeuropa. Eller de er udliciteret på EU's åbne marked til udenlandske underentreprenører med egen billig arbejdskraft.

Mellem 2000 og 2012 forsvandt 24 % af de ufaglærte stillinger – 218.000 ufaglærte jobs. I industrien alene forsvandt over halv-

delen af de ufaglærte jobs i den periode, ca. 90.000. Den omfattende arbejdsløshed har i høj grad ramt de ufaglærte kvinder både i den private og offentlige sektor. Ifølge DA er der fortsat 600.000 ufaglærte jobs i 2014.

Ikke mindst denne del af arbejderklassen er hårdt presset af EU's sociale dumping af billig arbejdskraft. Og af det offentliges statsautoriserede sociale dumping med diverse workfare-ordninger, hvor man arbejder for sin sociale ydelse. Det bruges ikke mindst til at erstatte offentlige ansatte efter diverse fyringsrunder. Ufaglærte og folk uden kompetencer skubbes ud af arbejdsmarkedet.

Arbejdsgiverne har nægtet at bidrage til uddannelse af faglært arbejdskraft gennem tilstrækkelige praktikpladser. Tusindvis af unge må hvert år opgive en faglært uddannelse af den grund. 14.000 mangler akut praktikplads. Inden for bygge og anlæg, hvor regeringen gennemfører kæmpe byggeprojekter, er antallet af murerlærlinge, der får en praktikplads, faldet med 25 % fra 2011 til 2013.

Tendensen er, at faglærte jobs erstattes af billigere ufaglært udenlandsk kontraktansat arbejdskraft på de store offentlige byggerier som metro, broer og sygehuse. Nu undskylder arbejdsgiverne sig med, at de ikke kan få dansk faglært arbejdskraft nok og derfor må importere den fra udlandet.

Danmark kan ikke længere føre en selvstændig politik

EU udvikler sig hen imod Europas Forenede Stater med stadig større kontrol over økonomi, retspolitik m.m. NATO og USA styrer dansk udenrigspolitik med krigsdeltagelse og ekspansion mod øst.

Analysen af udviklingen på det europæiske kontinent – og ikke mindst af Den Europæiske Union – antager stadig større betyd-

ning for fastlæggelsen af en marxistisk-leninistisk politik og taktik i Danmark.

EU er den dominerende kraft i udviklingen af politikken, økonomien og det danske samfund som helhed.

Ingen af de politiske blokke eller de dominerende regeringspartier, Venstre og Socialdemokraterne, har en selvstændig dagsorden for Danmark. Hovedparten af dansk lovgivning stammer fra EU. En stor del af den bliver ikke engang behandlet i folketinget.

Skiftet fra en relativt fredsommelig udenrigspolitik og en politik for et kapitalistisk velfærdssamfund (afledt af borgerskabets frygt for en socialistisk revolution) til en aggressiv imperialistisk krigsmagt og afregningen med 'velfærdssamfundet' til fordel for EU's minimalvelfærdsstat med retning nedad er resultatet af dette.

Med opbygningen af unionen og den forstærkede EU-integration EU-landene imellem bliver den politiske situation og det politiske billede stadig mere lig hinanden i unionslandene. De dramatiske virkninger af krisen og krisepolitikken har dog givet en række hårdt ramte lande nogle særlige problemer og særtræk.

EU er i færd med at konsolidere opbygningen af unionsstaten med præsident, udenrigsminister, regering, parlament, overnationalt statsapparat, integreret politi, kimen til unionshæren og en eksisterende og ekspanderende våbenindustri. Bankunionen er et nyt vigtigt skridt i den retning.

Ikke bare den fælles lovgivning, men også de fælles institutioner og organiseringen af de toneangivende politiske partier på EU-plan spiller en vigtig rolle i den politiske, økonomiske og sociale harmonisering.

Der findes nu en hel falanks af eurokristelige, eurokonservative, eurosocialdemokrater, eurohøjre, eurovenstre osv. De gamle na-

tionale særparter opløses.

Danske regeringer kan reelt ikke længere føre en selvstændig økonomisk politik. Trods euro-undtagelsen er den danske krone bundet til euroen og trojkaens (Den Europæiske Centralbank, EU og Den Internationale Valutafond) ledelse og politik.

EU's finansoligarki og deres redskab EU-kommissionen ønsker direkte magt over medlemslandenes banker og finanssystemer gennem den kommende Bankunion under ledelse af Den Europæiske Centralbank.

De to regeringsalternativer i dansk politik og et flertal af partierne i 'rød' og blå blok er enige om, at de danske EU-undtagelser efter Maastricht-afstemningen skal afskaffes så hurtigt, det kan lade sig gøre, startende med retsundtagelsen, der skal sendes til afstemning kort efter det kommende folketingsvalg. Til gengæld vil ingen af dem være med til en folkeafstemning om Bankunionen, selvom dansk deltagelse i denne er en klar suverænitetsafgivelse.

"EU skal blive stærkere både økonomisk og militært og skal i højere grad tale med én stemme – i samarbejde med USA og NATO," hedder det i regeringens seneste udenrigspolitiske udspil.

Euroens og nedskæringspolitikens fiasko

Men den økonomiske krise har rystet alle EU's institutioner og strukturer og fået brede dele af befolkningerne til at miste tilliden til såvel det politiske unionsprojekt som europrojektet. Virkeligheden ligger milevidt fra løfterne fra unionspolitikere af enhver afskygning.

EU og euroen har ikke vist sig modstandsdygtig over for krisen, og nedskæringsreformerne har ikke bragt fornyet vækst eller skabt nye jobs. Både elendigheden og utilfredsheden er vokset.

Den europæiske Centralbank ECB har grebet til det tidligere utænkelige middel at gennemføre en gigantisk devaluering i form af QE – dvs. at lade seddelpressen løbe. Der bliver pumpet mindst 500 milliarder rene lufteuro ind i især opkøb af statsobligationer.

Det viser, at krisen i EU og eurozonen langt fra er overvundet. Depressionen og den deflation, som har stukket hovedet frem, er på vej til at blive kronisk, og derfor tyer man til drastiske metoder. Arbejdsløsheden er generelt rekordhøj; i visse lande som Grækenland og Spanien har den slået alle tidligere rekorder. Fattigdommen er eksploderet i massemålestok.

Selv i det rigeste land i unionen, selve det tyske lokomotiv, er der 25 pct. flere arbejdende fattige i dag end i 2008 – altså folk som på trods af, at de har arbejde, lever under den officielle fattigdomsgrænse. Det er mere end 3,1 million mennesker. Der er rapporter om, at ikke bare i Sydeuropa, men også i UK dør folk af sult.

Nyliberale nedskæringsreformer, barbering af de offentlige budgetter og privatiseringer til gavn for selskabernes profitter har udpint den offentlige sektor, forringet alle velfærdselementerne – sundhed, social sikring, skoler og uddannelsesinstitutioner – fyret masser af offentligt ansatte, beskåret pensionerne og samtidig hævet pensionsalderen.

Samtidig er arbejdernes og de arbejdendes realløn generelt faldet, mens direktørlønninger og kapitalisternes profitter aldrig har været større.

EU's nyliberale reformpolitik kan man måske dårligt betegne som en fiasko, selvom den ikke har gjort, hvad dens fortalere lovede. For den har gjort, hvad den skulle: sikret profitterne og fået arbejderklassen og den brede befolkning til at betale.

Men den har ikke skabt jobs og vækst, som dens fortalere lovede,

men kun uddybet uligheden og fattigdommen. Stadig flere forstår, at EU er kapitalens og ikke folkenes projekt.

Det er EU, og ikke folkene i EU-landene, som indsætter og afsætter deres regeringer. I krisetider tager EU og EU-institutionerne over, som det er set i Grækenland, Italien og andre steder.

Den Europæiske Union vil også fremover diktere regeringerne en nedskæringspolitik, der går til benet. EU-kommissionen sikrer en hård kontrol med gennemførelsen af denne gennem bl.a. finanspagten, hvis nyliberale retningslinjer for at beskære budgetterne og nedsætte statsgælden skal adlydes.

Også den danske finanslov bliver nu forhåndsgodkendt af EU-kommissionen, der dermed er øverste myndighed for det danske statsbudget. Finanspagten udgør et våben mod sociale rettigheder, social beskyttelse og velfærdsrettigheder.

Opbygningen hen imod Europas Forenede Stater fortsætter

EU's monopoler og finansoligarki opbygger i disse år en nyliberal forbundsstat med dertilhørende stats- og magtapparat for at styrke sig i konkurrencen og kampen med de øvrige imperialistiske blokke og i forsøget på at overvinde den dybe økonomiske krise, der har hærget unionen siden 2008.

Der findes betydelige inter-imperialistiske modsætninger mellem de gamle europæiske stormagter som Tyskland, Frankrig og UK, men ingen af dem har ikke længere deres gamle kolonibagland intakt, og ingen af dem er store nok til at klare at blive en ny imperialistisk verdensmagt alene. De har brug for den frie adgang til hele EU's indre marked og ressourcer.

Udviklingen frem mod Europas Forenede Stater tager fart, trods mange indre modsætninger og modstand fra befolkningerne –

trods euroens og nedskæringspolitikens fiasko og upopularitet.

EU er i gang med at få centraliseret magten og ressourcerne i vitale dele af unionsopbygningen: omlægningen af energiforsyning/afhængighed og modernisering sin energi infrastruktur, samling og rationalisering af våben- og krigsproduktionen (så flere lande ikke producerer det samme eller produkterne ikke passer sammen), udenrigs-, militær- og sikkerhedspolitikken (internationalt som internt i Unionen og dens medlemslande).

Det er alt sammen vitale områder for en kommende økonomisk og militær supermagt, som danske regeringer forsørger at sælge som særlige danske 'knowhow'-områder, hvor vi "kan hjælpe verden til at blive klimasmart".

På alle disse felter er Danmark, trods EU-undtagelserne, ikke alene dybt integreret med, men også underlagt megen EU-lovgivning. Danske kapitalinteresser arbejder hårdt på at komme til at stå centralt i denne udvikling, både inden for EU og som del af EU's imperialistiske politik i andre lande og på andre kontinenter.

EU's strukturelle udvikling af regioner på tværs af EU's landegrænser er yderligere med til at svække nationalstatens fundamentale økonomiske betydning og udvikling. Regionerne skal udgøre økonomiske markedszoner inden for EU, som yderligere vil skubbe til polariseringen i udviklingen mellem land og by, rige og fattige egne, højteknologiske områder, uudviklede industriområder og skævvridningen mellem disse.

På store vitale samfundsområder som f.eks. tele- og datatrafik har Danmark fulgt EU's privatiseringspolitik og overgivet kontrollen over disse til internationale kapitalfonde og monopoler i et gigantisk tyveri af offentlige værdier. De megastore offentlige anlægsarbejder, som broer og metro, fører på grund af EU's udli-

citeringsdirektiv ikke til en nedbringelse af arbejdsløsheden, men fører tværtimod med udlicitering og social dumping fra billigere EU-arbejdskraft uden danske overenskomstmæssige rettigheder til yderligere pres på arbejdsløshed og lavtløn.

EU har indført en meget restriktiv retspolitik og -praksis vendt mod arbejderklassens og folkenes kampe for forandring, som er omfattende og voksende. Det gælder ikke kun for den såkaldte terrorlovgivning. Danmark har således indført en række af love, der betyder mindre retssikkerhed for borgerne – som eksempelvis ulovlige masseanholdelser med lømmelpakken og offentlighedsloven.

De stadige skridt mod politistaten betyder samtidig øgede straffe og øget kriminalisering af den almindelige befolkning, mens de riges svindel og økonomiske forbrydelser i mange tilfælde gøres lovlige og straffri.

Den danske rets undtagelse har betydet, at magten over retspolitikken ikke fuldstændig er overgået til fremmede magter som et tyskstyret EU. Den kommende folkeafstemning om retsundtagelsen bliver en meget vigtig opgave for EU-modstanden for at sikre et nej.

Befolkningerne i EU skal gradvis bringes til at acceptere denne udvikling af EU hen imod 'Europas Forenede Stater'.

EU-kommissionen er det direkte redskab for de europæiske monopoler og finansoligarki, der sammen med EU-parlamentet skal give EU et parlamentarisk og 'demokratisk' skær. Den nye centrale politiske trio – EU's præsident Donald Tusk, EU-kommissionens formand Jean Claude Juncker og EU's 'udenrigsminister', den høje repræsentant Federica Mogherini – er uden politisk legitimitet i befolkningernes øjne, men spiller en stadig mere synlig rolle.

Også i det danske mediebillede forsøger magthaverne at vænne os til en europæisk overnational forbundsregering.

Det imperialistiske EU hånd i hånd med NATO

Et aggressivt og imperialistisk EU deltager også i imperialistiske krige rundt om i verden, i alliance med USA og reelt som en komponent i NATO. Det fører også sine egne kolonikrige, ikke mindst i Afrika, med Frankrig som spydspids.

I 1990'erne understøttede EU Sovjetunionens og østblokkens opløsningsproces med henblik på selv at kontrollere de lande, der 'gjorde sig fri af det sovjetiske åg', og opslugte først DDR i Tyskland og siden de øvrige lande et for et i Unionen. Man opflammede krigene på Balkan for at opsplitte den jugoslaviske føderation.

I 2014 understøttede man kuppet i Ukraine og indsættelsen af et regime støttet på åbenlyse fascistiske og nazistiske kræfter. Det har sluppet en ny borgerkrig løs mod befolkningen i Østukraine, der har ødelagt store områder, dræbt mange tusinde og drevet mere end en million på flugt.

Men propagandaen kalder stadig EU for 'fredens projekt', en garant for fred i det mindste på vort kontinent. Det er den største af alle propagandaløgne om monopolernes EU.

USA og EU står sammen om NATOs ekspansion mod øst – hen mod den russiske grænse hele vejen fra nord til syd i Europa og planerne om at befæste den med fly, raketter og baser hele vejen.

Det betyder stærkt øgede spændinger på kontinentet, og ikke bare mulighed for lokale krige og krige pr. stedfortræder. Det betyder også mulighed for en 'varm' krig mod Rusland, en krig, som den tredje og værste gang vil lægge kontinentet i ruiner. Atomkrigens mareridt tegner sig igen.

Danmark har sammen med de øvrige nordiske lande – Norge og det såkaldt neutrale Sverige og Finland – til opgave at være NATO's befæstede nordflanke langs grænsen til Rusland – det vil sige fra det yderste nord til de baltiske lande og Østersøen. Danske fly indgår i 'forsvaret' af de baltiske lande.

Den nyliberale samfundsmodel og 'konkurrencestaten'

Nyliberalisme er EU's grundlov, som skiftende danske regeringer efterlever med deres nedskærings-'reformer' og frihed til markedskræfterne. Den såkaldte nordiske velfærdsstat er EU-tilpasset og brudt ned gennem de sidste 30 år. Samfundsværdier privatiseres og 'konkurrenceudsættes'.

I disse år ser vi konsekvenserne af store veltilrettelagte samfundsændringer, der er planlagt og sat i værk gennem de sidste tre årtier af borgerskabet og dets politikere. Danmark er blevet en aktiv krigsførende nyliberalistisk EU-stat, dybt integreret i det imperialistiske system og dets styringsmekanismer.

Som med det berømte første lille hul i en dæmning, der til sidst underminerer den og får den til at bryde sammen, har skiftende regeringer – Schlüter, Nyrup, Fogh, Løkke og Thorning – indført privatiserings- og liberaliseringsskridt, der i dag har accelereret til et nyliberalistisk "konkurrence-samfund".

EU har traktatfæstet nyliberalismen som den eneste mulige økonomiske udvikling i Unionen og unionslandene. Både blå og 'rød' blok har bundet Danmarks udvikling til den. Dansk økonomisk politik og finanspolitik styres af EU's budgetlov.

Men modstanden mod denne snigende EU-tilpasning har været så stor i befolkningen og arbejderklassen, at det har taget dem 30 år at nedbryde det, man kaldte "velfærdsstaten".

Nyliberalismen er udtryk for imperialismens udviklingstrin i dag og for styrkeforholdet til kapitalens fordel i klassekampen. Borgerskabet afblæste ikke klassekampen, den forsvandt ikke, som de påstod. De satte fuld power på angrebene på arbejderklassen og afblæste i stedet det tidligere klassesamarbejde mellem arbejdsgiverne, staten og fagbevægelsen om den såkaldte velfærdsmodel, der havde givet en række midlertidige sociale goder.

For at skjule denne udvikling taler politikerne hele tiden om at bevare det Danmark, vi kender.

Liberaliseringen af reguleringen af finanskapitalen og sikringen af EU-kravet om kapitalens frie og uhindrede bevægelighed har fået finanssektoren til langt at overstige de produktive erhverv i et endnu hurtigere tempo. Erhvervssektoren, landbrugssektoren og dele af den offentlige sektor bliver i stigende omfang solgt til danske og udenlandske kapitalfonde.

De ansvarlige bliver stadig mere usynlige og urørlige. Skridt får skridt har de fået uhæmmet adgang til at mangedoble deres profit, tømme selskaber for værdier, stjæle samfundsværdier gennem privatiseringer og skattely. DONG-skandalen, hvor regeringen forærede den amerikanske kapitalfond Goldman Sachs 19% af aktierne i det danske energiselskab bag lukkede døre er bare et eksempel.

Monopoliseringen af bankvirksomheden har fået staten til under finanskrisen at give bankerne flere bankpakker med 100 milliarder kr. bankgaranti mod tabene i deres kasinospekulation. Det er sket og sker på de almindelige skatteyderes regning. Samtidig tillades bankerne årligt at opkræve millionbeløb på fiktive gebyrer i kraft af deres monopol på den digitale pengestrøm.

Staten og fagbevægelsens top har kastet arbejdernes og den øvrige befolknings hårdt tjente tvungne pensionsmilliarder ind i spekulationsøkonomien. Alene i kriseåret 2008 tabte bare en af fondene

– ATP – 25,7 milliarder pensionskroner. Der sker gennem danske og snart også udenlandske kapitalfonde, der samtidig scorer millionkassen på at forvalte fondene.

Monopoliseringen og skævvridningen mellem land og by øges. Det kaldes udkants-Danmark men er en af kapitalismen utallige indbyggede modsætninger Arbejdspladser, uddannelsessteder, butikker, sygehuse, kulturinstitutioner koncentrerer i stadig færre større byer.

Stadig større områder i landet er uden offentlig transport, ambulance og skadestuer, børneinstitutioner eller digital dækning – og er reelt under afvikling. Landets dagligvareforretninger koncentrerer i stadig færre butikskoncerner ejet af multinational kapital. Det betyder fortsat butiksdød for de mindre butikker, og det er med til at skubbe til afviklingen af mindre byer og samfund.

Trods adskillige vækstpakker, hvor millionbesparelser og nedskæringer på SU, ældre og socialområdet er blevet foræret til erhvervslivet, har det økonomiske opsving indtil nu kun ramt aktieejerne.

Diverse kommissioner som 'produktivitetskommissionen' og 'moderniseringskommissionen' har kun én slags medicin for vækst: nemlig fortsat mere af samme skuffe. Væk med alle hindringer for privat kapital og for arbejdsgiverne. Mere privatisering og udlicitering, øgede markeds- og konkurrencevilkår, mere mål- og resultatstyring i det offentlige og stadig større reduktion af fagforeningernes indflydelse.

Allerede for flere år siden er det blevet lovliggjort, at private må hive fortjeneste og profit ud på børnepasning, ældrepleje, aktivering af arbejdsløse og behandling af syge.

Årtiers erfaringer har vist, at argumentet om, at privatisering af

uddannelse, omsorg og sundhed skulle gøre det billigere og bedre, var bedrag. Tværtimod har det suget pengene ud af den offentlige sektor, gjort det dyrere for brugerne og sænket kvaliteten både i den private og offentlige sektor, og for såvel brugere som ansatte.

Alligevel drives udviklingen videre ad privatiseringsvejen. Med den socialdemokratiske vækstministers ord ligger der ”en forretning på 300 milliarder kr. og venter på udlicitering i den offentlige sektor”. EU’s privatiseringsdirektiv påtvinger medlemslandene til at sælge ud af de mulige profitgivende dele af den offentlige sektor.

Hvis EU og Danmark tilsluttes den planlagte traktat TTIP (det transatlantiske handels- og investeringspartnerskab), vil TTIP gøre det ulovligt, hvis et land ønsker at ophæve en privatisering og eksempelvis gøre dagpleje til en offentlig kommunal opgave.

Befolkningens modstand mod privatisering og de dårlige erfaringer har fået staten til at træde ind i privatiseringsbølgen som en påstået neutral part. Det sker f.eks. gennem såkaldt offentlig-privat partnerskab, OPP. Stat og kommune påtager sig det økonomiske ansvar og tab uden modkrav og kontrol, mens en multinational kapitalfond som det skandaleramte Attendo kan stå for driften og hive fortjenesten ud.

Eller det sker ved, at stat eller kommune opretter sine egne offentlige koncerner, som f.eks. Koncernservice i Københavns Kommune, der kører helt på markedsmekanismer for skatteydernes penge.

Den offentlige sektor er blevet omdannet og skåret efter nyliberalismens New Public Management- model. Det betyder, at alt måles og styres efter de økonomiske resultater og markeds- og konkurrenceprincipper. At institutioner på den ene side splittes op i små isolerede enheder og samtidig er underlagt stram centralistisk styring og øget kontrol med brugere og ansatte.

Topstyring, hvor underordnede ansatte hverken har ytrings- eller handlefrihed. Større magt og fokus på ledelse, der samtidig bliver mere anonym, skjult og uden offentligt ansvar. Mørkningsloven sikrer mod borgernes aktindsigt i statens forvaltning af magten. Statsapparatet er ikke blevet svagere eller mindre i den nuværende nyliberalistiske periode. Det er ingen minimalstat. Nyliberalismen har brug for et stærkt statsapparat til kontrol, overvågning, og magt vendt mod en stadig mere utilfreds befolkning.

Staten har givet sig selv bemyndigelse til helt at definere sine indre og ydre fjender, kriminalisere og stemple dem som terrorister og sætte demokratiske og retssikkerhedsprincipper ud af kraft. Staten skal bruges til at sikre den fri adgang til udbytning og omfordeling af samfundets rigdomme gennem eksempelvis finanslove, skatter og afgifter.

Statsmonopolkapitalismen står uindskrænket i den private profits tjeneste, og den danske kapitalistiske stat bliver stadig tættere integreret som en del af den europæiske monopolkapitals overnationale statsmekanismer og det internationale imperialistiske bourgeois globale magtapparat.

Borgerskabets ideologiske aggression

Det kapitalistiske samfunds idealer og filosofi afspejles i det olympiske motto: hurtigere – højere – stærkere. I dag med tilføjslen: for enhver pris! Det angiver både målet både for den kapitalistiske samfundsopdragelse og for individets selvudvikling. Sammenhold, solidaritet, samfundssind, kollektivitet er discipliner, der falder uden for rammerne.

Ideologier – forestillinger om verden, samfundet, mennesket, naturen, moral, godt og ondt – er knyttet til samfundsklasserne og gennemløber som alt andet historiske udviklinger. Den herskende klasses ideologi er i ethvert klassesamfund den herskende

ideologi, og borgerlig ideologi er dominerende i det kapitalistiske samfund.

Den er ikke opstået gennem en kamp om ideer, men er et produkt af klasserne og klassekampen, og dens herredømme sikres gennem kontrollen med institutionerne, uddannelser, medierne, det offentlige liv i det hele taget, mens andre ideologier fortrænges og udgrænses.

Det kapitalistiske samfund søger at vinde den ideologiske kamp om hjerner og hjerter ved at organisere menneskenes ideer og beherske deres tanker og handlinger.

Ideer og tanker er ikke "neutrale", de er ikke eviggyldige eller uforanderlige. De repræsenterer bestemte klasser og bestemte klasseinteresser. Det imperialistiske borgerskabs ideologi er reaktionær, den tjener til at bevare og befæste dets klasseherredømme, til at forberede aggression imod og slavebinde andre folk.

Arbejderklassens ideologi, marxismen-leninismen, er revolutionær, den sigter på at gøre op med borgerskabets og imperialismens magt og i stedet bygge et nyt, socialistisk samfund, hvor der ikke er plads til undertrykkelse og udbytning.

Det kapitalistiske samfund baserer sig på konkurrence – på alles kamp mod alle, på den kloge, som narrer den mindre kloge – og har derfor Vinderen som helt og rollemodel. Fanden får taberen. Nr. 1 – ligegyldigt i hvad! Berømt – ligegyldigt for hvad! bliver mål i sig selv.

Sportsstjerner, topskuespillere, musikalske superhits og elitesoldater er tilbedte helteskikkelser i symbiose med feudale levn, kronede hoveder og blåt blod. Størst af alt og alle er den svimlende rigdoms legemliggørelser, mangemilliardærerne, ejerne af alt,

hvad der kan købes for penge. Den herskende klasses børn er født til at vinde.

Den borgerlige ideologi sigter også på at få de brede masser, der ikke født til at vinde, til at tilpasse sig og fungere efter deres tildelte roller i klassesamfundet. Den skal få dem til at acceptere den herskende tilstand og det eksisterende samfund som nærmest naturgivent og som det bedst tænkelige og indrette sig efter det og i det uden protest.

En gigantisk underholdningsindustri er udviklet netop med dette formål – TV, film, serier, spil, konkurrencer, mode, musik, sport osv. – tjener alt sammen til at drukne frustrationerne over den kapitalistiske virkelighed, udbytningen og elendigheden hos de brede masser, samtidig med at de dækker og opfylder reelle behov for arbejdskraftens regeneration, for hvile og for at samle kræfter til dagligdagen.

Masseunderholdningen og masseunderholdningsindustrien har i de senkapitalistiske samfund langt hen ad vejen overtaget religionernes rolle som opium for folket. Deres væsentligste opgave er at udslutte drømmen om og kampen for et andet samfund.

Et særligt vigtigt mål for den ideologiske aggression er arbejderklassens revolutionære teori, socialismen og kommunismen, herunder arbejderklassens historiske kampe og sejre og erfaringerne fra de socialistiske samfund. Der føres en konstant propaganda for at forvanske alt dette og tegne et billede af kampen for socialisme som nyttesløs og de socialistiske samfund som dystre kapitler i menneskenes historie på linje med fascistiske diktaturer. Det tjener alt sammen til kapitalismens bevarelse.

Det gør også udbredelsen af reaktionære og mystiske ideer, filosofier og religiøse forestillinger, der opstod i og er knyttet til tid-

ligere historiske perioder. Fundamentalistiske religionsopfattelser inden for kristendom, judaisme, islam osv. udbredes sammen med nyreligiøse strømninger, spådomskunst, ånder og overtro. Midtalderen kommer igen på mode. Den hjælper til at holde kapitalismen på fode.

I takt med uddybningen af kapitalismens almene krise og den voksende sociale uro optrappes også den ideologiske aggression imod de sociale kræfter, der er de potentielle bærere af et andet samfund – arbejderne, ungdommen, almindelige folk, mænd og kvinder.

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK
Maj 2015

Arbejderklassen og fælles kamp mod kapitalen

Uddrag af beretningen, del 1, 7. kongres, maj 2018

APK afholder sin 7. kongres i en tid, hvor klassekampen på mange felter skærpes, og hvor tingene udvikler sig hurtigt. Nye generationer af arbejder- og skoleungdom gør sig vigtige kollektive erfaringer med massekampens og arbejderklassens og enhedsfrontens store styrke. På alle kontinenter ses der protester og modstand mod et råddent imperialistisk system, dets politiske lakajer og herskerklasse. En klasse, der udbytter og udnytter arbejderklassen, befolkningerne, naturen, jordens råstoffer, nationer og klima hensynsløst til sin egen fordel og profit.

Centraliseringen af rigdom og magt øges konstant hos finans- og monopolborgerskabet. Overalt bruger det sin statsmagt til at gennemtvinge nyliberalistiske arbejdsmarkeds- og socialreformer i et forsøg på at få den laveste pris på og højeste udbytning af arbejdskraften. Dermed sendes leve- og arbejdsvilkår i en massiv nedadgående spiral i alle lande. Statens klassekarakter som den herskende klasses undertrykkelsesapparat ses også tydeligt i form af militarisering, politisk forfølgelse, såkaldte terrorlove og tilsidesættelse af demokrati, retssikkerhed og presse- og ytringsfrihed.

Den øgede rivalisering mellem de imperialistiske stormagter og deres militær- og monopolblokke, med USA, Rusland og Kina i spidsen, skaber en tilspidset og usikker international situation. Utallige militære konflikter og handelskrige om nyopdeling af markeder og verdensdominans bliver ført enten direkte eller pr. stedfortræder på alle verdens kontinenter. Danmark er en lille

imperialistisk magt, der har bundet sig med hud og hår til imperialismens strategi for global udplyndring og til den amerikanske supermagt og krigsmagten NATO. Samtidig bliver stadig mere af landets selvstændighed og udvikling deponeret i EU.

Monopolborgerskabets globale hærgen får Karl Marx' opråb *'Arbejdere i alle lande, forén jer!'* til at være mere aktuelt end nogen sinde her i 200-året for hans fødsel. Det er fortsat opgaven gennem en revolution og afløsningen af borgerskabets magt med arbejderklassens magt at skabe et nyt socialistisk samfund, der kan ophæve privatejendommen og udbytningen. Og hvor man i stedet kan tage fat på menneskehedens og klodens reelle problemstillinger og bruge dets rigdomme til at skabe fremgang og bedre vilkår for flertallet.

Arbejderklassens revolution og opbygning af socialisme er det strategiske mål og den opgave, som Arbejderpartiet Kommunisterne udvikler sin politik og deltagelse i klassekampen ud fra. Det blev slået fast i principprogrammet *'Manifestet for et socialistisk Danmark'* ved APK's stiftelse i år 2000. Det kommunistiske parti er arbejderklassens parti. Og arbejderklassen udgør ikke bare flertallet af befolkningen, den er den revolutionære klasse og kraft, der kan sikre en ny samfundsorden med det klasseløse samfund som endemål.

Ved at bygge på marxismen-leninismen og som et revolutionært handlings parti har APK stillet sig opgaven at opbygge et stærkt kommunistisk parti for det 21. århundrede. Det vil fortsat være en afgørende retning for den kommende kongresperiode.

Arbejderklassens enhedsfront

På den 6. kongres i 2015 blev de nye udviklingstræk i arbejderklassen i de seneste årtier grundigt analyseret. Det gælder det

faktum, at arbejderklassen i dag er langt mere kompleks og differentieret i sin sammensætning og med større forskelle i leve- og arbejdsvilkår end tidligere pga. produktionsudviklingen og konsekvenserne af den nyliberale politik. Der stilles i dag langt større krav til uddannelse og hurtig omstilling. Ufaglærte fuldtidsjob og industriarbejdspladser er nedlagt og flyttet udenlands, mens aktionærernes indtjening er vokset massivt.

Den kolossale indflydelse fra EU's indre markeds arbejdsmarkedspolitik med mere fleksibel arbejdstid og øget arbejdstid, mere individuel løn, effektiviseringer og fratagelse af overenskomstmæssige rettigheder har medført store ændringer på det danske arbejdsmarked og i arbejderklassens hverdag. Denne udvikling er fortsat i hastigt tempo.

Der er i dag en højere industriproduktion i Danmark end i 2008, dvs. før den seneste kapitalistiske verdenskrise, på trods af at der er 18,4 procent færre beskæftiget i industrien, svarende til 74.000 færre industriarbejdere.

Ikke mindst den omfattende OK-kamp her i foråret 2018 har revet sløret af illusionen om, at det skulle stå bedre til i den offentlige sektor. Regeringens store bebudede job- og lønfest er kun kommet det øverste lag af ledere og administration til gode og er gået helt uden om det store flertal af offentligt ansatte, hvis løn og arbejdsforhold er blevet udhulet år for år.

Kampen om arbejdstiden

Spørgsmålet om arbejdstiden er et af de helt centrale spørgsmål og har været det lige siden arbejderbevægelsens start. I 2017 fik arbejdsgiverne åbnet for en arbejdsuge på 42 timer på det private arbejdsmarked, samme timetal som ved overenskomsten i 1967 for 51 år siden. Dette udløste stor vrede, ikke mindst i byggeriet,

en vrede som også rettede sig mod de faglige topledere, der medvirkede til dette forræderi. At øge arbejdstiden er det stik modsatte af, hvad arbejderklassen vil og ønsker. Der rejses tværtimod krav om 30 timers arbejdsuge med lønkompensation fra mange grupper. Det er et centralt kvindekraftkrav, at den daglige arbejdstid ned sættes til en 6 timers arbejdsdag med fuld lønkompensation, så der både er tid til job og familie.

Arbejdsgiverne kræver ikke bare længere arbejdstid i timer og år – de kræver stadig mere fleksibel arbejdstid på kvartals- og årsnormer. Effektiviteten i den danske produktion er i gennemsnit en af de højeste. Det samme gælder den værdi, der skabes pr. arbejdstime, som er steget mange gange mere end lønnen og produktionsomkostningerne.

Men profitkravet i den private sektor og kravet om lavere udgifter i den offentlige sektor får arbejdsgiverne til at kræve fuld råderet over arbejdskraften, til at kræve arbejde når som helst og i lige præcis så mange timer, som det passer arbejdsgiverne – og til lavere betaling.

Det var i høj grad sådanne krav, de offentlige arbejdsgivere stillede ved OK-18. Hvilket har udløst en stor harme blandt de offentligt ansatte oven i den opsparede harme fra lærerlockouten i 2013, hvor lærernes arbejdstidsregler ved overenskomst blev ophævet og erstattet af lov 409.

Usikre ansættelses- og arbejdsforhold

I Danmark bliver gruppen af løst ansatte stadig større, især blandt unge samt inden for særlige ufaglærte brancher som service, gartneri og rengøring. Også i traditionelle faglærte brancher fyres ordinært ansatte til fordel for vikarer og løst ansatte med ringere løn- og arbejdsforhold og stor job-usikkerhed.

Voksende grupper arbejder som løst ansatte, korttidsansatte vikarer, freelancere, enmandsfirmaer, daglejere og timeansatte uden ret til pension, løn under sygdom, ferie mv. Begrebet *working poor*, som vi kender fra lande som Tyskland og England – at man er nødt til at have flere forskellige lavtlønsjobs samtidig, som deltidsvikar eller daglejer – er en barsk og stadig mere påtrængende realitet.

Antallet af ansatte med en arbejdstid på under 15 timer om ugen og i midlertidige ansættelser er hastigt voksende – og fortsat et stort og påtvunget kvindeproblem. Ved udgangen af 2015 var omkring 873.000 'atypisk beskæftigede' i Danmark, når man regner deltidsarbejde med. Det er næsten en tredjedel, eller 32,3 procent, af landets 2,7 millioner beskæftigede (tal fra LO).

Det er særligt de unge, der bliver ramt. I dag er mere end halvdelen af de 18-29-årige atypisk beskæftiget i deltid, korte vikariater og projektansættelser mv.

Med væksten i denne form for usikre arbejds- og ansættelsesforhold er der opstået et nyt begreb – ”prekariatet”, der påstås at være en helt ny klasse for sig selv. Fakta er imidlertid, at størstedelen af denne gruppe i atypiske ansættelser er at finde i de ufaglærte og lavtlønnede kvindefag i arbejderklassen. At udbredelsen af disse ansættelses- og arbejdsforhold i høj grad også ses i laget af intellektuelle uden for arbejderklassen, ændrer imidlertid hverken klassetilhørsforholdet for de intellektuelle eller for arbejderklassen. Der er i forhold til en klasseanalyse tale om endnu et vildskud, som har til formål at skabe forvirring om arbejderklassens revolutionære kraft og karakter.

Med hensyn til lag som lærere, pædagoger og sygeplejersker så ligner deres forhold mere og mere arbejderklassens. Der er sket en

hurtig proletarisering af disse gruppers arbejds- og livsvilkår. Men også langt op i de højtuddannede DJØF-lag hos akademikerne er arbejds- og ansættelsesvilkår ændret radikalt, især for de yngste og de ældste. 37 procent af Akademikernes Centralorganisations medlemmer er løst ansat.

Man kan i virkeligheden ikke længere tale om 'atypiske job', men om en mere og mere typisk ansættelsesform.

Den skjulte arbejdsløshed

I disse år råber arbejdsgiverne op om, at "manglen på arbejdskraft er ved at kvæle opsvinget og væksten". Hvad de reelt kræver, er endnu større adgang til billigere arbejdskraft fra EU's indre marked og fra lande uden for EU, øremærket deres behov.

Sandheden er, at der findes arbejdskraft i Danmark. Arbejdsgiverne er bare ikke villige til betale uddannelse og ordentlige løn- og arbejdsforhold.

Det er i høj grad lykkedes det danske borgerskab og dets stat at holde omfanget af den reelle arbejdsløshed skjult bag reformer, talsvindler og regneark uden bund i virkeligheden.

Siden den berygtede dagpengereform trådte i kraft i 2013, er over 88.000 officielt røget ud af dagpengesystemet, og antallet fortsætter med at vokse. Siden VK-regeringen tilbage i 2010 vedtog reformen med støtte fra DF og R, har skiftende regeringer, støttepartier og en dagpengekommision været tvunget ud i fem lappereformer og tre nye ydelser, der erstatter dagpengene, uden at det reelt har ændret ved, at dagpengesystemet nu kun er sikring for dem, der sidder bedst fast på arbejdsmarkedet. Og nye nedskæringer venter.

Forholdene for de arbejdsløse er på få årtier blevet drastisk undermineret og forværret. Der findes ingen samlet opgørelse over, hvor mange tusind der er røget fra dagpenge til kontanthjælp, og hvor mange tusind der står helt uden selvstændig indtægt og må leve af andres velvilje. Dagpengeperioden er gået fra ni til to år med langt strammere kontrol og aktiveringsregler, og dagpengenes dækningsgrad er for en gennemsnitlig LO-arbejder reduceret til kun at dække 52,4 procent af lønindkomsten. Og dagpengene reguleres bagud efter lønudviklingen, ligesom øvrige overførelsesindkomster.

Den socialdemokratiske Thorning-regering kom i 2011 til magten bl.a. på et valgløfte om at skrotte den forhadte dagpengereform. Illusionerne til Socialdemokratiet var store, men svandt langsomt ind i takt med, at beskæftigelsesminister Mette Frederiksen implementerede reformen. Regeringen var tvunget til sammen med bl.a. Enhedslisten at gennemføre et halvt års udsættelse af reformens katastrofale konsekvenser med 'akutpakken' for at holde den voksende modstand i ro.

Gennem det særlige classesamarbejds-system med trepartsforhandlinger mellem regering, stat og fagtoppen er det lykkedes at få skabt et stort skattefinansieret tvangs- og lavtløns-arbejdsmarked. Det er sket gennem jobreformer, hvor arbejdsløse og reformramte tvinges til at udføre statsautoriseret social dumping for sociale ydelser og uden samme rettigheder og forhold som resten af arbejderklassen. Den voksende arbejdsløshed skjules bag støttet arbejde, udsigtsløse projekter og ikke-kompetencegivende uddannelsesforløb.

Her ligger en stor arbejdsløshed skjult, ikke mindst blandt unge. Hver tiende ung står i dag uden uddannelse og arbejde, og deres indkomst på sociale ydelser er direkte faldende.

Fagbevægelsen som helhed, hvis top er direkte medansvarlig i denne udvikling, har været bemærkelsesværdig tavs og usynlig. Modstanden mod dagpengeforringelserne er i høj grad kommet nedefra og fra de ufaglærte, der også er den gruppe, der er aller mest ramt af både af arbejdsløshed og af dagpengereformens kyniske konsekvenser.

Dagpenge-massakren blev, sammen med drejebogen for lærerlockouten i 2013 og det efterfølgende lovindgreb mod overenskomst på arbejdstiden, de væsentlige årsager til, at Socialdemokratiet tabte regeringsmagten i 2015. Hvilket har givet Venstre med Lars Løkke Rasmussen som statsminister mulighed for frem til nu at føre samme nyliberalistiske politik videre og gennemføre nye asociale reformer af samme slags som f.eks. kontantloftsreformen.

Fælles kamp

På APK's 6. kongres blev det i handlingsprogrammet 'Fælles kamp mod kapitalens offensiv og krigspolitik' slået fast, at det er nødvendigt at:

"Kapitalens offensiv besvares ved at bygge en stærk og slagkraftig arbejderklassefront – arbejdere, arbejdsløse og udstødte. Ved at skabe kamporganer, som består af arbejdere fra alle politiske retninger, kan vi sammen forsvare os mod kapitalisterne, de rige og deres regeringer!"

Det har været med det perspektiv for øje, at APK i den forløbne periode er gået ind faglige og sociale kampe og protester på arbejdspladser, i fagforeninger, i de sociale bevægelser og i massebevægelserne. En aktiv indsats, som vi fortsat vil styrke fremover.

Vi støtter de konkrete krav, der rejses, men går imod, at arbejder-

klassens kamp skal indsnævres til rene økonomiske fagkrav og defensive forsvarskrav. Den holdning har hverken kunnet dæmme op for arbejdsgivernes og deres regeringers angreb, skaffe fremskridt eller mobilisere en massebevægelse.

Som arbejderklassens kommunistiske parti har vi et ansvar at være i overensstemmelse med både arbejderklassens objektive behov, og hvor den subjektivt står i klassekampen. Det er partiets ansvar sammen med de mest kampvillige og klassebevidste at kæmpe for at udvikle en massebevægelse fremad på en klassekamplinje, både politisk og organisatorisk, og give den perspektiv og retning.

Der er mange vigtige klassekampserfaringer, der i den kommende periode skal udkrystalliseres fra forårets overenskomstkamp på det offentlige område, der fortsat er i gang. OK18 er langt fra alene en økonomisk kamp og en kamp om arbejdsforholdene. Det er det store EU-dikterede slag om den offentlige sektor, som er skudt i gang – om slagtingen af en gennem mange år relativt velfungerende offentlig sektor til fordel for løntrykkeri, udlicitering og kapitalistisk profit.

Det er tydeligt, at behovet for en stærk enhedsfront har vokset sig frem gennem de mange OK-kampe og nu er kommet til udfoldelse blandt de forskellige faggrupper, offentligt og privat ansatte. Og der er bygget alliancer til de studerende, forældre, pensionister, sociale grupper. Det har været tilfældet i et sådant omfang – nedefra og over hele landet – at den har presset de faglige topforhandlere til at holde fast i den indgåede musketer-ed i månedsvis, inden LO-toppen til sidst indgik et råddent forlig, der splittede fronten og åbnede for arbejdsgivernes diktat. Lige nu mens vi afholder den 7. kongres, føres der en aktiv Stem Nej-kampagne mod fagtoppens forlig.

Gennem OK-18 har en helt ny generation fået erfaringer omkring

solidaritet, kollektiv fælles handling og betydningen af, om fagforeningerne står for en klassekampspolitik eller classesamarbejds politik.

Det er en situation, som får betydning lang tid frem, og det har været en central prioritet for partiet at yde en stærk indsats for at støtte udviklingen af OK- og massebevægelsen. En strejkekamp kan vindes, ikke mindst hvis den ledsages af en politisk bevægelse (mod regeringen), hvis de strejkende og lockoutede også støttes fra de privatansatte, og hvis f.eks. forældre til skole- og institutionsbørn aktivt går med i støtte og støtteaktioner.

Kampen mod opportunisme og classesamarbejde i fagbevægelsen

Arbejderbevægelsen i Danmark holdes i et fast greb af de socialdemokratiske og revisionistiske fagforeningstoppe. De sidder på et omfattende økonomisk, organisatorisk og politisk magtapparat samtidig med en udvikling, hvor der er stadig flere uorganiserede og medlemmer af de såkaldte gule fagforeninger.

Arbejderaristokratiet er et omfattende lag, der spænder fra toppen af det reformistiske faglige bureaukrati og partibureaukrati, fonds- og koncernledelser over menige fag- og partifunktionærer, teknokrater og privilegerede tillidsfolk samt særlig privilegerede arbejdere. 100 års socialdemokratisme har gjort arbejderaristokratiet til en institution fra kooperative virksomheder til dagens strømlinende koncerner på rene markedsvilkår.

Arbejderaristokratiet kan leve et helt andet liv end de medlemmer i fagforeningerne, der betaler deres løn. Deres lukrative lønninger, pensioner og job står i skarp kontrast til medlemmernes meget lavere betalte arbejde, nedslidning, usikkerhed, uvished og utryghed i job, ansættelse og timetal. De er ikke udsat for konstante

angreb på løn, arbejdsforhold og rettigheder. De er ikke hele tiden under pres for at hæve produktiviteten, to procent nedskæringer og effektiviseringer, eller for at få deres arbejdsplads udliciteret og privatiseret.

Man bliver ikke pr. definition arbejderaristokrat, fordi man får en faglig tillidspost. Men risikoen er mere end overhængende i fagbevægelsens effektive, rygklappende hierarki. Korrumperingen er en uomgængelig objektiv mekanisme, karakteriseret ved kontante, materielle fordele for den korrumperede. Subjektivt kan den enkelte faglige leder være klassisk arbejderaristokrat det ene øjeblik og klassekæmper det næste – men desværre også i omvendt rækkefølge, hvilket er den typiske mekanisme ved fraværet eller degenerationen af det kommunistiske parti. Jo højere man befinder sig i arbejderaristokratiet, desto mere uafvendeligt borgerliggjort bliver man.

I længden kan selv den reneste, hæderlige faglige leder kun modstå indrulleringen i arbejderaristokratiet med det kommunistiske parti og dets konsekvente klassekampslinje i ryggen. Fagtoppens livs- og arbejdsforhold med milliongager og deres positioner i samfundet gør, at de tilhører samme klasse som arbejdsgiverne og derfor også ender på deres side. Arbejderaristokratiet er et omfattende betalt politisk lag med store forskelle fra top til bund er samtidig den sociale basis for opportunisme og råddent klasse-samarbejde. Derfor ser vi også, hvordan nogle af de mest 'venstredrejede' lader sig sende forrest i tiljublingen af fagtoppens OK-forræderi som en kæmpesejr og i at hylde classesamarbejdet og dets 'danske model'. De optræder nu som de mest 'militante' agitatorer for et ja til forligene og for at 'Vi kæmper videre – en anden gang'.

Som arbejderklassens parti kæmper APK for arbejderklassens og offentligt ansattes ret til at organisere sig i fagforeninger og for

retten til kollektive overenskomster. Vi er modstandere af udviklingen af de såkaldte gule fagforeninger, der har afskrevet kollektive aftaler og kamp. Den nye superfusion mellem LO og FTF fra årsskiftet vil cementere fagtoppens greb om fagbevægelsen og classesamarbejdspolitikken. Det er nødvendigt fortsat at opbygge en faglig opposition nedefra i lokale klubber og på tværs af faggrupper på arbejdspladserne – på en klassekampslinje, der kan lede kampen for arbejderklassens interesser fremad. Ligesom det er nødvendigt at gå imod opportunisme, der splitter og forhindrer arbejderklassens kampe for sine rettigheder.

Den sociale kamp og de sociale bevægelser

To store bevægelser i klassekampen har for alvor afsløret dagens katastrofale forhold. Dels de offentligt ansattes OK-kampe mod forringede arbejds- og lønforhold og endeløse række af nedskæringer. Og dels de store sociale bevægelser i form af reformramtes kamp mod konsekvenserne af de asociale reformer.

Det er de sociale bevægelsers store fortjeneste, at de har gjort den kamp synlig og gennem de mange aktioner landet over og i facebook-grupper givet stemme til de mange tusind, der ellers sidder isoleret hver for sig. Partiet har fra de sociale bevægelsers start taget aktiv del i disse, og APK som parti har støttet op om at udvikle bevægelserne.

En meget stor andel af de reformramte er ufaglærte kvinder, nedslidte og arbejdsskadede, men med arbejderklassens erfaringer om solidaritet og handling. Enlige mødre ramt af kontanthjælpsloftet får sidst på måneden valget mellem at betale husleje eller mad. Alle de ansvarlige for disse asociale forhold smider aben rundt mellem sig, men uanset forskelle i kommunal sagsbehandling følger de alle nedskæringsreformernes kyniske rammer og er del af de samme nyliberale blårode politik.

Faren for de sociale bevægelser ligger i at blive afledt af parlamentariske illusioner og blive brugt som stemmekvæg ved valg. Hvor galt det kan gå, sås tydeligt ved kommunalvalget i 2017, hvor Enhedslisten gik til valg på at ville forbedre de reformramtes forhold. For da stemmerne var talt op i København, løb liste Ø fra at påtage sig ansvaret for posten som beskæftigelses-, integrations- og socialborgmester og lod de reformramte i stikken.

Asociale reformer

Konsekvenserne af nedskæringsreformer på det ene område efter det andet – dagpenge, efterløn, kontanthjælp, sygedagpenge, førtidspension og flexjob, og på pensions- og udlændingeområdet – er for alvor slået igennem i den forløbne kongresperiode. Sociale rettigheder er erstattet med mistænkeliggørelse, kontrol og stadig lavere ydelser, som man skal gøre sig 'fortjent' til ved at opfylde alverdens regler. Stadig flere mennesker i vort samfund står helt uden rettigheder og eksistensgrundlag.

En række jobreformer er gennemført sideløbende, bl.a. ved trepartsforhandlinger mellem stat, fagtop og regering. Det har skabt en stor gruppe ekstremt lavtlønnede tvangsarbejdere for sociale ydelser, der med et politikerbegreb kaldes 'støttet arbejde'.

Resultatet af de mange reformer kan nu opgøres i kolde tal. Der er stadig lige så mange som før, der er syge, arbejdsløse, udstødt og på overførselsindkomster. Men staten sparer mange milliarder af kroner hvert eneste år på lavere ydelser. Ikke mindst de unge er flyttet til lavere ydelser i nye kasser, nu hvor det ikke længere er muligt at få kontanthjælp, hvis man er under 30 år, og førtidspension, hvis man er under 40. For en stor gruppe er deres indkomst direkte faldende.

Dansk Arbejdsgiverforenings plan fra 2015 om at reducere udgif-

terne til overførselsindkomster – 'Veje til at øge beskæftigelsen' – må siges at være opfyldt. Netop dette var også formålet med, at Løkke-regeringen samme år indsatte en tidligere administrerende direktør for Dansk Arbejdsgiverforening som beskæftigelsesminister. Socialpolitikken er et udtryk for, hvad arbejderbevægelsen og arbejderklassen kan tilkæmpe sig. Den er samtidig et udtryk for, hvor megen arbejdskraft som arbejdsgiverne har haft brug for at holde ved lige og i reserve.

Arbejdsgiverne har hele EU's indre marked at hente arbejdskraft fra. Selvom kvinderne fortsat trykkes af uligeløn, kan arbejdsgiverne få endnu billigere arbejdskraft fra statens og EU's sociale dumping. Det er billigere at hente højtuddannet arbejdskraft fra lande som Indien end at investere i et tilstrækkeligt uddannelses-system herhjemme. Social- og velfærdspolitikken er kynisk justeret sådan, at den arbejdskraft, kapitalen ikke vil bruge eller har slidt helt op, er blevet til udgifter, der kan skæres fra.

De blå og 'røde' regeringers nyliberale politik er bundet op på EU's diktater og finans- og budgetlove og EU-monopolernes omdannelse af den offentlige velfærdssektor til en privatiseret servicesektor, hvor der kan hentes profit, og til en udhulet skrabet offentlig del, hvor forretning ikke lønner sig.

Statens klassekarakter anskueliggjort

En vigtig skillelinje mellem opportunismen og det kommunistiske parti, der bygger på marxismen-leninismen, er holdningen til statens klassekarakter.

Lenin siger, at staten er *'et organ for den ene klasses undertrykkelse af den anden'*. Karl Marx siger det sådan: *'Staten er den form, hvori individerne, som hører til den herskende klasse, gør deres interesser gældende.'*

Med ghettopakken indledte Løkke-regeringen i foråret 2018 et nyt korstog mod de fattigste og underste i vores samfund. Det skete og sker med vilkårlige særlove, økonomiske straffe til forældre, kontanthjælpsmodtagere, førtidspensionister, flygtninge og indvandrere, hvis de træder forkert. Øget overvågning, kontrol, socialt stikkeri og fængselsstraffe til fagfolk, der ikke indberetter nok. Nedrivning af boligblokke og daginstitutioner og tvangspriatisering af lejelejligheder.

Løkke og hans arrogante reaktionære ministre kaldte boligområderne for 'sorte huller på landkortet' og beboerne for 'en belastning for samfundsøkonomien'.

VLAKE-regeringen, Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet har i den forløbne periode stillet en række forslag og gennemført love, ikke mindst vendt mod flygtninge og asylansøgere, der ikke bare er på kant med menneskerettighederne, men bryder dem direkte i forhold til retssikkerhed og human behandling.

Staten er et vigtigt redskab i kapitalismens krisepolitik og krig mode den fattigste del af befolkningen. For udviklingen af modstanden må parolen om helt at skrotte de asociale reformer stilles. Det nytter ikke med lappeløsninger som de få punkter, en gruppe fagforeninger nu har stillet. De ændrer ikke ved reformerne, kun de mest åbenlyse misgerninger og uretfærdigheder. Der må som en selvfølge rejses det krav om, at regeringer, der fører den slags asocial politik, må gå af.

Udviklingen af kvindekampen i dag

Partiet støtter kvindernes kamp for deres krav og mod den særlige kvindeundertrykkelse i alle dets afskygninger. Kvindespørgsmålet er blevet skærpet til en grad, hvor kvinder nu igen begynder at

organisere sig. APK har brugt Kvindernes Internationale Kampdag 8. marts til at samle omkring de aktuelle hovedspørgsmål i kvindekampen.

Arbejderkvindernes kamp for frigørelse kan ikke være en klasseløs feminisme. Den kan ikke adskilles fra arbejderklassens samlede kamp, hverken den dagsaktuelle klassekamp eller den revolutionære kamp for socialisme. Arbejderkvinderne er ikke hjælpeløse ofre, men hovedkraften for at skabe forandring – også for kvinder i andre klasser og lag. Det betyder en kvindebevægelse, der tager fat om hele spekteret af kvindelivet – ligeløn, børn, bolig, pension, uddannelse, arbejde, social sikring, offentlig velfærd og sundhed, diskrimination, vold mod kvinder, sexisme, kamp mod krig og racisme.

Arbejderkvinderne i dag er kvinderne i industrien, både den traditionelle og hele den voksende service-industri med bl.a. rengøring hos ISS. Det er buschaufføren, parkeringsvagten, hotelpersonalet, sosuhjælperen og -assistenten eller sekretæren, for at nævne nogle fag. Arbejderkvinderne udgør størstedelen af de 100.000, der holdes ude af det ordinære arbejdsmarked – de tvangsaktiverede på kontanthjælp og sygedagpenge, de arbejdsløse og førtidspensionisterne. De udgør flertallet af de pensionister, der kun har deres folkepension at leve af. Og de er blandt de unge, der aldrig kommer ind i ordinær uddannelse og arbejde, men udelukkes på forhånd.

Pædagogens, folkeskolelærerens og sygeplejerskens livs- og arbejdsforhold ligner mere og mere arbejderklassens kvinders, med proletarisering af grupperne med de mellemlange uddannelser, med usikre ansættelser, uligeløn, stadig mere pressede arbejdstider og arbejdsforhold, stadig færre offentlige kollektive velfærds- og omsorgsordninger, der kan få familie og arbejdsliv til at hænge sammen og sikre værdige børne- og ældreliv.

I dag er der den højst uddannede generation af unge kvinder nogen sinde. De har fortsat dobbeltarbejde og må arbejde hårdere end deres mandlige kollegaer for at holde fast i arbejdsmarkedet. En voksende andel af nye generationer kommer aldrig ind på arbejdsmarkedet, men regnes blot som arbejdskraftreserve. Uligeløn går den forkerte vej, efter 100 års protester. Kvindeundertrykkende reklamer og opfattelser stikker igen sit reaktionære hoved frem. Alt sammen er det et udtryk for, at de reformistiske strategier om, at kvinder kunne uddanne sig til ligestilling, eller at holdningsændringer kunne frembringe den, har spillet fallit, ligesom den gamle strategi om, at en seksuel omvæltning og identitetsomvæltning er vejen til frigørelse.

Det er en erfaring i den revolutionære kvindebevægelse, at det er nødvendigt at kæmpe sammen og ikke alene. At der er brug for en selvstændig organisering/organisme, hvor kvinder sammen kan støtte hinanden, udvikle sig, græde og le sammen, hente fælles energi og kræfter til at stå imod alt det, man er oppe imod i klassekampen. Hvor kvinder lærer at stole på sin egen styrke og egne kræfter – også når det gælder klassekamp og samfundsforhold. Det kræver en organisering, man kan føle sig tryk i, hvor alle bidrag er vigtige og tæller med, og hvor det er arbejderklassens solidaritet og handling, der tæller. Partiet støtter, at der dannes en sådan kvindeorganisation.

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK
Maj 2018

Mod imperialism, krig, fascisme og reaktion

Uddrag af beretningen, del 2, 7. kongres, 2018

APK's principprogram "*Manifestet for et socialistisk Danmark*" konkluderer, at vi fortsat befinder os i imperialismens og de socialistiske revolutioners epoke. Selvom sidstnævnte kan synes mindre nærværende, er det den grundlæggende modsætning mellem den ødelæggende og døende imperialism og dens eneste afløser som fremtidens samfundssystem, der driver udviklingen frem i dag. Og den strategiske opgave, der skal løses.

Rivalisering mellem de imperialistiske stormagter

Den internationale situation er præget af usikkerhed, imperialistisk rivalisering og aggression, og af stadig hårdere udbytning af arbejderklassen og folkene på den ene side og kampene mod denne udvikling på den anden side. En klassekamp, der skærpes med kapitalismens almene krise – økonomisk og som politisk system. Modsætningerne mellem de imperialistiske magter vokser i disse år med kampen om nyopdeling af markeder. De multinationale monopoler, oligarker og finanstrusters kæmper om superprofitter, plyndring af råvarer og udvinding af energi uanset miljøomkostninger. Ekstreme internationale handelsaftaler som TTIP er forsøg på at kontrollere udviklingen.

USA er fortsat verdens førende imperialistmagt økonomisk og militært, en supermagt. Men dets status som verdens enehersker er truet, dels af sin egen økonomiske krise og dels af konkurrence fra andre voksende imperialistmagter. I forsøget på at bevare sin

magtposition har monopolborgerskabet i USA trukket kredsen af det ekstreme reaktionære højres 'neocons' frem i landets politiske ledelse og sat Trump ind som den stærke mand, der skal redde landet.

I starten af 2018 lancerede USA sin nye strategi 'America First' med truslen om atomkrig som afløser for Bushs doktrin om 'Krig mod Terror' fra 2001. 'America First' er en økonomisk, politisk og militær oprustningsstrategi for at sikre USA's position i stadig større konkurrence med de opkommende imperialistmagter, ikke mindst Rusland og Kina. USA's protektionistiske handelskrig på bl.a. stål handler dybest set om kontrollen over råstoffer og energi til den voldsomme ekspanderende globale krigsindustri og militariseringen.

Det imperialistiske Rusland har under Putin fået genopbygget en stærk statsmagt efter perioden med overgangen til åben usminket kapitalisme, hvor de forskellige oligarkgrupper, alle udsprunget af den revisionistiske herskabskreds, grådigt tilranede sig den privatiserede statsejendom, og alle kæmpede mod alle. Med Putin har den samlede russiske kapital fået et operationsklart militær, der ikke længere kun agerer defensivt på USA's, NATOs, EU's og Tysklands aggressive ekspansion. Denne udvikling udtrykker den samlede russiske kapitalers interesser og ønske om ikke at blive på tabersiden for evigt.

Også den imperialistiske stormagt Kina har konsolideret og oprustet sin økonomiske og militære kapacitet ganske betragteligt. De sidste fire årtiers markedsøkonomiske og privatkapitalistiske reformer, betalt af hård udbytning af de kinesiske arbejdere og folk, har skabt megastore finans- og monopolgrupper. Finansgrupper, der også globalt investerer massivt i at sikre kontrol over nye markeder, råstoffer og handelsveje som f.eks. i Afrika. Den herskende klasse i Kina vedtog i 2017 på den 19. KKP-kongres, hvad der

kan kaldes for en doktrin for at genoplive stormagten Kina, iklædt flokklere om ”socialisme på kinesisk” som røgslør.

De to imperialistiske stormagter Rusland og Kina vokser i styrke og indflydelse trods alle USA’s forsøg på blokader, sanktioner og handelskrige.

Verdens folk kæmper

Økonomisk set er verden endnu ikke kommet sig helt over den globale økonomiske krise i 2007-08. Den har trukket dybe spor og gør det endnu. Samtidig opererer den kapitalistiske økonomis bevægelser fortsat efter de love, som Karl Marx afdækkede: Kapitalismen bliver aldrig et stabilt system, det ledsages af stadige rystelser og slipper aldrig af med sine kriser.

De herskende har overalt søgt at vælte krisens byrder over på arbejderklassen og den brede befolkning – og er i vidt omfang lykkedes, hvor arbejderne ikke er gået til massiv modstand. Men i stadig flere lande slår arbejderne og folkene tilbage i forsøg på at forsvare deres økonomiske og politiske interesser imod kapitalens og imperialismens konstante rasende angreb. Der er ikke et kontinent og næppe noget land, der ikke har oplevet skærpede klassekampe i de seneste ti år.

I Venezuela og Latinamerika var der store forhåbninger til den såkaldt bolivariiske revolution, som indledtes af Hugo Chávez. Den er i vidt omfang blevet inddæmmet af imperialisterne og den latinamerikanske reaktion. USA arbejder hårdt på at udslutte den som en trussel mod herredømmet over sin ’baggård’.

De midlertidige tilbagegange har også ført til skuffelse og desillusionering blandt forskellige kræfter og folkelige lag. En væsentlig årsag til, at det har kunnet ske, har været reformistiske strategier, der har ladet national og udenlandsk kapital beholde magten.

Krige og skærpet krigsfare

Spændingen mellem på den ene side USA og på den anden side Rusland, Kina, Nordkorea og Iran skaber bekymring for en stor-krig. Krigsfaren er latent – og man ved ikke, når og hvor det eksploderer.

I de seneste år har Syrien været hovedarenaen for kampen om herredømmet over Mellemøstens oliekluder. I første omgang var det 'stedfortrædere', som stødte sammen. Nu deltager hovedaktørerne direkte. Kampen stod mellem forskellige grupper som IS eller 'Den frie syriske hær' med opbakning fra store imperialistiske lande og reaktionære regeringer i regionen. Men nu viser USA, Rusland, Iran, Tyrkiet, Israel, Saudi-Arabien (i Yemen), UK, Frankrig og Tyskland deres tilstedeværelse i regionen med deres egne militærstyrker og slås intenst.

Den militære oprustning fra NATO-landene, ikke mindst vendt mod Rusland, er voldsomt eskaleret. Det gælder også i Østersøen, som hurtigt er forvandlet fra et 'fredens hav' til potentiel stor- og atomkrigsskueplads.

Alle imperialismens modsætninger skærpes hurtigt, og ikke mindst skærpes de inter-imperialistiske modsætninger voldsomt. Faren for flere både lokale og regionale krige og for global krig er konstant til stede og øges.

Danmark – en imperialistmagt

Danmark er ikke et lille land i klemme mellem rovlystne imperialistiske supermagter, men en lille imperialistisk magt, der har bundet sig med hud og hår til imperialismens strategi for global udplyndring, til den amerikanske supermagt og krigsmagten NATO. Samtidig søger det at blive en del af EU's Forenede Stater med euro, hær, flåde og hele molevitten.

Den herskende klasse i Danmark ønsker ikke at følge England og

Brexit, men er for hurtig opstigning i EU. Forsvarsforbeholdet, de øvrige forbehold og folkevilje i det hele taget er for dem bare problemer, der skal ryddes af vejen, når de kan komme til det.

Danmark optræder som duks i forhold til de imperialistiske alliancer, det er en del af: Dansk militær er i forreste række i USA's krige, 'skulder ved skulder' med Bush, Obama, Trump og hvem som helst. Når USA og NATO kræver oprustning, parerer den danske regering ordre.

De imperialistiske krige med dansk deltagelse som i Afghanistan. Irak, Libyen og Syrien har forvandlet disse lande til større eller mindre ruinhobe med dybe sår, ødelagte ungdomsgenerationer og dystre fremtidsperspektiver.

I foråret 2018 blev et ny seksårigt forsvarsforlig 2018-2023 indgået mellem regeringen (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti og Radikale Venstre. Det blev den største stigning i den offentlige sektor under Løkke-regeringen, med en stigning på 20 procent på krigsbudgettet frem til 2023. I 2018 ligger det danske militærbudget på 12 milliarder, og i 2023 på mindst 17 milliarder kr. Materielinvesteringerne øges betydeligt med bl.a. et ukendt to- eller trecifret milliardbeløb for amerikanske kampfly.

Danmark opruster med flere soldater, længere værnepligt, mere militarisering af hjemmeværn og beredskab og sikring af danske virksomheder mod cyberangreb og industrispionage. Og ikke mindst med større international krigsdeltagelse og øget mobiliseringsberedskab til anvendelse til krige i Mellemøsten, Afrika, Nordkorea, Iran – eller hvor det næste brændpunkt planlægges at dukke op.

Der er tale om en markant dansk oprustning. Forsvarsforliget giver grønt lys for EU-samarbejdet om støtte til våbenindustrien, på trods af den danske forsvarsundtagelse, og ligeledes for det styrkede samarbejde mellem NATO og EU. Det gælder bl.a. aftaler

om at tilpasse infrastrukturen til en krigssituation, hvor tropper og tunge våben skal kunne flyttes rundt i Europa. Et særligt infrastrukturprogram udarbejdes – betegnet som 'det militære Schengen'.

I forhold til Norden har Danmark spillet en rigtig grim rolle for at samle de nordiske lande under den amerikanske militærkasket – indbefattet Sverige og Finland – og for en aggressiv militarisering af Baltikum. En usædvanlig led løgner i Hjort Frederiksens (V) skikkelse tegner Danmark som krigsminister og krigsførende imperialistland og som dirigent for en ny runde af nationalistisk koldkrigspropaganda.

Samtidig arbejder det danske borgerskab på, at Danmark manøvrerer sig tættere og tættere ind i EU-imperialismens styrende centre – og helst uden at det traditionelt nære (imperialistiske) samarbejde med UK går yderligere tabt. Danmark har stadig betydelige landbrugs- og fiskeriinteresser i forhold til UK.

Den herskende klasse i Danmark lægger sine æg i de kurve, der kan give profit, helst i dem alle sammen på en gang. For USA og NATO, for EU, for samarbejde med UK – alt sammen imod både suverænitet og de reelle nationale interesser, og imod arbejderklassens og folkenes interesser.

Grønlands ret til selvstændighed

Danmark opruster sin tilstedeværelse på Arktis, hvor en kraftig imperialistisk rivalisering finder sted, og hvor Danmark jonglerer mellem at tjene dansk kapital, NATOs og EU's interesser. Grønland ligger centralt placeret mellem USA og Rusland/Kina på den nordlige halvkugle. USA har i årtier haft militærbaser på Grønland og opstillet en missilforsvarskæde og frygter for, at kinesisk kapital skal få indflydelse, kontrol og strategiske ressourcer gen-

nem sine investeringer. Det er en farlig udvikling for den grønlandske befolkning.

Grønland er ikke længere formelt en dansk koloni, men alligevel optræder de danske regeringer med koloniherre-arrogance og har fortsat magten over udenrigs- og sikkerhedspolitikken. I dansk kapital's øjne indbefatter det også de mange vigtige råstoffer til militærindustrien, samt spørgsmål som militærbaser og infrastruktur.

Det grønlandske folk har fuld ret til selvstændighed og ophævelse af de mange bånd, der binder samfundsudviklingen til den danske (EU's) markedsudvikling og konkurrencestat. Det grønlandske folk må have fuld selvstændig råderet over de grønlandske ressourcer til at skabe en udvikling, som kan bringe samfundet fremad i overensstemmelse med dets kultur, sprog og livsbetingelser.

Det anti-imperialistiske arbejde

Partiet har gennem hele kongresperioden deltaget aktivt i den anti-imperialistiske kamp og arbejde. Det har haft et klart anti-imperialistisk perspektiv på kampen mod EU og ført anti-krigskampen som en kamp mod al imperialistisk aggression og krige.

Solidaritetsarbejdet med det palæstinensiske folks retfærdige kamp for selvstændighed og mod besættelsesmagten Israels politik og angreb har haft en høj prioritet også i den forløbne periode. Det gælder både ved at udbrede kendskabet til dette gennem partiets medier og gennem Boykot Israel – og ikke mindst ved at synliggøre den på gaden med demonstrationer, protester og møder.

Partiet har deltaget i solidaritetsarbejdet med det tyrkiske folks kamp mod den tyrkiske diktator Erdogans reaktionære styre, angreb på arbejderklassen og forfølgelse af demokratiske og progressive kræfter. Vi anerkender det kurdiske folks ret til national selvbestemmelse, men understreger, at alliancer med det imperialistiske

USA er forkert, reaktionært og aldrig vil føre til reel frigørelse. Partiet har deltaget aktivt i bevægelsen mod den nyliberalistiske handelsaftale TTIP – også på nordisk og europæisk plan – der, selvom den er trådt i baggrunden, hurtigt kan reaktiveres igen.

Ud af EU og NATO

Både EU og NATO er overnationale alliancer, der sætter Danmarks selvstændighed som nation og mulighed for at føre en selvstændig politik ud af kraft. Ingen danske regeringer uanset farvenuancer og heller ingen folketingspartier, indbefattet venstrefløjspartierne, stiller klare krav om udtræden af disse imperialistiske blokke for at sikre en anden udvikling. Højest høres en kritisk røst, når befolkningens modstand bliver for synlig.

Den nationale selvstændighed er det brede grundlag for begge disse kampe, men de indgår samtidig som en del af den sociale kamp og i forsvaret af 'velfærd', vundne rettigheder og af arbejderklassens og det store flertals levevilkår.

EU's og NATOs militære opbygning og oprustning er for nærværende vævet tæt sammen. Men underliggende forbereder EU sig på at spille en mere selvstændig stormagtsrolle i rivaliseringen mellem de imperialistiske magter.

Det danske borgerskabs snylterstrategi i forhold til stærkere imperialistmagter for at få del i udplyndring, profit og undertrykkelse og udbytningen af arbejderklassen har forvandlet landet til en rå og aggressiv krigsmagt, en lakaj for både USA-imperialismen og den europæiske imperialisme.

Regeringens tabte EU-afstemning

Den 3. december 2015 blev der holdt folkeafstemning om rets-

forbeholdet – en af de fire danske EU-undtagelser, som med 'det nationale kompromis' kom i stedet for fastholdelsen af et konsekvent Nej til Maastricht-traktaten, der ville have væltet denne. På trods af en samlet tilhængerfront og afgørende kontrol med medierne lykkedes det at mobilisere til endnu et dansk EU-Nej. Folkebevægelsen mod EU's kampagne var afgørende for resultatet – ligesom også DF's Nej var af betydning.

Det var endnu et stort nederlag for hele tilhængersiden – for Løkke-regeringen, Socialdemokraterne osv. Ved et ja skulle de øvrige undtagelser hurtigt fjernes. Det måtte de skyde en hvid pind efter. Det danske Nej ved denne afstemning var også et positivt element i forhold til den britiske Brexit-afstemning i juni 2016, hvor Ud af EU vandt.

Partiet førte både en selvstændig aktiv Stem Nej-kampagne og deltog aktivt i Folkebevægelsens kampagne. Den solide danske EU-modstand og den afgørende positive rolle, som spilles af Folkebevægelsen mod EU, blev endnu en gang demonstreret.

Kampen om EU-modstanden

Kampen mod EU fører vi som parti gennem vores propaganda og agitation direkte rettet til arbejderklassen og den brede befolkning for at afsløre EU's klassekarakter, af monopolerne bag og karakteren af tilhængerkræfterne. Vi arbejder for at skabe forståelse for, at kampen mod EU, for dansk udtræden og opløsning af denne imperialistiske alliance både er en national og demokratisk, en økonomisk og social kamp og en helt central og vedvarende politisk kamp, en del af klassekampen.

Vi støtter i alle folkelige organisationer og bevægelser et politisk grundlag, der også retter sig mod EU og forlanger dansk udtræden. Organisering i partiet er også organisering i en kampvillig EU-modstanderorganisation.

Samtidig arbejder vi aktivt i og støtter Folkebevægelsen mod EU som den brede folkelige EU-modstander-organisation og dens opstilling til og deltagelse i EU-parlamentet på en platform for at rejse kravet og fremme kampen for dansk udtræden.

Enhedslisten har svækket Folkebevægelsen mod EU ved at træde ud af den og beslutte en selvstændig opstilling til næste EU-parlamentsvalg i 2019. At forhindre, at Folkebevægelsen mister sit mandat, er en vigtig, krævende og prioriteret opgave, der må forbindes med en usekterisk afsløring af Enhedslistens de facto kapitulation til EU, som de ikke længere vil stille krav om, at Danmark skal ud af.

Hvor Enhedslisten ser EU-modstanden som en kritisk venstrefløjskamp, er det efter APK's mening afgørende nødvendigt, at Folkebevægelsen styrkes som en bred enhedsfront af alle politiske kræfter på tværs af partiskel, som en aktivt levende græsrodsbevægelse med aktive lokalkomiteer og en bevægelse, hvor arbejderklassens og ungdommens interesser står i centrum.

I Danmark eksisterer der ikke som i Norge og Sverige en situation, hvor fagforeninger og forbund stiller sig på EU-modstandens side i samklang med deres medlemmer. De tidligere faglige netværk mod EU lever en hengemt tilværelse. Til gengæld er LO-toppen og øvrige forbundstoppe særdeles aktive i at udbrede euro-socialdemokratiets nye illusionspolitik om at give EU's monopoler og deres EU-stat et menneskeligt ansigt, en social og retfærdig politik, som et fredsværn mod Trump. Og ikke mindst at styrke classesamarbejdet gennem 'den danske model', der skal eksporteres til hele EU.

Der er samme reformistiske politik – bare med andre rød/grønne ord – både hos Europæisk Venstreparti, som Enhedslisten er en del af, og det europæiske initiativ Diem25 med sin 'New deal' for at redde EU, som Alternativet opstiller til EU-parlamentet sam-

men med.

Retten til national selvstændighed, som marxist-leninisterne forsvarede som et vigtigt princip, udnyttedes af EU-tilhængere og erklærede venstrefløjs-kræfter til at miskreditere EU-modstanden, ved at gøre det lig med populistisk nationalisme. Men modsætningen mellem EU og de højrepopulistiske partier – der i flere EU-lande angives som EU-skeptiske – er ikke en grundlæggende modsætning. Den opstår både på baggrund af uenigheder i borgerskabet, og som symbolsk prygelknabe og buffer for borgerskabet for at opsure reel unionsmodstand og skepsis, hvorved den eksisterende brede folkelige progressive unionsmodstand tilsidesættes.

Mod krig og imperialism

En verden uden krig er en verden uden kapitalisme og imperialism. Kun ved at fjerne krigens rod – den kapitalistiske produktionsmåde og privatejendommen – og med opbygningen af socialismen kan en varig fred vindes.

Partiet har gennem hele perioden ydet en massiv indsats for at mobilisere krigsmodstanden og afsløre imperialismen og ikke mindst dansk imperialismes krigsforbrydelser og militære aggressioner, hvor sandheden altid er krigenes første offer. Det er gjort løbende gennem hele kongresperioden gennem partiets propaganda og agitation, udgivelser af artikler, pjecer, udtalelser og aktiv deltagelse i antikrigskampen.

Partiet har deltaget aktivt i nordiske anti-krigs/NATO-demonstrationer og samarbejde som kampagnen 'Stoppa Aurora' mod NATOs svenske øvelse i 2017, NATO-øvelsen i Norge 2018 og de årlige Degerforsmøder, de sidste gennem 'Stop Terrorkrigen – ud af NATO'. Vi har også deltaget i de store fælles anti-krigsmanifestationer mod NATO i Bruxelles sammen med de øvrige europæiske CIPOML-partier og antikrigs-bevægelser.

Det er partiets klare opfattelse, at krigsmodstanden må vende sig mod al imperialism. Den kan hverken støtte USA, NATO og dansk imperialismes krigsdeltagelse med eller uden FN-stempel. Den kamp må forbindes med kampen for velfærd, som er dér, pengene til krigsbudgetterne tages fra. Den må have en bred massekarakter uanset numerisk størrelse på forskellige tidspunkter, være handlingsrettet og som i EU-kampen bredt samle på tværs af forskellige strømninger, parti- og andre skel.

Når den indsnævres til ren pacifisme, illusioner om FN, Rusland eller EU som fredsskabende modvægt til USA, eller reformistiske luftkasteller om en ny nordisk forsvars- og sikkerhedspolitik i fredens tegn, så går den en stille død af alderdom i møde sammen med den gamle revisionistiske fredsbevægelse.

Krigene og imperialismens flygtninge

Imperialismens krige har skabt masseødelæggelser, hvor befolkningerne er fanget midt i død og ødelæggelse af jord og afgrøder. De flygter fra plyndringskrige, reaktionære borgerkrige og destabiliseringen af undertrykte lande, der bliver angrebet og udplyndret af imperialismen, særligt i Afrika og Mellemøsten. Folk flygter fra politisk og religiøs forfølgelse, fra ustabilitet skabt af terrorangreb og fra vold begået af reaktionære kræfter forbundet med oligarkierne, der har titusinder ofre. Folk flygter fra landgrabbing, der har ført til, at millioner hektarer landbrugsjord er faldet under de multinationales og de rige og magtfulde landes regeringers kontrol. Folk flygter fra afskovning og ødelæggelsen af miljøet, og fra vanskelig adgang til vand skærpet af tørke og epidemier. Alt dette har skabt de største flygtningestrømme nogensinde i 2015, med 244 millioner mænd, kvinder og børn fordrevet og på flugt. 95 procent af verdens flygtninge lever i den fattigste del af verden.

EU lader stadig tusindvis af mennesker drukne i Middelhavet hvert år og giver hårde fængselsstraffe til dem, som hjælper. EU

har brugt milliarder af euro på at militarisere Fort Europas grænser, på fortsat at bruge Middelhavet som massegrav og udlicitere grænsekontrol til politi og militser uden for EU i tredjepartslande som Tyrkiet og i Nordafrika. De samler migranterne i et voksende netværk af koncentrations- og sorteringslejre, som ofte drives af menneskesmulgere, og hvorfra EU kan vælge den arbejdskraft, de vil lukke ind.

De gentagne dybt reaktionære og stadig mere vanvittige angreb og lovstramninger på flygtninge og asylansøgere herhjemme under Løkke-regeringen og dens sorte disintegrationsminister Inger Støjberg (V) har sat både retssikkerhed og demokrati – for slet at tale om menneskelig anstændighed – ud af kraft. I 2017 fejrede hun stramning nr. 50 som minister. Også i Danmark interneres flygtninge og asylansøgere i lejre på ubestemt tid og uden rettigheder.

Regeringen har gennemført dette under en ekstremt fremmedfjendsk propaganda og med en påstand om, at det meget lille antal flygtninge og asylansøgere, der kommer ind i Danmark, er en trussel mod befolkningens velfærd. Socialdemokratiet forsøger nærmest at overhale regeringen og DF i sin politik og retorik.

Partiets 6. kongres vedtog platformen for en progressiv asyl-, flygtninge-, indvandrer- og integrationspolitik "*Solidaritet og fælles fremtid*", hvis hovedindhold fortsat gælder, selvom de konkrete forhold er blevet 50 reaktionære lovstramninger værre.

Der må kæmpes på mange fronter samtidig mod årsagen til flygtningestrømmene: krigene, dansk krigsdeltagelse, kapitalismens udplyndring, mod EU-medlemskabet, der hindrer en selvstændig politik. Og allervigtigst: for at forsvare og inddrage spørgsmålene i arbejderklassens samlede politiske, økonomiske, demokratiske og sociale kamp som en fælles kamp.

I starten af efteråret 2015 opstod, hvad der blev kaldt 'den store flygtningekrise', hvor flygtninge kom op gennem Europa. Nogle

tusinde til Danmark, hvor de blev mødt af politi og myndigheders forsøg på at hindre deres transit videre til Sverige og Norge. En bølge af civil ulydighed rejste sig mod den førte politik og hjalp på alle tænkelige måder de flygtende, hvoraf rigtig mange var børn. En solidaritet, offervilje og menneskelig anstændighed brød frem som en understrøm, og som ikke mindst ungdommen af alle etniciteter tog aktiv del i. Brede folkelige organisationer blev dannet, og tusinder har siden demonstreret i gaderne mod den førte sorte diskriminerende politik.

Viderefører kampen mod fascisme

Spørgsmålet om at bekæmpe fascismen i dag bliver stadig mere presserende i en tid, hvor de herskende mange steder får sværere og sværere ved at håndtere befolkningernes mistillid og utilfredshed, og hvor arbejderklassens socialistiske alternativ endnu ikke står stærkt nok.

Det er lykkedes at fortsætte og forny 'Håndslag' som et vigtigt antifascistisk og antikrigs-tidsskrift. Og dermed være med til at løfte en del af den store arv fra modstandsmanden, kommunisten og APK'eren Frede Klitgård, der døde kort efter 6. kongres i 2015. Modstandskampen og det antifascistiske spørgsmål er blevet sat ind i sammenhæng med den aktuelle sociale kamp og anti-krigs-kamp. Det tilstræbes at placere Håndslag som tidsskriftet mod fascisme og krig.

Stop radikaleringen af hadpolitikken, racisme og højrepopulismen

Nyliberalismens og imperialismes kyniske menneskesyn spiller på frygt og racisme. Allerede tilbage til krisen i 2008 blev fremmedhaten for alvor en flertalsstrømning i dansk parlamentarisk politik, og racismen fik fripas.

De højrepopulistiske partier og grupper, som eksisterer ud over

Europa, og i Danmark især Dansk Folkeparti (DF), er udtryk for borgerskabets behov for at aflede kampe rettet mod dets profit og styreform, som udtrykker arbejderklassens ønsker og krav om forandring. Der søges at opbygge stærke følelser af had, der skal afskære dele af befolkningen fra at se – eller fra at ville se – samfundets klassemodsatninger.

Den herskende klasse understøtter højrepopulismen, der fremstiller indvandring som en økonomisk bekymring, grupper af fattige mennesker som byrder, og sig selv som værende i opposition til 'eliten'. Højrepopulismen begrænser sig ikke til ét parti eller én gruppe. Den er en bærmæ, som spreder sig, rodfæster sig og parerer sig med andre strømninger og ideer i samfundets herskende lag og deres politik. Den ses i dag i de politiske partier som en hel normal og accepteret politik. Det er ikke DF's top og deres politik, der er blevet stueren, men stuen, der er blevet møgbeskidt, når vi f.eks. hører socialdemokratiets formand Mette Frederiksen tale om 'kriminelle ghettoer' og asylansøgere, der skal interneres i lejre i Nordafrika.

Dansk Folkeparti bliver i medier fremstillet som landets største arbejderparti, fordi mange desillusionerede og trængte arbejdere ser det som forsvarer af 'den lille mand'. Men DF har deltaget i langt de fleste nedskæringsmanøvrer for folk i alle aldre, men ikke for folk i alle klasser. Hvad enten partiet har været i opposition eller parlamentarisk grundlag for en regering, har det indgået langtrækkende spareforlig og populært sagt ført en skarp kniv i slagting af befolkningens velfærd. Det har for størstedelens vedkommende lagt stemmer til de danske krigstogter og tilhørende budgetter. DF ønsker ikke udtræden af EU og EU's nyliberale spindelvæv.

Højrepopulismen som politik og ideologi udgør en fare, både i Danmark og på globalt plan. Dens udtryk i DF og omegn har været trækraft for at hive det politiske landskab i en mere fremmedfjendsk og reelt set arbejderfjendsk retning.

Hverken rød eller blå blok

APK's 6. kongres i slutningen af maj 2015 blev afholdt op til folketingsvalget (18. juni), der kostede den socialdemokratiske Thorning Schmidt-regering livet. Den efterfulgtes af den smalle rene Venstre-regering, der i 2016 blev udvidet med Konservative og Liberal Alliance, begge med Dansk Folkeparti som hovedstøtte og garant.

Thorning-regeringens nyliberale politik havde undermineret dens vælgergrundlag. Dens længe planlagte lærerlockout i april 2013 var et gigantisk angreb på den offentlige sektor og de offentligt ansattes arbejdsforhold, og udløste en stor og flot modstand. Den socialdemokratisk ledede regering kom sig aldrig rigtig over det store tillidstab. Dens støttepartier som Enhedslisten og især SF fik alvorlige skrammer. SF måtte forlade SRSF-regeringen allerede i 2014, og den efterfølgende SR-regering fik aldrig nogen folkelig opbakning.

Dette banede vejen for Løkkes og 'blå bloks' valgsejr og efterfølgende regeringsdannelse.

Den 6. kongres fastslog, at arbejderklassen og venstrekræfterne i Danmark ikke kan bygge på en af blokkene, men må organisere sig og opbygges i kamp mod dem begge – først og fremmest gennem opbygningen af arbejdernes enhedsfront og en bredere folkefront nedefra.

APK har i denne situation rejst parolen om at opbygge et revolutionært og folkeligt alternativ til både 'rød' og blå blok.

Socialdemokratiets krise

Socialdemokratiet har forsøgt at genopfinde sig selv efter Thorning og Corydon og lægge luft til dets politik som regering bl.a. med en ny partiformand og en delvis ny profil. Uheldigvis for det projekt er Mette Frederiksen dybt kompromitteret som nr. 2 i den

forulykkede Thorning-regering og som minister for en stribe dybt asociale reformer.

Men personer og profilering er ikke det afgørende for Socialdemokratiets strategiske krise. Problemet ligger i dets grundlæggende karakter og politik som et af borgerskabets foretrukne regeringsalternativer og som en solid administrator af dets EU- og NATO-politik. Det opfattes som et antisocialistisk og antiarbejderparti, fordi det er det, det er. Det danske socialdemokrati er som en del af de europæiske socialdemokratier også part i denne strømningens generelle krise.

Mette Frederiksen og Co.s forsøg på at danne alliance med Dansk Folkeparti, Løkke-regeringens tovholder og trofaste støtte, har bl.a. givet sig udtryk i en tilnærmelse til og delvis overtagelse af DF's politik.

Også gennem dette forårs store OK-kamp blandt de offentligt ansatte er mistilliden øget til et socialdemokrati, der åbent optrådte som offentlige arbejdsgivere med den massive lockout-trussel på den ene side af bordet, og som LO-top, der sprang fra musketereden på den anden side. Et socialdemokrati, der kun lige med det yderste af neglene undgik at skulle melde åbent ud, at de ville støtte endnu et regeringsindgreb mod de aktionerende lønarbejdere.

APK er handlingens parti

Partiet er den revolutionære handlingens parti. Det vælger centrale spørgsmål i klassekampen og fokuserer på dem ved at deltage i dem, mobilisere til masseaktioner og gøre kampene synlige på gaderne. Det arbejder på at udvikle de økonomiske dagkampe og krav til politiske kampe, på at styrke en klassekampslinje og skabe en bred enhedsfront i arbejderklassen, i ungdommen og brede lag af befolkningen.

Partiet arbejder for at styrke organiseringen, bredden og den sociale sammensætning i disse kampe, knytte dem nærmere til partiet og til at vinde de bedste kræfter fra disse kampe som kampfæller, sympatisører og partimedlemmer.

Vi fører en usekterisk enhedspolitik og søger aktionsenhed på basis af massemobilisering på et kampgrundlag – den maksimale bredde i konkrete manifestationer, også med alle erklærede venstrefløjspartier og organisationer og andre progressive kræfter og bevægelser.

Vi er imod, at politisk uenighed på andre felter fører til opgivelse af enhed, hvor det er muligt, men vi er modstandere af politiske 'enhedsbestrebelse', der bliver tvunget ned over konkrete kampe og initiativer, og imod at disse initiativer forvandles til rene partiinitiativer og toplansmanifestationer.

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK
Maj 2018.

Fortsat revolutionering af partiet og styrkelse af dets rodfæste i arbejderklassen

Resolution vedtaget på APK's 7. kongres, 2018

APK's 7. kongres 2018 beslutter en kampagne for at styrke og intensivere den fortsatte revolutionering af partiet, uddannelse af dets nuværende og kommende medlemmer og styrke sit rodfæste i arbejderklassen gennem at:

1. Partiet styrker sin ideologiske enhed gennem at genlæse og til egne sig partiets principprogram "*Manifestet for et socialistisk Danmark*" og spreder kendskabet til partiets dokumenter i den revolutionære bevægelse.
2. Partiet styrker sin uddannelse af dets medlemmer til bevidste handlende kommunister, gennem at partiets fælles studier i den marxistisk-leninistiske teori organiseres på en sådan måde, at den kan følges af alle medlemmer og giver dem mulighed for at tilegne sig den. Der gennemføres en central studierække i anledningen af Marx-året, som bruges til at styrke partiets forståelse og brug af den marxistisk-leninistiske teori på klassekampens problemstillinger i dag. Der udarbejdes en opdateret kandidatskoling.
3. 'Partiarbejderen' gives en mere central placering i forhold til udveksling af erfaringer og problemstillinger i partiopbygningen og massearbejdet mellem go'erne og distrikterne. Den er fortsat et vigtigt organ for orienteringer fra centralkomiteen og udvalgene og fungerer som partiets kollektive hukommelse for vigtige partibegivenheder. Handlingsanvisninger i den daglige

klassekamp læses på KPnet i form af partiudtalelser og løbende supplerende ”info-breve ” til distriktsledelser, der videreformidler disse, som under OK18.

4. Partiets styrker sit rodfæste i arbejderklassen gennem at uddybe sit kendskab og kontakter til de mest kampvillige grupper som de ufaglærte, bygningsarbejderne, arbejderungdommen, arbejderkvinderne og de offentligt ansattes underste grupper. Partiet udvikler sin konkrete agitation og propaganda over for disse grupper, og go’erne indgår i en fælles og systematisk arbejde i forhold til at sprede og udforme partiets politik i disse grupper.
5. Revolutioneringen af go’erne til fælles handlende kollektiver fortsættes og uddybes. Go’ernes kollektive opgaver, som de arbejder sammen om at løse, må defineres præcist og stå klart for alle. Opgaven som go-leder/ledelse opprioriteres som en politisk/organisatorisk opgave, så den nødvendige forberedelse af partidiskussioner, skoling og beslutninger forberedes og planen på bordet bliver go’ernes konkrete beslutninger for den efterfølgende periode. Go’en er det vigtigste partiforum og det forum, hvor medlemmerne kan diskutere og hente støtte og vejledning i deres arbejde og udvikling.
6. Partiet styrker udviklingen og udbredelsen af den revolutionære propaganda og agitation i sine medier og udgivelser. Der gennemføres en plan for at sikre uddannelse af flere skrivende, tekniske og redaktionelle kræfter til KPnet, der spiller en central rolle i både partiets og den revolutionære og kæmpende bevægelse. Partiet må løbende arbejde på at inddrage og sprede partiets udgivelser og materialer på arbejdspladser, digitalt og gennem dets bogbutikker.
7. Partiet styrker sin forståelse og brugen af de leninistiske partinormer i praksis og handling gennem at tage dette op i alle

led af partiets arbejde og forummer. I den forbindelse genlæses partiets vedtægter.

Partiet udvikler normer for brug af digital kommunikation, der understøtter de leninistiske partinormer og en revolutionær sikkerhedspolitik.

8. Styrkelse af partiets ledelsesarbejde fortsættes som en af hovedopgaverne for den kommende centralkomité, med særligt fokus på at finde løsningerne for manglende professionelle kræfter til centrale opgaver og sikre den planmæssige fremrykning af yngre ledelseskadrer i partiets ledelser.
9. Arbejdet med ml-grupperne og kontaktarbejdet videreudvikles, og der sikres løbende en inddragelse i partiets arbejde, politikudvikling og politiske diskussioner.

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK
7. kongres, maj 2018

Skab ét stærkt kommunistisk parti

Stiftelseserklæring for Oktober, 1. konference, august 1997

Forberedelsen og skabelsen af ét stærkt kommunistisk parti i Danmark er hovedopgaven for OKTOBER – som er en partiforberedende kommunistisk organisation på marxismen-leninismens grund.

OKTOBER bygger på, forsvaret og viderefører den danske arbejderklasses og revolutionære bevægelses bedste traditioner – fra Frederik Dreier, Pios og Brix' revolutionære socialdemokrati og fra det revolutionære DKP, som var den danske arbejderklasses revolutionære fortropsparti indtil den moderne revisionismes gennembrud.

OKTOBER forsvaret og viderefører kampen mod den moderne revisionisme, og i særdeleshed Danmarks Kommunistiske Parti ML's linje og politik fra stiftelsen i 1978 frem til den 7. kongres i 1997.

OKTOBER bygger på og forsvaret den internationale kommunistiske bevægelses bedste traditioner – fra Marx' Internationale, 2. Internationale og Kommunistisk Internationale (Komintern), fra kampen mod den moderne revisionisme (som knæsattes på SUKP's 20. Kongres i 1956), frem til den internationale kommunistiske bevægelse i dag.

OKTOBER bygger på og forsvaret den videnskabelige socialisme, som den er udformet og udviklet af dens grundlæggere Marx og Engels, på Lenins lære – leninismen – som er marxismen i imperialismens epoke – og på de bidrag til udvikling af marxismen-leninismen, som er udviklet af Stalin, Enver Hoxha og andre store marxister.

OKTOBER's mål og hovedopgave som partiforberedende organisation er at skabe de ideologiske, politiske og organisatoriske forudsætninger for skabelsen af ét stærkt kommunistisk parti i Danmark, af ”Danmarks

Kommunistiske Parti”, der indtager sin retmæssige plads i den internationale kommunistiske bevægelse som den danske arbejderklasses kommunistiske fortropsparti.

I forbindelse med løsningen af denne opgave nedlægges **OKTOBER**.

OKTOBER arbejder for skabelsen af dette parti på grundlag af udtalelsen *Frem mod ét stærkt kommunistisk parti* og de øvrige dokumenter, vedtaget på den stiftende konference.

OKTOBER's organisationsprincip er den demokratiske centralisme.

Umiddelbare opgaver:

– **OKTOBER** vil gennem støtte til Foreningen Oktober Forlag bidrage til udgivelsen af et teoretisk tidsskrift for hele den kommunistiske bevægelse og til udgivelsen og udbredelsen af marxistisk-leninistisk teori og litteratur samt revolutionær, progressiv og antifascistisk litteratur, kunst og kultur.

– **OKTOBER** vil udgive et nyhedsbrev, et regelmæssigt udkommende blad.

– **OKTOBER** vil som selvstændig kommunistisk organisation indgå i forskellige politiske initiativer og aktionsenheds-initiativer.

– **OKTOBER** arbejder for udviklingen af klassekampslinjen i fagbevægelsen, for at fagforeningerne bliver til kamporganisationer, og for at udvikle de øvrige masseorganisationer og folkelige bevægelser på klassekampslinjens grund.

– **OKTOBER** støtter Folkebevægelsen mod EF-Unionen og ser et Nej ved den kommende folkeafstemning om den ny unionstraktat som den vigtigste aktuelle politiske opgave i den kommende tid.

– **OKTOBER** støtter Folkebevægelsen mod Nazisme som den samlende organisation i kampen mod den voksende nazistiske og fascistiske fare.

– **OKTOBER** støtter den revolutionære ungdomsorganisation Rød Ungdom.

Arbejderpartiet Kommunisterne
www.apk2000.dk

Netavisen Kommunistisk Politik
www.kpnet.dk